

Ngôi Ở Đầu Tường Chờ Hồng Hạnh

Contents

Ngôi Ở Đầu Tường Chờ Hồng Hạnh	1
1. Chương 1: Nện Trúng Một Thư Sinh Tuấn Tú	2
2. Chương 2: Xuân Mộng Liễu Vô Ngân	5
3. Chương 3: Thư Sinh Tuấn Tú Nhiều Xuân Tâm	8
4. Chương 4: Thư Sinh Thiện Lương, Cô Nương Khờ	11
5. Chương 5: Kế Sách Của Thư Sinh	15
6. Chương 6: Quan Tâm Quan Tình	18
7. Chương 7: Duyên Cùng Tình	21
8. Chương 8: Cùng Đi Xem Bí Ảnh Hí	25
9. Chương 9: Cùng Đi Xem Bí Ảnh Hí (2)	28
10. Chương 10: Bị Đánh	32
11. Chương 11: Ấy Náy	35
12. Chương 12: Thất Vọng	39
13. Chương 13: Hy Sinh	43
14. Chương 14: Gặp Rắc Rối	46
15. Chương 15: Giải Nạn	49
16. Chương 16: Trạng Nguyên	52
17. Chương 17: Khuyên Nhủ	56
18. Chương 18: Thân Thế	59
19. Chương 19: Lấy Nàng	63
20. Chương 20: Thực Hư	67
21. Chương 21: Thăm Dò	70
22. Chương 22: Về Nhà	74
23. Chương 23: Hoài Niệm	77
24. Chương 24: Hiểu Lầm	80
25. Chương 25: Cá Và Tay Gấu	86
26. Chương 26: Gặp Lại	89
27. Chương 27: Ôm Nhau	92

Ngôi Ở Đầu Tường Chờ Hồng Hạnh

Giới thiệu

xoay quanh một cô nàng xinh đẹp, chăm lo cuộc sống gia đình mình chu đáo. Nhưng trong một lần s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-o-dau-tuong-cho-hong-hanh>

1. Chương 1: Nện Trúng Một Thư Sinh Tuấn Tú

Bùi Quang Quang cùng mẫu thân Bùi Tú Mẫn dùng một tiểu viện trong đại viện Cầu Vĩ Ba ở hẻm Phúc Yên của kinh thành, hai mẹ con nương tựa vào nhau, sống bằng nghề bán cá muối, một lần bán, liền bán mười lăm năm.

Ngày hôm đó Bùi Quang Quang đang ở trong sân viện nhà mình phơi cá muối, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài đại viện náo nhiệt hẳn lên. Nàng nhìn nhìn mặt trời, nghĩ thầm, Triệu đại thẩm cách vách sẽ không đuổi mắng Triệu đại thúc vào lúc này, hôm nay Lý đại gia ở đối diện cũng đã ồn ào tranh cãi với con trai con dâu rồi. Chẳng lẽ Lý đại gia đã khôi phục tinh thần nhanh như vậy, còn muốn ăm ỉ một lần nữa?

Nghĩ đến đây, nàng liền nhin không được buông đồ trong tay ra, rón ra rón rén chạy đến sau cửa trộm xem náo nhiệt. Lại chẳng ngờ, nàng vừa đi đến cạnh cửa, đại môn trong nhà đã “cạch” một tiếng tự tách mở ra, thiếu chút nữa nện vào cái trán của nàng.

Bùi Quang Quang cả kinh lùi lại hai bước, giương mắt lên nhìn, là mẫu thân nhà mình bưng chậu giặt quần áo, cầm ghế đầu nhỏ đã trở về rồi, thấy nàng liền nghiêm mặt nói: “Thất thần cái gì, còn không mau đi đóng cửa lại!”

Bùi Quang Quang thấy sắc mặt bà không tốt liền nghe lời đi đóng cửa, nhưng ở trong một vài giây đóng cửa lại, vẫn không từ bỏ ý định hướng ra bên ngoài nhìn nhìn, lại không nhìn thấy bất cứ cái gì.

Vì thế, nàng quay người lại, lúc này Bùi Tú Mẫn đang phơi quần áo, áo quần trong tay bị bà giữ vang bành bạch. Bùi Quang Quang đi sát qua, đứng bên bà hỏi: “Mẹ, có phải Lý gia đối diện lại cãi nhau rồi không?”

Trong giọng nói của nàng lộ ra hưng phấn, hai mắt sáng long lanh nhìn Bùi Tú Mẫn hỏi. Bùi Tú Mẫn liếc nàng một cái, nói: “Lý đại gia ông ta có tinh lực tức giận đã tốt!”

Con người Bùi Quang Quang vừa chuyển, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn càng thêm phần khích, nói: “Vậy là Triệu đại thúc bị Triệu đại thẩm đánh à?”

Lúc này Bùi Tú Mẫn đã phơi xong quần áo, đem chậu gỗ để vào trong nhà, lúc đi ra, biểu hiện trên mặt tuy đã buông lỏng một chút, nhưng vẫn không thấy một tia cười mỉm, bà nhìn con gái mình, không khỏi hừ một tiếng, nói: “Vừa rồi trong đại viện mới chuyển tới một bạch diện thư sinh!”

Chỉ một câu này, Bùi Quang Quang cũng đã hiểu rõ, toàn bộ hưng phấn nhiệt tình ban nãy đã không còn nữa, chỉ lưu lại vẻ mặt nhàm chán, ngón tay vô ý thức mà quần bím tóc, cong miệng nói: “Thì ra là một thư sinh a...”

Nàng kéo dài thanh âm, hai mắt linh lợi liếc ra phía cửa, Bùi Tú Mẫn thấy thế, cảnh cáo nói: “Quang Quang—”

“Ai nha, con biết rồi, con biết rồi!” Bùi Quang Quang vừa nghe thấy giọng điệu của mẹ nàng, liền vội vàng xua tay hô: “Người đọc sách không có một thứ tốt, đọc sách càng nhiều, tâm địa càng xấu xa!” Nàng nói xong, liền chạy nhảy tới chỗ cá muối mình phơi ban nãy, một bên lại nói: “Mẹ, con nhớ rõ, nhớ rõ mà!”

Bùi Tú Mẫn thấy con gái nói những lời này vô cùng trôi chảy, nhưng trong lòng vẫn không yên. Tuy nói những năm qua đại viện Cầu Vĩ Ba cũng có không ít thư sinh đi thi tiến vào ở, nhưng phần lớn là hạng người tướng mạo xấu xí, dáng vẻ hôm nay đây, lại... tuần tú như vậy.

Vì thế bà gọi Bùi Quang Quang một tiếng, lời nói thâm thúy: “Quang Quang à, con có biết vì sao mẹ lại lấy tên này cho con không?”

Bùi Quang Quang đầu cũng không ngẩng lên nói: “Đó là bởi vì mẹ không có học vấn.”

Bùi Tú Mẫn có chút xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, chà xát tay đi qua thu xếp giúp con gái, lại nói: “Quang Quang à, cha ruột con chính là một người đọc sách, năm đó mẹ bị ông ta lừa tiền lại lừa sắc. Kết quả ông ta thi đậu Thám hoa trở thành đại quan, cũng không cần chúng ta nữa, cho nên mẹ mới gọi con là Quang Quang. Mẹ bị cha con lừa nhẩn túi* a!”

(*: Quang Quang với nhẩn túi đều là :))

Bùi Quang Quang quay đầu qua, chớp đôi mắt to nói: “Mẹ, có phải mẹ nhớ lầm rồi không? Năm trước mẹ nói cha con là tiêu sư(1), năm kia mẹ lại nói ông ấy là đánh cá, năm trước nữa mẹ còn nói ông ấy là lão bản của cửa hàng quan tài, kết quả bán mãi bán mãi, liền đem mình chôn vào trong quan tài rồi mà.”

Trên mặt Bùi Tú Mẫn hiện lên ửng đỏ, xoa xoa cái trán nhẹ nói: “A, phải không?”

Bùi Quang Quang trịnh trọng gật gật đầu.

Bùi Tú Mẫn cảm thấy mình ở trước mặt con gái đã đánh mất sắc mặt, vì thế vẻ mặt lại nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Mặc kệ cha con là ai, tóm lại, mẹ không cho phép con đến gần thư sinh ở bên ngoài kia!”

“Con biết rồi.” Bùi Quang Quang lầm bầm, cúi đầu tiếp tục phơi cá.

Qua hai ngày, Bùi Tú Mẫn thừa dịp ngày tốt, liền ra cửa đi bán cá, để lại Bùi Quang Quang ở nhà lột đậu tương.

Bùi Quang Quang ngồi dựa vào góc tường, bỗng nhiên nghe thấy từ ngoài tường vang lên một trận sột sột soạt soạt, xen lẫn với tiếng nói chuyện khe khẽ của nam nữ. Nàng dựng lỗ tai nghe ngóng, lại chỉ nghe được thanh âm, mà không nghe được nội dung.

Bùi Quang Quang nhặt một mảnh vỏ đậu tương trên mặt đất lên nhẹ nhàng xé, hai mắt ngơ ngẩn nhìn chằm chằm một gốc cây cỏ nhỏ ở góc tường, lầm bầm lầu bầu mà nói: “Cỏ a cỏ, người nói ta có nên leo lên nhìn xem không đây?”

Đúng lúc có một trận gió thổi qua, cây cỏ nhỏ xanh nhạt kia hơi rung lên. Bùi Quang Quang mừng rỡ, hai má đỏ bừng bừng lại nói: “Người cũng cảm thấy ta nên leo lên nhìn xem một chút có phải không?”

Gió không dứt, gốc cỏ nhỏ kia càng không ngừng rung. Lúc này Bùi Quang Quang lại bưng mặt nói: “Nhưng mà đi nghe gốc tường như vậy có phải không tốt lắm không a...”

Nàng yên lặng một chút, bỗng nhiên tiếng nam nữ nói chuyện bên ngoài dần cao lên, nhưng ngay sau đó lại nhỏ xuống rất nhanh. Trái tim Bùi Quang Quang, cũng theo hai thanh âm kia, chọt cao chọt thấp.

Nàng vươn tay ra chọc chọc ngọn cỏ nhỏ, lại nói: “Thực ra ta sợ hai người bên ngoài kia cãi nhau ấy mà, ta rất chính nghĩa, người nói đúng không!”

Trong lúc nàng nói chuyện, gió đã ngừng lại, cỏ nhỏ ở góc tường liền không hề động nữa.

Bùi Quang Quang đợi một lúc, trong lòng như có vuốt mèo cào cào, mắt thấy thanh âm bên ngoài lại một lần nữa nhỏ đến mức không thể nghe thấy, nàng rất lo hai người kia đã nói xong bỏ đi rồi, vì thế làm như có thật nói: “Người không lác đầu, vậy chính là chấp nhận nhé.”

Nói xong, nàng liền phúi váy đứng lên, lóc cóc chạy tới mang cây thang lại đây. Lúc giẫm lên một chân đầu tiên, nàng lại nhin không được quay đầu nhìn góc tường, vừa cười vừa nói: “Cỏ a cỏ, vẫn là người hiểu lòng ta nhất. Yên tâm đi, về sau ta sẽ tưới nước cho người mỗi ngày.”

Nói xong, nàng liền tay chân lanh lẹ leo lên trên thang, bám vào đầu tường hướng ra bên ngoài xem. Vừa rồi ở trong tường nghe được âm thanh cũng không xa, cho nên nàng chỉ nghiêng đầu liền nhìn thấy một đôi nam nữ cười không ngớt.

Chỉ thấy cô nương mặc váy xanh nõn chuối xấu hổ ngượng ngùng cúi thấp đầu, khăn tay vuông hồng nhạt gấp chỉnh chỉnh tề tề ở trong tay, xa xa nhìn lại, hồ điệp trên khăn kia giống như muốn bay ra.

Cô nương vừa nói chuyện, vừa lén lút ngẩng đầu liếc nam tử một cái. Bùi Quang Quang thừa dịp trong nháy mắt này nhìn rõ dung mạo của nàng ta, chẳng phải là con gái của Tây Thi đậu hũ ở đại viện cách vách—Ông Tiểu Điệp ư!

Bùi Quang Quang kích động che miệng, Ông Tiểu Điệp này là tiểu mỹ nhân nổi tiếng gần xa, cho tới bây giờ đều là ánh mắt treo trên đỉnh đầu, lúc nào thì lại có vẻ mặt như vậy?

Bùi Quang Quang quyết định không tiếp tục kiềm nén tò mò trong lòng nữa, vịn thang lại leo lên trên hai bậc, run lấy bầy mà ngồi trực tiếp trên bờ tường.

Lúc này, giọng nói mềm mại của Ông Tiểu Điệp truyền đến, “Tiền công tử, chiếc khăn tay này là Tiểu Điệp tự tay thêu, mong Tiền công tử sẽ không ghét bỏ.”

Bùi Quang Quang nghe xong, bưng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, thầm nghĩ, thì ra là bạch diện thư sinh mới tới kia.

Mặc dù nàng nghe theo mệnh lệnh của mẫu thân, luôn duy trì một khoảng cách với thư sinh, nhưng một vài lời đồn trong viện nàng vẫn nghe nói. Chỉ nói là, thư sinh này tên là Tiền Khiêm Ích, là người hiền lành hào hoa phong nhã, từ khi vào ở đến giờ, quan hệ với láng giềng trong viện tốt đến không thể tốt hơn, đương nhiên ngoại trừ Bùi gia các nàng.

“Lòng tốt của Ông cô nương, Khiêm Ích khắc ghi trong tâm.” Đang nghĩ ngợi, giọng nói của Tiền Khiêm Ích đã truyền tới. Bùi Quang Quang không khỏi vểnh vểnh lỗ tai, nghĩ thầm, giọng nói của thư sinh này còn thật sự dễ nghe, “Chỉ có điều, Khiêm Ích không công không thể nhận lộc, không dám nhận hậu lễ của cô nương như vậy, mong rằng cô nương thứ lỗi.”

Bùi Quang Quang không nhin được vỗ đầu tường một cái, thư sinh này thật đúng là độc sách đến choáng váng rồi, uống phí tâm ý của cô nương gia a!

Nàng dừng lại tiếp tục nhìn hai người đứng ở bên kia, chỉ cảm thấy tuy rằng hoàn cảnh xung quanh rách nát tả tơi, nhưng chỉ cần nhìn vào đôi nam nữ kia, liền cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Bùi Quang Quang nghĩ tới lời kịch từng xem mấy năm trước, liền nhỏ giọng hát hai câu: “Dong chi tục phần nhiều như hải, một đoá u lan nở trong cốc...” Tự nhiên là hát đến sai nhịp lạc điệu.

Sau khi hát xong, nàng lại ai thán một hồi, nếu Tiền Khiêm Ích này có một nửa thông minh thì tốt rồi.

Bên kia sau khi Ông Tiểu Điệp bị từ chối, cúi thấp đầu, lau nước mắt chạy đi, chỉ để lại một bóng dáng màu xanh nõn chuối.

Tiền Khiêm Ích đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, sửa sang lại vạt áo, chấp tay sau lưng đi vào trong nhà. Bùi Quang Quang nhìn thấy hắn đã đi tới dưới chân tường nhà mình, vội vàng đứng lên, muốn theo cây thang đi xuống.

“Quang Quang, con lột một nửa đậu tương lại bò lên trên tường làm cái gì hử!”

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng rống giận, thì ra là Bùi Tú Mẫn đã trở về, vào cửa liền thấy con gái nhà mình ghé vào trên tường giống như con mèo, dưới sự nóng giận cả kinh mới có những lời này.

Bùi Quang Quang nào đâu biết rằng mẫu thân sẽ trở về đúng lúc này, đang xiêu xiêu vẹo vẹo muốn từ trên tường đi xuống, kết quả bị bà rống một tiếng, trong lòng nhảy dựng, dưới chân chênh vênh một cái, liền trực tiếp ngã từ trên tường xuống dưới.

Tiền Khiêm Ích đang chậm rãi đi ở trong ngõ hẻm, chợt nghe một tiếng hét to trên đỉnh đầu, còn chưa kịp ngẩng đầu lên, đã cảm thấy trước mắt tối sầm, lập tức cả người bị một vật nặng đập ngã xuống mặt đất.

Bùi Quang Quang nguyên tưởng rằng nghênh đón nàng sẽ là một hồi đau nhức, lại không ngờ dưới thân ấm nóng mềm mại, nhất thời tò mò, nhin không được sờ soạng một cái.

“Cô..... cô nương mau đứng lên.....”

Một giọng nam suy yếu bên tai, Bùi Quang Quang nghe mà rung mình trong lòng, hai mắt mở ra một khe hở, sau đó..... nàng khiếp sợ trừng lớn con mắt.

Nàng nhìn thấy hai lỗ mũi chảy máu của Tiền Khiêm Ích.

(1) Tiêu sư: Người áp tải.

2. Chương 2: Xuân Mộng Liễu Vô Ngân

Lại nói Tiền Khiêm Ích làm một miếng đệm thịt, lại để cho Bùi Quang Quang đụng ra hai dòng máu mũi, chỉ cảm thấy chặt vật vô cùng, đừng nói là nhả nhận, ngay cả tính mạng cũng thiếu chút nữa bị mất hết!

Đang lúc hần muốn đưa tay đẩy người trên thân ra, không ngờ lại bị tay mềm núc ních của nàng sờ soạng bộ ngực một cái, nhất thời cảm thấy máu mũi chảy tràn càng thêm mãnh liệt, không thể không rên rỉ ra tiếng. “Cô..... cô nương mau đứng lên.....”

Lúc này Bùi Quang Quang vô cùng kinh sợ, ngẩng đầu chỉ thấy mặt Tiền Khiêm Ích đầy máu giã giữa muốn đứng lên. Nàng ngây ngốc cười ở trên người hần không dám động dù chỉ một cử động nhỏ, Tiền Khiêm Ích lúc này mới nhin không được thấp giọng nói: “Vị cô nương này, nàng ngồi ở trên bụng ta rồi.....”

Nghe được câu này, cả người Bùi Quang Quang run lên một chút, sau đó nước mắt liền tí tách chảy xuống. Nàng xoa xoa đầu ngón tay yên lặng nghĩ, may mắn không bị nàng nện ngốc, nếu không hai mẹ con nàng phải nuôi hần cả đời, nuôi làm sao được a!

Tiền Khiêm Ích thấy cô nương trên người mình chỉ lau nước mắt, lại không có một chút động tác nào khác, không khỏi cũng có chút nóng nảy. Lúc này cũng chẳng còn sức quan tâm đến nhả nhận, trực tiếp xé tay áo của mình ngăn chặn lỗ mũi, cái tay rảnh rỗi còn lại không khỏi vỗ mặt đất nói: “Cô nương, nếu hiện giờ để cho người ta nhìn đến bộ dáng này của hai ta, đến lúc đó không chỉ thanh danh của tại hạ, mà ngay cả danh tiết của cô nương cũng bị hủy hoại trong chốc lát!”

Bùi Quang Quang giống như là mới hồi thần lại, mở to hai mắt nhìn hần, sau đó nhấc chân lên, xuống khỏi người hần, yên lặng ngồi ở mặt đất bên cạnh.

Tiền Khiêm Ích rên rỉ muốn đứng lên, Bùi Quang Quang nhìn hần một cái, thật sự cảm thấy có lỗi với hần, liền muốn đỡ một tay qua, nào biết góc áo hai người vừa mới chạm nhau, một tiếng thét giận dữ đã vút cao lên không: “Thư sinh thôi, người đã làm gì con gái ta rồi?!”

Tiền Khiêm Ích cả kinh lại ngã xuống mặt đất, quay mặt hướng về nơi phát ra âm thanh nhìn lại, chỉ thấy một phụ nhân vai to eo tròn đang tức giận quát trời chạy tới, lúc sắp đến trước mặt bọn họ, lại nhìn chung quanh một hồi, từ giữa một đồng nan trúc vải bạt bên đường rút ra một cái cán chổi, cầm trong tay quơ quơ, lúc này mới chậm rãi tới gần.

“Ôi mẹ ơi, mẹ lầm rồi, lầm rồi!” Bùi Quang Quang nhìn thấy tư thế của mẫu thân mình, vội vàng đứng lên che ở trước mặt Tiền Khiêm Ích, “Không phải hần đã làm gì con đâu, mà là con đã làm gì hần.....”

Bùi Tú Mẫn tròn trĩnh đôi mắt như hột quả hạnh, không khỏi hút lại một hơi khí lạnh. Bùi Quang Quang liền ho hai tiếng nói: “Mẹ, mẹ đã quên con mới té ngã từ trên tường xuống sao? Đúng lúc nện ở trên người hần.”

Nàng nói xong, liền chỉ chỉ trên mặt đất. Lúc này, Tiền Khiêm Ích đã ngồi dựa vào chân tường, hẳn thật sự không còn khí lực để đứng lên, liền dựa tường giương mắt nói: “Đại thẩm, tại hạ đối với lệnh ái xác thực không có lòng bất chính.”

Bùi Tú Mẫn hừ một tiếng, lại khua cây chổi mấy cái cảnh cáo hẳn, sau đó mới nói với con gái mình: “Con không sao chứ?”

Bùi Quang Quang liếc nhìn Tiền Khiêm Ích một cái, cảm thấy rất khó xử, nói: “Mẹ, con không có việc gì.”

Nàng cố ý nhấn mạnh chữ “con”, hai mắt lại liếc về phía Tiền Khiêm Ích bên kia. Bùi Tú Mẫn lại giống như không nhìn thấy, kéo tay nàng nói: “Không có việc gì thì tốt rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Nói xong, lôi nàng muốn đi vào trong nhà.

Bùi Quang Quang giữ chặt bà, thấy bà kinh ngạc quay đầu, nhả mặt nói: “Mẹ, còn có một người kia nữa mà.....”

Bùi Tú Mẫn nhìn thoáng qua Tiền Khiêm Ích, lúc này hẳn đã vịn tường đứng lên rồi, vì thế bà nghiêm mặt nói: “Một thư sinh thôi, quản hẳn làm cái gì?”

Bà nói xong, cũng không quay đầu lại kéo Bùi Quang Quang đi về.

Bùi Quang Quang không lay chuyển được bà, đành phải quay đầu lại nhìn nhiều lần, cho đến khi vào cửa chính, nàng mới nhìn thấy Tiền Khiêm Ích đã có thể vịn tường đi hai bước, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trong mấy ngày kế tiếp, Bùi Quang Quang cũng có chút tâm thần không yên, lúc nửa đêm nằm mơ, đều là bộ dáng Tiền Khiêm Ích dựa tường đi một bước dừng một bước, mỗi khi tỉnh lại, đều kinh sợ ra một thân mồ hôi lạnh.

Trong lòng nàng không yên, lại không dám ở dưới mí mắt mẫu thân đi thăm Tiền Khiêm Ích, đành phải lén lút đi tìm cháu trai Nhị cầu tử nhà Cát đại gia trong viện hỏi.

Muốn dò hỏi từ trong miệng đứa trẻ con đương nhiên là cần phải có chút kỹ xảo, nàng lấy từ trong tay áo ra hai viên kẹo quế hoa bỏ vào trong lòng bàn tay Nhị cầu tử, sau đó cười híp mắt hỏi han: “Nhị cầu tử à, gần đây đệ có gặp thư sinh mới tới kia không?”

Nhị cầu tử nuốt nuốt nước miếng, thật cẩn thận vờ một viên kẹo bỏ vào trong miệng, híp mắt liếm miệng, sau đó mới nói, “Bùi tỷ tỷ, có phải tỷ cũng trúng ý thư sinh tuần tú kia rồi không?”

Bị một thằng bé chín tuổi hỏi về tâm sự của nữ nhi gia, tuy nàng không có ý tứ kia, nhưng cũng xấu hổ vô cùng, nâng mặt lên nói: “Trẻ con nói lung tung cái gì!”

Nhị cầu tử cười khúc khích hai tiếng, thần thần bí bí tiến gần đến bên tai nàng nói: “Đệ có thể hiểu đấy nhé! Hai ngày này có thiệt nhiều tỷ tỷ cho đệ ăn kẹo, đều là đến hỏi thăm thư sinh tuần tú kia. Cho đệ kẹo ăn, chính là trúng ý thư sinh rồi, đây là gia gia đệ nói!”

Khuôn mặt Bùi Quang Quang nghếch ra, nghe được những “tỷ tỷ” trong miệng thằng bé, liền cảm thấy đã lấy lại mùi vị, thư sinh kia hơn phân nửa là không bị nện hồng, nếu không thì làm sao còn có tinh thần nghênh đón đưa tiễn chứ.

Vì thế nàng cười hì hì sờ sờ đầu Nhị cầu tử, lại lấy từ trong tay áo ra một viên kẹo nói: “Chuyện hôm nay tỷ tỷ hỏi đệ không được nói ra ngoài nha.”

Hai mắt Nhị cầu tử sáng long lanh nhìn chăm chăm kẹo trong tay nàng, gật đầu như già tởi: “Bùi tỷ tỷ yên tâm, những tỷ tỷ trước đó cũng nói với đệ như vậy!”

Bùi Quang Quang nghe xong, cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng cũng không nghĩ ngợi, nhét kẹo vào lòng bàn tay thằng bé, lén lén lút lút trở về nhà.

Lại nói sau khi Bùi Quang Quang trút được nỗi lòng, ban đêm cũng không mơ thấy ác mộng nữa, làm việc cũng càng thêm có tinh thần hơn, điều này làm cho Bùi Tú Mẫn cũng cảm thấy an ủi, chỉ nói là sinh nữ vô ưu.

Nào biết những ngày yên ổn như vậy không quá bao lâu, trong đại viện truyền ra lời đồn, nói là nha đầu Bùi gia trúng ý thư sinh tuần tú kia, mong ngóng lấy được người ta, mọi người truyền miệng, trong lời nói không thiếu ý khinh thường.

Sau khi Bùi Tú Mẫn nghe được, hai mắt trừng lên, nhấc một thùng nước rửa cá giội vào trong đại viện, chống thất lưng nói: “Đây là lời nói láo không biết xấu hổ nào hả?! Quang Quang nhà ta có trúng ý ai cũng sẽ không trúng ý bạch diện thư sinh kia! Nếu sau này còn tiếp tục để cho ta nghe được những lời như thế, nước này của ta cũng không phải chỉ giội trên mặt đất thôi đâu!”

Bùi Quang Quang ở bên trong cánh cửa nghe thấy hai tai nóng lên, không khỏi kéo kéo tay áo bà nói: “Mẹ, quên đi.”

Bùi Tú Mẫn xoay người đóng cửa lại, rũ mắt nhìn con gái của mình, nhần nhin cơn tức hỏi: “Quang Quang, con nói thật với mẹ, có phải con thật sự..... thật sự.....”

Bà vừa nói, hai mắt đã hồng hồng, bộ dáng lả chã chực khóc. Bùi Quang Quang đâu từng thấy qua mẫu thân mình như vậy, trong lòng nhéo lại, đỡ bà nói: “Mẹ, lời của mẹ con đều nhớ kỹ mà, mẹ yên tâm.”

Bùi Tú Mẫn đặt thùng gỗ ở một bên, vỗ vỗ mu bàn tay nàng nói: “Quang Quang à, nếu như hấn không phải là thư sinh, thì cho dù mẹ có phải chường cái mặt già nua này, cũng muốn làm mai cho con. Chỉ tiếc.....”

Bùi Quang Quang đỡ bà ngồi xuống ghế trúc, nói: “Mẹ, con thật sự không có tâm tư kia, mẹ cứ yên tâm đi.”

Nói xong, hai mẹ con đồng thời nặng nề thở dài một hơi.

Từ sau khi náo một hồi như vậy, trong đại viện xác thực yên tĩnh một chút, nhưng mà cái gọi là yên tĩnh bất quá cũng chỉ là mọi người ngằm nghị luận. Có vài lần Bùi Quang Quang đi ra cửa đều gặp phải vài lần, đều vốn là đang sột sột soạt soạt nói chuyện rất tốt, vừa thấy nàng liền đột nhiên an tĩnh lại.

Đối với lần này, nàng cũng không thể tránh được, chỉ là có lúc nhìn thấy Nhị cầu tử, đều nhin không được trừng thẳng bé hai cái. Đến bây giờ, nàng rốt cuộc hiểu được câu nói của Nhị cầu tử ngày đó quái ở chỗ nào.

Bởi vì lời đồn còn tồn tại, nên sắc mặt Bùi Tú Mẫn mấy ngày liên tiếp vẫn luôn không thể nào tốt lên được, Bùi Quang Quang ở trong nhà cẩn thận rất nhiều, lại cảm thấy mình nên làm chút gì đó, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cảm thấy nên tìm đường sự còn lại ra mặt làm sáng tỏ là khuôn phép nhất.

Bởi vậy buổi trưa hai ngày sau, Bùi Quang Quang thừa dịp trong viện không người, liền chuồn êm đến trước cửa Tiền Khiêm Ích, lăm la lăm lét nhìn chung quanh một hồi mới tiến lên gõ cửa. Lại không ngờ đến, cửa kia lại có thể lập tức bị nàng đẩy ra.

Bùi Quang Quang đứng ở bên ngoài cánh cửa thò đầu vào bên trong nhìn nhìn, do dự chốc lát, mới dám đánh bạo đi vào.

Trong viện có mấy chậu hoa cảnh, ở giữa bày biện bàn ghế, Bùi Quang Quang chấp tay sau lưng vừa đi vừa thưởng thức, thăm nghĩ chỗ ở của người đọc sách thật đúng là không giống với người bên ngoài.

Nàng đứng ở trong viện một hồi lâu, lại thử thăm dò hô hai tiếng, “Thư sinh, thư sinh, người ở đâu?”

Nhưng trong viện lại hoàn toàn vắng vẻ chỉ có thanh âm của một mình nàng.

Bùi Quang Quang do dự một chút, vẫn quyết định ở chỗ này chờ hấn trở về, vì thế dựa vào cái bàn tròn nhỏ ở một bên quy quy củ củ mà ngồi xuống.

Bỗng nhiên, phòng trong truyền đến một trận tiếng bước chân, từ xa đến gần. Bùi Quang Quang bịch một tiếng đứng lên, thăm nghĩ thì ra hấn đúng là trốn ở trong nhà, chẳng thể trách không nghe được tiếng gọi của nàng.

Nàng nghĩ như vậy, liền hướng về phía cửa nghênh đón. Nào biết một lần nghênh đón này, liền khiến tâm can nhỏ bé của nàng nhảy lên như trống, trừng lớn hai mắt, một tiếng thét chói tai đã muốn ngăn ở cổ họng.

Tiền Khiêm Ích trước mặt bưng một chậu rửa mặt, trên vai để một cái khăn mặt. Nhưng nửa người trên của hắn lại trần truồng cái gì cũng không mặc, may mà phía dưới còn mặc quần.

Bùi Quang Quang vội vàng che miệng lại, cổ nuốt tiếng thét chói tai xuống. Nàng biết, nếu lúc này đưa hàng xóm tới, thì dù nàng có mười cái miệng cũng không thể nói rõ ràng.

Tiền Khiêm Ích cũng lập tức bị tình huống dọa ngây người.

Hôm nay hắn cùng vài vị hảo hữu đi du hồ, lại gặp thuyền hoa của Lệ Xuân viện, dùng mọi cách để từ chối, vẫn bị mấy người đó lôi kéo lên thuyền, ngâm thơ cùng với mỹ nhân trong ngực, khó tránh việc dẫn đến một thân toàn mùi son phấn, cho nên sau khi về nhà, hắn liền lấy nước lau người.

Chính là, hắn làm sao dự đoán được, trong nhà mình lại có một vị cô nương xông vào.

Bùi Quang Quang biết mình không nên hướng trên người nhìn, cho nên rũ mắt xuống, nhìn nửa người dưới mặc quần của hắn. Nhưng nhìn trong chốc lát lại cảm thấy không đúng, mặt đỏ giống như tôm luộc chín.

Tiền Khiêm Ích bị nàng nhìn chằm chằm đến mức cả người dựng lông tơ, yết hầu căng thẳng, vì thế che giấu ho một tiếng, cố tự trấn định nói, “Vị cô nương này có thể tránh đi trước một lúc được không?”

Ánh mắt Bùi Quang Quang mơ hồ, trong tai một mảnh ong ong, nghe thấy câu này giống như được đại xá, ừ ừ à à hai tiếng, hoàn toàn quên mất mục đích mình tới đây, quay thân chạy ra ngoài.

Tiền Khiêm Ích nhìn bóng lưng của nàng, thở một hơi nhẹ nhõm thật dài.

Đêm đó, Bùi Quang Quang lại mơ thấy Tiền Khiêm Ích.

Trong mơ Tiền Khiêm Ích hoàn toàn không xa lạ giống như ngày thường, hắn đứng ở trước mặt nàng, ôn nhu nói mấy câu.

Bùi Quang Quang thấy đôi môi hắn mấp máy, lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, không khỏi tiến lại gần. Ai ngờ vừa tới gần, lại nhìn thấy hắn cởi trần đứng đó, trước ngực có thể thấy rõ ràng hai viên màu phấn hồng.....

Bùi Quang Quang bị giấc mộng của mình dọa tỉnh, từ trên giường ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy chóp mũi nóng lên, nâng tay vừa lau, đúng là chảy hai hàng máu mũi.

(1) Nằm trong câu thơ của Tô Đông Pha.

Nhân tự thu hồng lai hữu tín; Sự như xuân mộng liễu vô ngân.

Ý nghĩa là: Con người như chim hồng mùa thu bay đến mang theo tin tức, chuyện đời ngắn ngủi như giấc mộng mùa xuân trôi qua mất chẳng để lại dấu vết nào.

3. Chương 3: Thư Sinh Tuấn Tú Nhiều Xuân Tâm

Bùi Quang Quang từ sau cái đêm mơ một giấc mộng xuân đó, vào ban ngày thấy nam nhân trong đại viện, đều nhin không được tưởng tượng bộ dáng ở trần của bọn họ, ngay sau đó lại so sánh bọn họ với Tiền Khiêm Ích ở trong đầu một phen, cuối cùng rút ra kết luận, rốt cuộc vẫn là cánh tay da mịn thịt mềm của thư sinh kia là đẹp nhất.

Những ngày như vậy càng nhiều, mấy ngày mới đầu Bùi Quang Quang còn cảm thấy thú vị, cho đến sau này liền không khỏi kinh hãi. Nàng rốt cuộc là cô nương gia chưa xuất giá, cái loại ham muốn thân thể nam nhân như này, nếu bị người khác biết được, thật sự rất mất mặt.

Nhưng mà, có một số việc một khi đã thành thói quen rồi thì rất khó để từ bỏ, cái tật xấu vừa nhìn thấy nam nhân liền tưởng tượng ra cánh tay bọn họ của Bùi Quang Quang, trong thời gian ngắn cũng khó mà trừ tận gốc, thế cho nên mấy ngày về sau nàng thật sự cảm thấy ngượng ngùng không chịu nổi, liền giảm bớt số lần ra khỏi cửa, ngay cả giặt quần áo cũng là lấy nước giếng từ bên ngoài về giặt.

Ngày hôm đó, Bùi Quang Quang thừa dịp các nam nhân trong viện đều đi ra ngoài làm việc, liền xách theo thùng gỗ nhỏ trong nhà đến bên cạnh giếng múc nước. Miệng giếng được đào trong đại viện kia ở ngay góc sáng sủa bên cạnh cổng chính, lúc này bên cạnh giếng có ba năm nữ nhân vây quanh đang giặt quần áo, một người trong đó là Vương đại nương nhìn thấy Bùi Quang Quang liền nhin không được trêu ghẹo: “Ồi chao Quang Quang à, tại sao đã nhiều ngày rồi cũng không thấy người đi ra đây vậy?”

Bùi Quang Quang xách một thùng nước đến, nghe được câu hỏi liền thành thật để thùng nước xuống cạnh giếng, lau đi giọt mồ hôi trên trán nói: “Đó là bởi vì một đoạn thời gian trước ngài đi làm khách ở nhà A Lan tỷ tỷ, hôm qua mới vừa trở về.”

A Lan là con gái của Vương đại nương, năm ngoái mới lấy chồng, mấy ngày trước nhà chồng cho người đến truyền tin tức, nói là A Lan đã sinh một tiểu tử mập mạp, bởi vậy Vương đại nương đến nhà con rể ở mấy ngày.

Bên này Vương đại nương không trêu ghẹo được, Trầm quả phụ ngồi bên cạnh bà ta chớp mắt một cái, vừa cười vừa nói: “Năm ngoái thời điểm A Lan lấy chồng mới tròn mười sáu, Quang Quang năm nay cũng đã mười tám rồi nhỉ? Nếu trúng ý tiểu tử nhà ai, cứ nói cho dì Trầm của người biết, dì Trầm sẽ đi làm mai giúp người!”

Bùi Quang Quang nghe xong, còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe Vương đại nương bên cạnh lại nhanh nhẩu nói: “Nói đến trong viện chúng ta ấy à, tiểu tử nhà ai cũng so ra kém hơn người trong góc Đông Nam kia!”

Bà ta nói xong, lại hướng về phía vừa nói đến chếp miệng, Bùi Quang Quang thuận theo nhìn sang, trong góc kia chính là nơi ở của Tiền Khiêm Ích.

Vương đại nương lại nói: “Quang Quang à, nếu người trúng ý thư sinh kia, không nói cái khác, đại nương ta cho dù có trời cũng phải trời hấn đến thành thân với người!”

Trong giọng nói của bà ta không khỏi mang theo chút ý tứ trêu chọc thăm dò, chung quy Bùi Quang Quang là một tiểu cô nương, làm sao nghe được lời như vậy, còn chưa chờ bà ta nói xong, cũng đã đỏ bừng mặt rồi, chỉ cảm thấy trên mặt thiêu đốt thành một mảnh. Nàng giậm giậm chân, nhắc tới thùng nước quay đầu bỏ chạy, thầm nghĩ, mình thật sự là không nên dừng lại nghe mấy bà ấy nói huyền thuyên trêu ghẹo.

Hai nữ nhân phía sau thấy bộ dáng nàng như vậy, đã sớm cười thành một đoàn.

Lại nói Bùi Quang Quang dùng sức chạy một mạch, tiếng cười bên tai càng lúc càng xa, lúc này mới dần chậm lại bước chân. Nàng rũ mắt nhìn thùng nước trong tay, mới phát hiện nước trong thùng đã vãi một đường theo nàng, một thùng vốn tràn đầy lúc này chỉ còn lại chưa đến một nửa.

Bùi Quang Quang có chút tức giận quay đầu nhìn thoáng qua, hiện giờ không thể đi trở lại cạnh giếng, một nửa nước này giặt một chậu quần áo tuyệt đối không đủ, may mắn là lu nước trong nhà vẫn còn tích trữ nước, tuy nói lấy ra để giặt quần áo có chút lãng phí, nhưng một lần như vậy rồi, nàng cũng chỉ có thể cắt thịt ra.

Vừa nghĩ như vậy, nàng liền có chút ử rữ mà cúi thấp đầu đi về nhà, nào biết mới vừa mới đi vài bước, trong góc nghiêng lại xông ra một bóng người! Hai người đều không chuẩn bị, căn bản hãm chân không được, ầm một tiếng, liền đụng vào nhau, đều là bị đụng đến vòng mấy vòng tại chỗ, xoay chuyển đầu hoa mắt choáng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Sau khi Bùi Quang Quang ngã xuống đất, chỉ cảm thấy trong tay nhẹ đi, nghĩ cũng không cần nghĩ, nửa thùng nước còn sót lại kia bị nàng hất hết ra ngoài rồi.

Tiền Khiêm Ích không ngờ tới hấn sẽ gặp lại cô nương tròn căng này một lần nữa.

Lần đầu tiên làm đệm thịt cho nàng, là chính bản thân hấn không có mắt; lần thứ hai bị nàng nhìn thấy thân thể, vậy coi như là hấn không may; nhưng lần thứ ba..... hấn có chút ảo não nhìn đưng quần mình, nơi đó đã ướt một mảng lớn, bị gió thổi qua, liền cảm thấy hạ thân lạnh lẽo có chút thấm vào người.

Bùi Quang Quang xoa đầu từ trên mặt đất đứng lên, chuyện thứ nhất không phải đi nhìn người bị nàng đụng vào, mà là nhặt thùng gỗ rơi ở một bên lên kiểm tra một phen, sau đó mới vỗ vỗ ngực lẩm bẩm: “May mắn không có việc gì.”

Tiền Khiêm Ích chỉ cảm thấy gần đây mình không may cực độ, vốn hẹn hôm nay đi với hảo hữu Vi Viễn Thụy lên núi ngắm hoa làm thơ, lại không ngờ vừa mới ra khỏi cổng chính đã gặp phải một chuyện như vậy.

Hắn nhìn cô nương chỉ lo cho thùng gỗ ở trước mắt, cũng không trông cậy vào nàng có thể nâng hắn dậy, đành phải tự mình phủ đất vàng trên người chống đỡ đứng lên.

Lúc này Bùi Quang Quang mới phát giác trước mắt hạ xuống một bóng mờ, ánh mắt từ thùng gỗ trong tay dời chuyển đi, ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi hít lấy một hơi khí lạnh. Nàng che miệng, đôi mắt hạnh trừng tròn xoe, run rẩy ngón tay nói không ra lời.

Tiền Khiêm Ích cảm thấy mình không thể mất thân phận của người đọc sách, vì thế vén áo bào, chấp tay vái chào với nàng nói: “Cô nương vẫn khỏe mạnh chứ?”

Vạt áo hắn vừa vén, ánh mắt Bùi Quang Quang không tự chủ được mà hướng về phía dưới nhìn lại, chỉ thấy trong đũng quần hắn ẩm ướt một mảng lớn, giống như có thể vắt ra nước vậy. Tiền Khiêm Ích thấy nàng không nói, không khỏi đứng thẳng lên lại nói: “Cô nương có thể tránh qua một chút được không, tại hạ muốn đi về nhà trước đổi thân quần áo.”

Hắn nói xong, liền chỉ về phía sau của Bùi Quang Quang, ý nói là nàng ngăn trở đường hắn vào cửa nhà.

Lúc này Bùi Quang Quang hoàn toàn bị quần của hắn thu hút, nói đúng ra, phải là đũng quần của hắn. Nàng nhìn xem đũng quần, lại nhìn xem mặt của hắn, lập tức biểu tình trên khuôn mặt tròn dần dần phong phú lên, hiện qua kinh, hoảng, xấu hổ, cuối cùng hóa thành một tiếng thét chói tai ở trong miệng, hai tay đẩy Tiền Khiêm Ích ra, cướp đường mà chạy.

Tiền Khiêm Ích vượt ngục bị nàng đẩy một phen, đảo mắt đã thấy nàng vào trong một gian nhà nhỏ, hắn cẩn thận đánh giá một chút, lúc này mới nhớ ra Bùi gia bán cá muối trong đại viện.

Trong lòng Tiền Khiêm Ích có chút mất mát, nghĩ tuy rằng dung mạo hắn không thể so với Phan An, nhưng cũng được xưng tụng là ngũ quan tuấn tú, thân thể cường tráng, không có vẻ khí lực gầy yếu phổ biến trong thư sinh. Nhưng mà, hắn lại thật sự không thể tưởng được, mình lại sẽ khiến ột cô nương kinh sợ như thế, thật sự thương cảm.

Hắn lắc đầu suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên một trận gió thoảng qua, cảm thấy lạnh lẽo, lúc này mới nhớ ra trạng thái của mình hiện giờ, vội vàng rào bước vào cửa chính.

Lại nói Bùi Quang Quang mang theo thùng gỗ không xông về nhà, sau khi đóng cửa chính lại, liền dựa lưng vào cửa không ngừng thở dốc. Nàng nghĩ đến chỗ mới vừa rồi bị ẩm ướt của thư sinh kia, nhiệt độ trên mặt lại tăng cao lần nữa, thiêu đốt đến mức ngay cả thùng gỗ nàng mang theo cũng cảm thấy phồng tay, đầu ngón tay vừa buông lỏng liền đánh rơi nó, ngược lại vỗ vỗ mặt mình, ngậm phì một tiếng nói: “Quang Quang a Quang Quang, người nhìn nơi đó của hắn như vậy là không đúng!”

Nói xong, trong lòng lại truyền ra một giọng nói khác: “Hắn lại không biết người đang nhìn chỗ đó của hắn, chẳng qua là thỏa mãn lòng hiếu kỳ mà thôi, có cái gì ghê gớm chứ!”

Bùi Quang Quang bưng mặt dựa vào góc tường ngồi xổm xuống, buồn bã nhìn thấy một gốc cây cỏ nhỏ chui ra bên chân, nhắm mắt nghĩ: Xong rồi xong rồi, ta thành cô nương hư hỏng rồi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Bùi Quang Quang đi theo Bùi Tú Mẫn ra phố bán cá muối, vừa vặn gặp phải Tây Thi đậu hũ ở trong đại viện cách vách đi ra, cũng mang theo con gái của bà ta Ônng Tiểu Diệp.

Hai cặp mẹ con gặp nhau ở trong ngõ hẻm của cửa đại viện, Bùi Quang Quang vốn là chào hỏi Tây Thi đậu hũ, sau đó lại nhu thuận nói với Ônng Tiểu Diệp: “Tiểu Diệp tỷ tỷ càng ngày càng xinh đẹp.”

Nàng nói xong, lại nhớ tới tình hình ngày đó Ônng Tiểu Diệp ở trong ngõ hẻm đưa khăn tay tỏ tình không thành, chảy hai dòng lệ nóng xấu hổ giàn dụa chạy đi, trong mắt không khỏi mang theo chút thương tiếc, chỉ có thể nói là muội hữu tình, lang vô ý.

Ônng Tiểu Diệp phát hiện ánh mắt của nàng, vò khăn tay hừ một tiếng, miệng nhỏ đỏ tươi khê động, Bùi Quang Quang liền nghe thấy trong miệng nàng ta nói: “Bộ dáng này còn muốn đi quyến rũ Tiền công tử, thật không biết xấu hổ.”

Lời này vừa ra, Bùi Quang Quang sững sốt không thôi, ngay cả Bùi Tú Mẫn cũng choáng váng một phen, đợi đến khi phản ứng trở lại, liền đem giỏ trúc xách theo nhét vào trong lòng Bùi Quang Quang, quát lên: “Ta nói này Ông gia đại tỷ, Tiểu Điệp từ nhỏ không có cha, bà một người còn trẻ nuôi lớn nàng cũng thật không dễ dàng. Nhưng tuy nói trong nhà không có nam nhân, đứa nhỏ trong nhà nên dạy vẫn là phải dạy thật tốt, để tránh sau này gả cho người thành tai họa nhà người khác đấy!”

Tây Thi đậu hũ cũng không phải dễ chọc, lập tức đem xe cút kít dựa vào bên tường, vung tay áo lên nói: “Muốn nói đến quần giáo đứa nhỏ, ta nào có kinh nghiệm như Bùi tỷ chứ! Dạy cho con gái của mình dấn lấy nam nhân, lại còn cứ chường mắt nam nhân kia!”

Mặt già của Bùi Tú Mẫn đỏ lên, lại cũng không phải là xấu hổ, mà là bị bà ta chọc tức.

Bà tự nhiên là biết phẩm chất của con gái mình, hơn nữa đoạn thời gian trước truyền ra lời đồn, bà cũng khuyên bảo hết nước mà hỏi qua, trong lòng Bùi Quang Quang hiểu rõ, đương nhiên sẽ không làm những chuyện mà bà khó chịu.

Vì thế bà phi một miệng, căng cổ họng nói: “Phi! Quang Quang nhà ta cũng không có bản lĩnh câu ba đáp bốn cao như vậy!”

Đang nói chuyện, mọi người trong hẻm Phúc Yên đều tuôn ra xem náo nhiệt.

Tây Thi đậu hũ bị Bùi Tú Mẫn chặn như vậy, chỉ cảm thấy không có ánh sáng trên mặt, không để ý con gái Ông Tiểu Điệp lôi kéo ở phía sau, vung tay chống hông mắng: “Bà già rồi còn không biết xấu hổ, cũng không biết cùng dã nam nhân nào sinh hạ dã chủng! Đừng tưởng nói rằng cha của Quang Quang nhà bà chết sớm, chúng ta sẽ tin! Bà coi người ở trong viện chúng ta đều là kẻ gốc sao?!”

Bùi Quang Quang vốn định khuyên mẫu thân của mình dĩ hòa vi quý, đang túm tay áo bà kéo trở về, lại không ngờ lỗ tai nghe thấy Tây Thi đậu hũ nói ra lời này, trong lòng không khỏi nhéo lại, đồng tử hơi co rút, lực đạo trên tay nắm thật chặt, cuối cùng lại buông tay. Nàng cắn răng trừng mắt nhìn Tây Thi đậu hũ, nâng tay lau mắt một chút, thầm nghĩ, chờ ta phát đạt rồi, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho bà!

Người vây xem bên cạnh chen vào trong hẻm nhỏ, đem ngõ hẻm chật như nêm cối. Sau khi Tây Thi đậu hũ nói xong câu đó, liền chống nạnh ưỡn ngực cười nhìn mẹ con Bùi gia bị người chung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ.

Lúc này, Bùi Tú Mẫn cắn chặt răng, lại cười một tiếng nói: “Ông gia đại tỷ bà, không phải ta nói bà à, bản thân bà đều có thể phi ngựa trong đống quần rồi, sao còn có mặt mũi quần nhân sự nhà người khác?”

Bên này đang náo nức tụi bụi, tiếng ong ong trong đám người không dứt bên tai. Bỗng nhiên, từ trong đám người truyền đến một giọng nói trong trẻo, chỉ nghe một nam tử cao giọng nói: “Tại hạ mời bằng hữu về nhà luận thơ, không biết các vị có thể nhường vài bước được không?”

4. Chương 4: Thư Sinh Thiệu Lương, Cô Nương Khờ

Sau khi Tiền Khiêm Ích nói xong, liền mỉm cười đứng ở bên ngoài đám người, Vi Viễn Thụy cùng đi bên cạnh đã sớm bị câu nói “đều có thể phi ngựa trong đống quần” kia của Bùi Tú Mẫn làm cho kinh sợ đến ngu ngơ. Hắn xuất thân dòng dõi thư hương, khi nào đã lĩnh giáo qua ô ngôn uế ngữ bậc này, vừa nghe xong, chỉ cảm thấy đỏ hồng cả mặt, xấu hổ không thôi.

Đám người trước mắt nghe thấy giọng nói này, không hẹn mà cùng nhường ra một lối nhỏ. Tiền Khiêm Ích cười nhẹ ngẩng đầu, vừa nhìn thấy hướng đó lại bị kinh trụ, tiểu nha đầu tròn nhuần vụng trộm lau nước mắt ở giữa đám người kia không phải chính là cô nương Bùi gia mang tới tai họa cho hắn ba lần sao!

Nét tươi cười của hắn thoáng chốc cứng ở trên mặt, mấy người chung quanh thấy hắn, bỗng nhiên bộc phát ra một trận thì thì thăm thăm, ồn ào chỉ chỉ trỏ trỏ về phía hắn, lắng nghe một chút mới biết được, nguyên nhân hai cặp mẹ con bên kia cãi nhau cũng không kỳ quái, chính là vì bạch diện thư sinh hắn đây.

Tiền Khiêm Ích cảm thấy có chút buồn cười, hẳn vốn không phải người không hiểu phong nguyệt. Từ lúc chuyển vào đại viện Cầu Vĩ Ba, thái độ mập mờ của một vài đại cô nương đối với hắn gần đây, hẳn cũng cảm giác được, ngày thường cự tuyệt khăn tay túi hương không ít, lại không ngờ vẫn chọc đến tai họa này.

Nghĩ như vậy, hắn liền quay đầu nhìn về hướng mẹ con Tây Thi đậu hũ, chỉ nhìn thấy vẻ mặt Uông Tiểu Điệp đỏ hồng, uốn éo thân mình trốn phía sau mẫu thân.

Lúc này Vi Viễn Thụy gần sát bên người Tiền Khiêm Ích, đung đung bờ vai hắn, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe thấy nhẹ giọng nói: “Tiền huynh, tình hình trước mắt phức tạp, nghĩ cách thoát thân chưa.”

Hắn cũng nghe được lời nói nhỏ vụn quanh mình, ngoài khiếp sợ còn cảm thấy buồn cười, lại nói hảo hữu bên người dẫn tới nữ tử trắng hoa bên ngoài tranh đoạt tình nhân còn ngại không đủ, không ngờ dẫn tới cô nương gia trong đại viện đánh lớn một trận.

Nghĩ như thế, hắn liền nhịn không được ngẩng nhìn hai cô nương kia, chỉ thấy được một người trong đó dáng người không tệ, dung mạo tú lệ, chỉ xoay khăn đứng ở một bên, liền cảm thấy chọc người yêu thương; mà người kia lại là vóc người chưa đủ, hai má tròn tròn còn lộ ra tính trẻ con, cực kỳ giống bánh bao trắng bôi son.

Hai vị cô nương mỗi người một vẻ, Vi Viễn Thụy thăm thở dài, Tiền huynh này quả nhiên là điểm phúc không cạn à!

“Các vị láng giềng.” Vào lúc này Tiền Khiêm Ích thay đổi tầm mắt, chấp tay vái chào với láng giềng xung quanh, mới nói thêm: “Tiền mỗ vốn là cử tử lên kinh đi thi, tiến vào ở đại viện Cầu Vĩ Ba thực sự là bởi vì trong túi xấu hổ. Hiện nay thi Hội sắp tới, Tiền mỗ chỉ muốn an tâm ôn thư, cũng không có lòng phong nguyệt như các vị truyền miệng, càng khỏi nói trêu chọc hai vị cô nương trước mắt này.”

Hắn nói xong, liếc nhìn Bùi Quang Quang và Uông Tiểu Điệp một cái, lập tức quay đầu tránh hiềm nghi, lại nói: “Hai vị cô nương đang ở tuổi xuân, nếu vì một người Tiền mỗ mà phá hỏng danh tiết, bất luận thế nào Tiền mỗ cũng không thể an lòng. Xin các vị ở chỗ này hãy miệng hạ lưu tình!”

Hắn nói đến chính khí nghiêm nghị, rõ ràng mạch lạc, một đám người cũng không tiện nói cái gì nữa, không biết là người nào hô một câu “về nhà phơi quần áo đi”, mọi người mới không hẹn mà cùng tản đi.

Bùi Tú Mẫn nhìn nhìn mặt trời trên cao, nghĩ thầm hôm nay sợ là không buôn bán được rồi, không khỏi hung hăng trừng Tây Thi đậu hũ một cái. Tây Thi đậu hũ đẩy xe cút kít, đúng lúc cũng đang trừng bà. Ánh mắt hai người chạm nhau, liền tóe ra tia lửa.

Lúc này Bùi Quang Quang xách lấy giỏ lại lén lút nhìn về phía Tiền Khiêm Ích, lúc trước mấy lần gặp mặt đều quá mức xấu hổ, nàng thậm chí không mở to mắt nhìn hắn liền vội vàng vàng chạy đi. Hôm nay nghe hắn nói, lại cảm thấy thư sinh này thật sự không giống như có tâm địa xấu như lời mẫu thân. Lần này nhìn lại, liền cảm thấy bộ dáng thư sinh càng tuần tú hơn.

Nhưng Bùi Tú Mẫn lại không hề cảm kích, sau khi Tây Thi đậu hũ kéo theo Uông Tiểu Điệp với khuôn mặt đỏ bừng rời khỏi, bà liền nổi giận đùng đùng kéo Bùi Quang Quang quay thân bước đi. Bùi Quang Quang đi được vài bước, lại nhịn không được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai thư sinh nhẹ nhàng nói cười, vừa nhường lối đi vào trong nhà.

Vi Viễn Thụy theo Tiền Khiêm Ích đi vào trong tiểu viện của hắn, thăm quan chung quanh một phen mới nói: “Không thể tưởng được Tiền huynh lại có bản lĩnh như vậy, một viện hồng nhô nhỏ được huynh thu dọn đến tươi mát nhã trí như thế.”

Tiền Khiêm Ích rót ấm trà, để xuống trên bàn đá trong sân, nói: “Vi huynh quá khen rồi, tiểu viện này vốn đã rất nhã trí, tiểu đệ chẳng qua là rửa sạch lại từ trong ra ngoài mà thôi, có lẽ chủ nhân lúc đầu của nơi này cũng là người phong nhã.”

Vi Viễn Thụy ngồi xuống bên cạnh bàn, vừa cười trêu chọc, “Theo ta thì hoàn cảnh nơi ở nhưng thật ra là thứ hai.” Hắn nhấp nhẹ một ngụm trà, lại nói: “Chỉ cần cô nương ở trong đại viện kia, là có thể khiến nơi nhỏ bé chật hẹp này chỗ chỗ lưu hương...”

Tiền Khiêm Ích liên tục xua tay, nhúu mày nói: “Vi huynh chớ có nói bậy.”

“Nâng chén nói lời vui, hồng tụ thiêm hương(1), vốn là một cộc chuyện tốt, ngày đó trên thuyền hoa lại không thấy Tiền huynh câu nệ như vậy, hôm nay lại vì cớ gì?”

Tiền Khiêm Ích nói: “Trong đại viện đều là cô nương quy củ, Vi huynh đừng vội nói bậy, làm hại danh dự của cô nương người ta.”

Vi Viễn Thụy uống hộp trà, cười vang, nói: “Cũng phải cũng phải.”

Một lát sau, Vi Viễn Thụy lại nói: “Khiêm Ích, huynh cũng biết hiện giờ gần tới thi Hội, ngu huynh có mấy lời không thể không nói.” Hắn nhúu lông mày: “Huynh ở nơi này tuy nói tiền thuê nhà rẻ, nhưng so ra vẫn kém hơn khách điểm hội quán. Trong đại viện này tụ tập đủ loại hạng người, ồn ào nhốn nháo cả ngày, sợ là ảnh hưởng tới huynh ôn tập.”

Tiền Khiêm Ích chấp tay nói: “Đa tạ Vi huynh quan tâm. Phụ thân tạ thế lúc Khiêm Ích mười tuổi, đều do mẫu thân một mình dưỡng dục đến nay. Lần này vì lên kinh đi thi, trong nhà lại phải bán đi hết đất vườn, mới kiếm đủ lộ phí.” Hắn thở dài một hơi lại nói, “Hiện giờ từng xu từng đồng Khiêm Ích hao phí, đều là lão mẫu trong nhà tần tảo khổ khổ gom được, thật sự không dám xa xỉ.”

Vi Viễn Thụy nói: “Lời ấy của Tiền huynh sai rồi, nếu huynh thuê một phòng trọ thanh tịnh chút, dốc lòng ôn tập, dựa theo học thức của huynh, không nói Trạng Nguyên đầu danh kia, chỉ cần trên tam giáp nhất định không cần nói tới.”

Trong lòng Tiền Khiêm Ích vừa chuyển, trên mặt lại bày ra một bộ dáng đăm đăm, xua tay nói: “Khiêm Ích tài sơ học thiếu, nào dám nghĩ đến tam giáp. Chỉ trông mong thành tích thi Hội không cần quá kém, miễn cưỡng thi một Cống Sĩ, sau khi hồi hương có thể làm sư gia ở huyện nha, là cũng có thể miễn cưỡng kiếm miếng cơm ăn, phụng dưỡng lão mẫu rồi.”

Vi Viễn Thụy chỉ nói hắn không có chí lớn, không hề khổ khuyên nữa.

Sau khi tiễn bước Vi Viễn Thụy, Tiền Khiêm Ích từ bên ngoài trở về, lúc đi vào đại viện thì hai mắt không tự chủ được mà nhìn hướng đại môn Bùi gia, thầm nghĩ nàng hại ta ba lần, ta cũng hại nàng phải chịu những nhàn ngôn toái ngữ, nếu tính đến cuối, cũng không thể nhận định được là người nào hại người nào.

Vì thế hắn lại cất bước đi về phía cửa chính, sau khi đi hai bước lại ngừng lại, trong đầu không khỏi hiện ra bộ dáng cúi đầu lau nước mắt của Bùi Quang Quang, không nhịn được lại nghĩ: Nàng là một tiểu cô nương lại kéo ra quan hệ với một đại nam nhân như ta đây đương nhiên sẽ ủy khuất, danh tiết của cô nương gia rất quan trọng, cẩn thận tính ra chung quy vẫn là hắn có lỗi với nàng.

Tiền Khiêm Ích do dự trong chốc lát, trong lòng liền có chủ ý. Qua hai ngày, thừa dịp trong đại viện nhiều người, liền xách một thùng gỗ từ trong nhà đi ra, đến bên cạnh giếng kéo nước lên, sau đó ở ngay trước mắt bao người đi về phía Bùi gia, gõ đại môn nhà nàng.

Người trong đại viện nhìn thấy điệu bộ này, đã sớm mở to hai mắt nhìn về bên này.

Sau khi Tiền Khiêm Ích gõ hai cái, liền nghe thấy bên trong sột soạt một trận tiếng bước chân, sau đó then cài bên trong cửa vang lên, từ bên trong thò ra khuôn mặt nhỏ tròn đầy. Chủ nhân của khuôn mặt nhỏ kia ngẩng đầu thấy hắn, liền giống như gặp quỷ, đầu co rút lại, muốn đóng cửa.

Tiền Khiêm Ích nhanh tay nhanh mắt ngăn lại cửa lớn, cất cao giọng nói: “Bùi cô nương, ngày đó Tiền mẫu không cẩn thận đụng đổ một thùng nước của cô nương, hôm nay đặc biệt đến bồi tội, xin cô nương hãy mở cửa trước được không?”

Hắn cố tình đề cao thanh âm, làm cho già trẻ lớn bé ở trong đại viện đang dùng con mắt phát sáng lấp lánh nhìn chăm chú đều nghe được rõ ràng.

Trong cửa truyền đến một giọng nói thấp nhỏ, giống như là bĩu môi nói: “Ta không mở không mở, huynh đi nhanh đi, nếu không ta lại không giải thích rõ ràng được!”

Tiền Khiêm Ích chỉ cảm thấy cô nương này thật sự chân chất, nghĩ nghĩ lại nói: “Nếu cô nương khăng khăng không mở, Tiền mẫu cảm thấy không yên tâm, nhất định cơm nước không yên, đến lúc đó ảnh hưởng đến thi

Hội, cô nương nàng xem...”

Hắn nửa che nửa lộ nói hai câu, sau khi nói xong, lại nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong. Bên trong yên lặng trong chốc lát, sau đó cánh cửa khẽ động, lại thò ra nửa khuôn mặt của Bùi Quang Quang, hai mắt thật to quay tròn nhìn hắn, cắn cắn môi nói: “Nếu ta không mở cửa, huynh thật sự sẽ như thế à?”

Trong lòng Tiền Khiêm Ích thầm buồn cười, trên mặt lại chỉ làm ra vẻ trầm trọng, gật gật đầu trầm giọng nói: “Xin cô nương hãy để Tiền mỗ làm xong cộc tâm nguyện này.”

Hắn nói xong liền đem thùng nước đặt ở bên chân, lui ra hai bước chấp tay vái chào.

Bùi Quang Quang thấy thái độ thành khẩn của hắn, thật sự không thể không biết xấu hổ mà trốn ở bên trong cánh cửa, dứt khoát mở cửa lớn ra, đứng ở bên trong cánh cửa lại nhịn không được hướng đầu ra bên ngoài nhìn nhìn, nói: “Thùng nước này ta nhận, huynh mau đi nhanh chút.”

Tiền Khiêm Ích đứng thẳng lên, thấy lòng mày nàng khẽ nhíu lại, lại cao giọng nói: “Tiền mỗ ở đây tạ ơn cô nương khoan hồng độ lượng.” Hắn nói xong, lại xoay người lại, nhìn mọi người trong đại viện: “Tiền mỗ xin các vị có mặt ở đây làm chứng, từ nay về sau, Tiền mỗ cùng Bùi cô nương không thiếu nợ nhau nữa.”

Người trong viện vốn dựng lỗ tai thám thính động tĩnh bên này của bọn họ, lúc này thấy Tiền Khiêm Ích như vậy, chỉ làm như hiểu rõ, đều tươi cười gật đầu, lại nói hai người cũng không giống như trong tưởng tượng của bọn họ, thư sinh này chẳng những học thức uyên bác, thái độ làm người cũng thật sự ngay thẳng.

Bùi Quang Quang thấy tình hình này, đại khái cũng hiểu rõ mục đích lần này của Tiền Khiêm Ích, cảm thấy hơi hiểu ra liền vì hành động không phóng khoáng mới rồi của mình mà xấu hổ, khuôn mặt tròn tròn đỏ hồng lên, giống như thoa phấn.

Hai người lại nhìn nhau không nói gì, đột nhiên bên trong truyền đến một tiếng hét: “Quang Quang, bên ngoài là ai thế, rau trên thớt gỗ mới thái một nửa con đã chạy rồi!”

Bùi Quang Quang nghe vậy, đột nhiên cảm thấy chột dạ, rụt cổ lại nhìn về phía Tiền Khiêm Ích, cong cong khóe miệng cười cười nói: “Cảm ơn huynh, vậy ta..... ta đi vào trước.....”

Lời nàng còn chưa dứt, người đã lui ra sau cửa, chốc lát lại muốn đóng cửa lớn. Tiền Khiêm Ích vội vàng nâng tay ngăn lại, nhìn thấy biểu tình ngạc nhiên của nàng, vội chỉ chỉ thùng nước trên mặt đất, nói: “Nàng quên cái này.”

Sắc mặt Bùi Quang Quang càng đỏ, vội vàng khom lưng nhắc thùng nước vào cửa, lại nói: “Nếu không huynh đợi một lát nữa, ta đổ nước vào trong vạc rồi ra trả thùng cho huynh.”

Tiền Khiêm Ích lại một hơi cự tuyệt, nói: “Hôm khác đi, nếu như bị mẹ nàng nhìn thấy nàng nói chuyện với ta lại không tốt.”

Bùi Quang Quang nghe hắn nói như vậy, nhíu mày xoắn góc áo nói: “Vậy nếu không thì chờ sáng sớm ngày mai mẹ ta đi ra ngoài buôn bán, ta đem thùng đưa qua cho huynh?”

Một chữ cuối cùng của nàng còn chưa nói xong, lại cắn môi không lên tiếng, chỉ cảm thấy trên mặt nóng bỏng, giống như muốn thiêu cháy vậy.

Tiền Khiêm Ích thấy bộ dáng nàng như vậy, liền đoán được trong đầu nàng nghĩ cái gì, không khỏi xấu hổ mà sờ sờ mũi, nghiêng thân đi nói: “Được rồi, nàng xem rồi làm đi.”

Hắn nói xong, giống như trốn tránh, quay thân muốn rời đi, đầu ngón chân vừa động lại ngừng lại, rũ mắt nhìn mặt đất nói: “Ngày đó nàng đến..... khụ..... là vì chuyện lời đồn ở trong viện à?”

Lúc này Bùi Quang Quang chỉ hận mình không phải con rùa, rụt đầu gật gật đầu.

Tiền Khiêm Ích nghiêng mắt nhìn nàng, lại chuyển tầm mắt sang bên, nhẹ ho một tiếng nói: “Vây..... vậy ta đi về trước đây.....”

“Ừ.....” Bùi Quang Quang không dám ngắt đầu.

Tiền Khiêm Ích nghe vậy, vội vàng xoay người, lấy lại bình tĩnh hít sâu một hơi, lúc này mới ra vẻ trấn định mà nện bước đi nhanh rời khỏi.

(1) Hồng tụ thiêm hương: là câu thành ngữ cổ, nghĩa ban đầu là thi sĩ trong thời gian dùi mài kinh sử có hồng nhan giúp đốt thêm hương. Hiểu ngắn gọn là “hồng nhan thêm hương”.

5. Chương 5: Kế Sách Của Thư Sinh

Chân trước Tiền Khiêm Ích vừa mới đi, chân sau Bùi Tú Mẫn đã đi ra rồi. Lúc này Bùi Quang Quang mới vừa đóng cửa lớn lại, Bùi Tú Mẫn thấy thế, liền liếc nhìn ra cánh cửa một cái, lau lau tay lên trên tạp dề, hồ nghi hỏi nàng: “Mới vừa rồi là ai nói a, mẹ nhìn bóng dáng thật rất giống thư sinh ở góc Đông Nam kia?”

Bùi Quang Quang hiểu kiêng kỵ của bà, nhưng cũng không dám nói dối với bà, đành phải để thùng nước xuống mặt đất bên cạnh, thành thật nói: “Mẹ, có một lần hấn đựng đồ thùng nước của con, hôm nay tới đền con thùng nước kia.”

Bùi Tú Mẫn hừ một tiếng, nhớ tới lần trước con gái dùng nước trong vạc giặt quần áo, chính mình còn giáo huấn nàng một trận, vì thế không trách mắng nữa, chỉ nói: “Quang Quang à, lời mẹ nói trước kia con nhất định phải nhớ kỹ, thư sinh phần nhiều là lưu manh có đọc sách, con nhất định phải cẩn thận.”

Bùi Quang Quang lại không đáp ứng thống khoái như trước kia nữa, ngón tay cuộn quanh bím tóc, cúi đầu thấp giọng nói: “Cái này không có ngoại lệ sao?”

Bùi Tú Mẫn trừng mắt, nói lời thâm thía, “Quang Quang à, năm đó cha con cũng là một thư sinh, ông ấy.....”

“Ôi trời mẹ, được rồi được rồi, con biết rồi mà!” Bùi Quang Quang vừa nghe bà lại muốn nhắc tới trước kia, vội vàng lên tiếng ngắt lời bà, mang theo thùng hương lu nước trong nhà đi đến, vừa đổ nước vừa lẩm bẩm: “Một hồi là tiêu sư, một hồi là lão bản cửa hàng quan tài, hiện giờ lại là thư sinh, thật không hiểu được sau này cha con sẽ làm cái gì.”

“Xú nha đầu, than than thở thở cái gì hử?” Bùi Tú Mẫn chẳng biết từ lúc nào đã đi tới bên người nàng, vừa vịn nghe đến mấy lời này, không khỏi chọc cái trán của nàng một cái, lại nói: “Thùng này không phải của chúng ta đi?”

Bùi Quang Quang buông thùng nước xuống, bưng trán lùi lại mấy bước, bĩu môi nói: “Đây là cửa nhà thư sinh.” Nói xong lại mấp má môi, rốt cuộc không dám đem ước hẹn ngày mai của mình và Tiền Khiêm Ích nói ra miệng.

Bùi Tú Mẫn nhũn mày, hừ một tiếng nói: “Làm sao ta lại sinh ra một nữ nhi ngu ngốc như con thế này, con còn ngại lời ông tiếng ve không đủ nhiều à!”

Mặt Bùi Quang Quang đỏ lên giống như quả táo, xoắn hai tay sau lưng đứng ở tại chỗ, mũi chân chà chà mặt đất, thấp giọng nói: “Mới vừa rồi hấn ở ngay trước mặt mọi người trong đại viện nói rõ, kỳ thực hấn là giúp con ấy mà.”

Bùi Tú Mẫn nhìn con gái của mình, trong lòng không khỏi rùng mình, nhắc thùng nước bên chân lên nói: “Thứ này mẹ đi trả lại cho hấn, sau này không cho phép lại lui tới cùng hấn, nghe thấy không?”

“Nha.....” Ánh mắt Bùi Quang Quang dừng ở trên tay mẫu thân, không cam không nguyện đáp một tiếng.

Bởi vậy, lúc Tiền Khiêm Ích nghe thấy tiếng gõ cửa đi ra, nhìn thấy đứng ngoài cửa không phải Bùi Quang Quang mà là Bùi Tú Mẫn mẹ nàng, trong lòng không phải không kinh ngạc. Chẳng qua, hơi sững người một cái, hấn đã phản ứng lại, làm ra một tư thế nâng lên mà thư sinh nên có, cúi đầu nói: “Không biết đại nương đến đây, có chuyện gì sao?”

Những lời này của hấn có chút ý tứ biết rõ rồi còn cố hỏi, cho nên Bùi Tú Mẫn liền nặng nề hừ một tiếng, tiện tay quăng thùng gỗ đến bên chân hấn, nói: “Người đọc sách như Tiền công tử đây, chúng ta những

người thô kệch không trào cao nổi. Quang Quang nhà ta tâm nhân chân thực, không chịu được vui đùa của Tiên công tử!”

Tiên Khiêm Ích vốn định đúng lẽ hợp tình mà phản bác, nhưng lúc nghe thấy bà nhắc tới Bùi Quang Quang thì không khỏi chột dạ, vì thế nhẹ ho một tiếng, chấp hai tay sau lưng gật đầu nói: “Ý tứ của đại nương, tại hạ hiểu được.” Hai tay phía sau của hắn không tự chủ được mà xoa xoa, ngừng một chút, lại nói: “Bất quá tại hạ đối với lệnh ái xác thực không có cái loại ý tứ này, xin đại nương không nên hiểu lầm.”

Bùi Tú Mẫn lui hai bước, trừng hắn nói: “Lời đầu là ngươi nói, có hay không có ý tứ ta làm sao có thể rõ ràng! Tóm lại, ngươi cách xa Quang Quang nhà ta chút là được rồi!”

Dứt lời, ánh mắt bà vừa chuyển, khom lưng từ trên mặt đất bên cạnh nhật lên một cái chổi, quơ quơ về hướng hắn: “Nếu không, xem ta có đánh gãy chân của ngươi không!”

Tiên Khiêm Ích chỉ cảm thấy vẻ mặt của phụ nhân trước mắt rất hung ác, rốt cuộc không dám nhiều lời nữa, đành phải chấp tay thi lễ nhìn theo bà rời đi.

Bùi Quang Quang vẫn luôn trốn ở không xa không gần, nhìn mẫu thân mình quơ chổi lại đây, vội vàng từ trong góc chui ra, nhìn nhìn cửa lớn đóng chặt của Tiên Khiêm Ích, lại nắm chặt tay mẫu thân vội la lên: “Mẹ, mẹ đánh hắn rồi?”

Bùi Tú Mẫn vung vẩy tay đi về hướng trong nhà, Bùi Quang Quang vội vàng chạy theo sau, lại hỏi một lần nữa, lúc này Bùi Tú Mẫn mới lên tiếng: “Lần sau hắn còn dám nói chuyện với con, mẹ sẽ đánh chết hắn!”

Bùi Quang Quang nghe ra ý tứ trong lời bà, hơi buông nổi lòng xuống, cũng không lên tiếng nữa, yên lặng theo sát bà vào nhà.

Lại nói bởi vì cảnh cáo của Bùi Tú Mẫn, trong mấy ngày sau, cho dù Tiên Khiêm Ích nhìn thấy Bùi Quang Quang trong đại viện cũng không dám bắt chuyện nữa, chỉ trầm mặc gật đầu xem như chào hỏi, mà Bùi Quang Quang bên này cũng là như thế. Nhưng chút tình cảm gì đó trong đáy lòng của hai người lại bởi vì những ngăn trở này mà dần dần phát sinh, cũng không phải sinh ra tình cảm ám muội, mà là một loại cảm giác mơ hồ không rõ, càng bị ngăn trở, càng muốn gần nhau.

Ngày đó, Bùi Quang Quang ở bên cạnh giếng giặt quần áo, phụ nhân bên cạnh nói chuyện không ngừng, đây tại đều là chút chuyện hư hỏng của Tây Thi đậu hũ kia, chỉ nói là hai ngày trước Tây Thi đậu hũ cùng nam tử xa lạ ở trong nhà mình mất đưa mây lại đây đưa không rõ, vừa lúc bị hàng xóm tới cửa đụng trúng. Bởi vậy mấy ngày qua, đề tài trong đại viện lại quay chung quanh Tây Thi đậu hũ, chút chuyện nhỏ của Bùi Quang Quang đã sớm bị bọn họ quên ở sau đầu.

Bùi Quang Quang không để ý tới những nhàn thoại này, chà xát hết quần áo liền bưng chậu đi trở về. Lại không ngờ tới, đi vài bước, đột nhiên đối diện nghênh đón một người, đem một quyển sách đưa tới trước mặt nàng, chỉ vào chữ mặt trên hỏi: “Bùi tỷ tỷ, câu ‘Võng đàm bí đoán, Mĩ thị kỉ trường(1)’ này, là có ý gì?”

Bùi Quang Quang dừng bước lại, mắt nhìn lên, trước mặt chính là Nhị cầu tử nhà Cát đại gia.

Từ sau lần trước, nàng đối với Nhị cầu tử sinh ra chút khúc mắc, tuy nói là đồng ngôn vô kỵ, nhưng thẳng nhóc này nói chuyện cũng quá không kiêng kị rồi. Nhưng lần này Nhị cầu tử là tới hỏi bài học một chút, nàng cũng không nên chối từ, vì thế chỉ có thể cẩn thận nhìn vào quyển sách ố vàng trong tay nó.

Chỉ là vừa nhìn xong, nàng liền nhíu mày. Tuy nói năm đó nàng được mẫu thân đưa đi trường tư thực đọc sách vài ngày—theo lời Bùi Tú Mẫn, cô nương gia bất kể thế nào cũng phải nhận biết vài chữ, nếu không thiếu kiến thức, dễ dàng bị người ta lừa gạt. Nhưng sách kia nàng lại không đọc được mấy ngày, bởi vì trong nhà không có tiền, liền trì hoãn. Bất quá, cẩn thận đánh giá, hiện giờ nàng cũng được xem như là người đọc sách duy nhất trong đại viện trừ bỏ Tiên Khiêm Ích ra.

Lúc này, Bùi Quang Quang nhìn nhìn con chữ trước mặt, chỉ cảm thấy một cái đầu trưởng thành hai cái đầu, vì thế ho khan một tiếng nói: “Vì sao đệ không đi hỏi phụ tử?”

Nhị cầu tử gãi gãi đầu, ngẩng đầu cười ngốc một tiếng: “Nhà phụ tử quá xa, hơn nữa hai đoạn này chính là phụ tử bố trí xuống dưới, đệ đi hỏi ông ấy, không phải là tự mình tìm đánh à?”

Bùi Quang Quang cảm thấy nó nói cũng có đạo lý, vì thế nhúu chặt lông mày nhìn chăm chăm tám chữ kia, cần môi cần thận nhớ lại, khuôn mặt đều ghen đến đỏ bừng. Cuối cùng, ở dưới ánh mắt mong mỏi của Nhị cầu tử, bất chấp nói: “Ý tứ của hai câu này đại khái chính là, không cần ghét bỏ vóc dáng thấp lùn của người khác, cũng không nên cảm thấy vóc dáng mình cao, đệ vĩnh viễn sẽ không biết thiên hạ còn có người cao hơn so với đệ!”

“Thật vậy không.....?” Mặt Nhị cầu tử lộ vẻ nghi ngờ, rút sách về lại cần thận nhìn coi, nói: “Nhưng mà cao thấp của con người, vì sao trong sách lại dùng đến chiều cao để đánh giá chứ?”

Bùi Quang Quang để chậu giặt quần áo giữ ở giữa cánh tay và thắt lưng, kéo lên trên, xoay chuyển con người nói: “Những thứ trong sách vốn đã kỳ quái, nếu như đệ có thể vừa liếc mắt đã xem hiểu, vậy đệ không phải thành biên thư rồi sao?”

Nàng nói xong, ngực đập thành thịch, mặt cũng trướng đến đỏ bừng theo, nhưng lại bày ra vẻ mặt chắc chắn.

Nhị cầu tử suy nghĩ trong chốc lát, sau đó lại hừ một tiếng, nói: “Bùi tỷ tỷ, tỷ hừ đệ à!” Nó nói xong, liền thè lưỡi giả mặt quỷ với nàng, “Đệ nhớ ra rồi, mấy ngày tỷ đọc sách còn không dài bằng đệ, chữ nhận biết được không chừng cũng không nhiều hơn đệ đâu!”

Mặt Bùi Quang Quang càng đỏ, vừa để chậu xuống đất, chống thắt lưng nói: “Cho dù mấy ngày tỷ đọc sách không nhiều hơn đệ, nhưng ít nhất tỷ có thể thuộc nửa bộ Tam tự kinh, còn đệ? Cả ngày chỉ biết chơi, ngay cả mấy câu cũng không thuộc được!”

Nhị cầu tử bị đâm trúng điểm yếu, nháy mắt nói không ra lời. Bùi Quang Quang đắc ý hừ một tiếng, lại nói: “Đọc sách không quý nhiều, mà quý tinh, đệ hiểu không!”

“Khụ khụ..... tuy nói như vậy, nhưng ngọn nguồn bên trong vẫn là hiểu vững chắc mới tốt.” Hai người đang náo đến vui vẻ, lại nghe thấy bên cạnh truyền đến một câu như vậy. Bùi Quang Quang cảm thấy giọng nói này rất quen tai, cứng cổ quay đầu vừa nhìn, quả nhiên là Tiền Khiêm Ích đang chậm chậm hướng bọn họ đi tới.

Cái gọi là múa rìu qua mắt thợ đại để chính là như bây giờ. Bùi Quang Quang mở to hai mắt, nhưng rất nhanh cúi đầu xuống, vịn ngón tay cười xấu hổ.

Tiền Khiêm Ích lại giống như không nhìn thấy nàng, trực tiếp cầm lấy sách của Nhị cầu tử, nhìn nhìn rồi nói: “Vong đảm bỉ đoản, mỹ thị kỷ trường, ý của nó chính là không nên đi thảo luận về khuyết điểm người khác, cũng không nên ý vào ưu điểm của mình mà không muốn tiến thủ.” Hắn ngừng lại một chút, lại nhúu mày nói: “Sách này dù sao cũng không thể dạy loạn, sau này nếu như có chỗ nào không hiểu, tới tìm huynh là được.”

Nhị cầu tử nghe vậy, vui vui vẻ vẻ đáp ứng chạy đi, trước khi đi còn không quên le lưỡi với Bùi Quang Quang.

Bùi Quang Quang đỏ mặt đứng ở một bên, thẳng đến khi không nhìn thấy bóng dáng của Nhị cầu tử nữa, mới ấp a ấp úng nói: “Vậy ta, ta cũng đi về trước đây.” Nàng nói xong, bưng chậu gỗ lên, “Ta trở về phơi quần áo.”

“Chậm đã.” Tiền Khiêm Ích vội vàng ngăn nàng lại, sau khi lên tiếng lại không biết nên nói những gì, nghĩ nghĩ mới lại mở miệng: “Hôm nay Bùi đại nương đi ra ngoài rồi à?” Sau khi nói xong, lại cảm thấy mình đúng là nói thừa, mỗi ngày đúng thời gian này Bùi Tú Mẫn đều đi ra ngoài buôn bán, đây là chuyện trong đại viện đều biết.

Bùi Quang Quang lúc này chỉ cảm thấy lo lắng không yên, nghe câu hỏi của hắn vội vàng gật đầu đáp phải. Sau khi đáp xong, hai người lại một lúc lâu không nói chuyện.

Tiền Khiêm Ích đứng ở bên cạnh âm thầm chán nản, nghĩ hắn thỉnh thoảng đi thuyền hoa với Vi Viễn Thụy, cùng những nữ tử kia uống rượu làm thơ, cũng không phải người chậm chạp gì, hôm nay đầu lưỡi lại giống như lú lại hết với nhau, ngay cả câu nói bình thường cũng nói không ra.

“VẬY..... nếu như không có việc gì..... ta liền đi đây.....” Bùi Quang Quang nhìn mũi chân của mình, nhắc chân muốn đi, Tiền Khiêm Ích lại vội vàng ngăn nàng lại, nói: “Sau này nếu như trong đại viện lại có người muốn hỏi nàng những thứ trong sách, nàng cứ bảo họ tới tìm ta.”

Bùi Quang Quang quần đến mức cái đầu đều muốn bốc khói, nghĩ thầm vừa rồi mình cưỡng từ đoạt lý nhất định là bị hấn nhìn thấy hết rồi, vì vậy đành phải yên lặng gặt đầu.

Sau khi Tiền Khiêm Ích nói xong cũng có chút hối hận, hấn nói lời này không phải rõ ràng làm cho nàng bối rối sao.

Lúc này Bùi Quang Quang đã nhắc chân chạy đi cách một khoảng ngắn, Tiền Khiêm Ích nắm chặt quyền, vỗ vỗ đầu đi theo sau nói với nàng: “Này, sau này nếu như nàng có chữ không biết, cũng có thể tới tìm ta.”

Bùi Quang Quang dừng bước lại, nhìn mặt đất giọng như tiếng muỗi kêu: “Ta lại không thi Trạng nguyên, đọc chữ cũng không dùng làm gì.....”

Tiền Khiêm Ích chỉ cảm thấy hôm nay nói cái gì cũng không đúng, vì thế dứt khoát trầm giọng nói: “Có ích có ích, thế nào lại vô dụng!”

Bùi Quang Quang cảm thấy trên mặt nóng bỏng, chờ đi cùng hấn nữa cả người đều bị thiêu cháy rồi, bởi vậy quay đầu bỏ chạy, bỏ lại một câu: “VẬY, vậy được thôi.”

Tiền Khiêm Ích nhìn bóng lưng của nàng, thầm nghĩ chờ nàng nghiêm chỉnh đọc sách, cũng sẽ không biến thành bộ dạng như của mẹ nàng kia.

(1) Vong đàm bỉ đoản, Mĩ thị kỉ trường (,): Ý là đừng đi bàn tán điểm yếu của người khác, cũng đừng ý mình có điểm mạnh mà không có chí tiến thủ.

6. Chương 6: Quan Tâm Quan Tình

Tiền Khiêm Ích là thư sinh lên kinh đi thi, nhưng hiện giờ, hấn lại kiêm cả phụ tử ở đại viện Cầu Vĩ Ba, lúc mới bắt đầu chỉ có một học trò là Nhị cầu tử, càng về sau trẻ em trong đại viện đều đến nghe hấn giảng bài. Cũng bởi vậy, nơi dạy của hấn cũng dần từ sân vườn trước phòng mình chuyển đến trên đất trống trước nhà.

Sau khi hảo hữu Vi Viễn Thụy biết chuyện này, chỉ chê cười hấn lãng phí thời gian, uống phí khí lực. Một lần Vi Viễn Thụy đến đại viện Cầu Vĩ Ba thăm hỏi Tiền Khiêm Ích, đúng lúc gặp hấn đang giảng bài trước nhà, sau khi vào phòng, Vi Viễn Thụy nói: “Ở trong đại viện này đều là hạng người thô tục, con của bọn họ cũng không khá hơn chút nào, chẳng lẽ huynh còn trông chờ vào việc dạy dỗ ra một tú tài à?”

Vi Viễn Thụy nói xong, tiếp lấy nước Tiền Khiêm Ích đưa đến uống một ngụm, lại nói: “Theo ta nghĩ, huynh chẳng thà dốc lòng ôn tập bài học, thời gian rảnh rỗi thì cùng ta đi chung quanh kinh thành một chút, kết bạn cùng với một vài quan lại quyền quý còn hữu dụng hơn dạy những hùng hải tử này nhiều!”

Tiền Khiêm Ích cảm thấy trấn tĩnh, trên mặt lại là nụ cười nhạt, lắc đầu nói: “Vương hầu tương tự như hũu chủng hồ(1)? Lòng tốt của Vi huynh, Khiêm Ích tâm lĩnh.” Hấn nói xong, thấy Vi Viễn Thụy lại muốn mở miệng, liền đứng lúc chặn lại lời của hấn ta, nói: “Huống hồ, bản thân Khiêm Ích cũng là xuất thân nghèo khổ, từ trên người những đứa trẻ này, Khiêm Ích giống như nhìn thấy chính mình khi còn nhỏ.”

Hấn vừa nói, lông mày liền dần chau lại, sau khi nói xong, lại thở dài một hơi thật sâu. Vi Viễn Thụy thấy thế, cũng khó nói được gì nữa, chỉ chấp tay nói: “Như vậy, ngược lại là ngu huynh nông cạn rồi.”

Tiền Khiêm Ích vội vàng xua tay: “Đâu có đâu có.” Dứt lời, dư quang nơi khóe mắt đảo qua, nhìn thấy một bóng dáng ở ngoài cửa đang nhanh chóng rời đi, không khỏi nhếch môi cười nhẹ.

Vi Viễn Thụy ngậy người trong chốc lát liền cáo biệt với hấn, trước khi đi lại dặn dò: “Nếu có việc cứ đến chỗ ngu huynh, ngàn vạn lần đừng nên khách khí, cứ việc đến khách sạn Duyệt Lai trong thành tìm ta là được.”

Tiền Khiêm Ích tất nhiên là cảm kích vạn phần, cười tiễn hấn đi ra cửa, nhưng cũng không tiễn xa, chỉ đi đến cửa đại viện, đưa mắt nhìn hấn đi ra hẻm Phúc Yên rồi quay trở về. Vừa đến trước nhà, lại nhìn thấy giữa đám trẻ nhiều thêm một cô nương tròn phúng phính. Tiền Khiêm Ích ra về kinh ngạc nói: “Bùi cô nương, sao nàng cũng tới đây?”

Bùi Quang Quang cười ngốc, hai tay xoắn góc áo nói: “Ngày hôm nay mẹ ta đi nhập hàng rồi, ta giặt quần áo xong không có việc gì làm, nên tới đây nhìn xem một chút.”

Nàng ngồi ở trên bậc thang bên cạnh, có chút ngượng ngùng cúi thấp đầu, yên lặng trong chốc lát lại nói: “Cái kia..... ta cảm thấy lời nói ngày đó của huynh cũng không sai, đọc sách nhiều đọc sách tốt vẫn có ích hơn.”

Tiền Khiêm Ích thấy bên tai nàng hồng hồng, lại cúi thấp đầu, ngay cả khóe mắt cũng không dám liếc trên người hấn, trong lòng vui mừng, trên mặt lại không chút gợn sóng, nghiêm trang nói: “Cô nương gia có thể có được giác ngộ này thật sự là không tệ, đọc sách là để hiểu rõ đạo lý, cũng không hẳn phải vì công danh.”

Hấn nghĩ nghĩ, chỉ vào hàng cuối cùng, chỗ trống bên cạnh Nhị cầu tử nói: “Bùi cô nương ngồi ở chỗ kia, thế nào?”

Bùi Quang Quang nhìn về phía chỗ hấn chỉ, chỉ thấy vẻ mặt Nhị cầu tử không vui. Nàng bèn đi qua, lúc ngồi xuống trông mắt làm mặt quỷ với thằng bé, lại không nóng không lạnh mà hừ một tiếng.

Tiền Khiêm Ích ghen cười, chỉ làm như không nhìn thấy những việc này.

Cứ như vậy, Bùi Quang Quang ở trước nhà Tiền Khiêm Ích nghe dạy một ngày, mãi đến khi Bùi Tú Mẫn sắp về nhà, nàng mới lưu luyến mà rời đi.

Trong những ngày sau này, vì liên quan đến Bùi Tú Mẫn, Bùi Quang Quang tự nhiên không dám lộ liễu trở lại, đành phải thừa lúc giặt quần áo buổi sáng, ngồi ở bên cạnh giếng vụng trộm nhìn về phía Tiền Khiêm Ích bên kia.

Về sau Tiền Khiêm Ích phát hiện ra, liền mượn có thời tiết nóng nực, gần giếng mát mẻ hơn, đem địa điểm giặt bài chuyển tới chỗ cách giếng không đến hai mươi bước.

Bùi Quang Quang đối với sắp đặt như vậy rất vui mừng, trong lòng mơ hồ có gì đó nảy sinh, cuối cùng lúc mầm non kia sinh trưởng lại nói với chính mình: “Quang Quang à Quang Quang, hấn đã nói là vì thời tiết quá nóng, cũng không phải là vì mày, không phải là vì mày mà!”

Nhưng, những mâu thuẫn nơi đáy lòng lại không cách nào ngăn chặn được nụ cười trên mặt nàng, thời gian giặt quần áo mỗi sáng sớm, chính là thời gian vui sướng nhất trong một ngày của nàng.

Ánh mắt Bùi Quang Quang làm cho Tiền Khiêm Ích cảm thấy rất hưởng thụ, thỉnh thoảng lúc hấn đang giảng bài, cũng sẽ lén lút liếc nàng một cái. Có lúc ánh mắt hai người chạm vào nhau, lại đều giả vờ không để ý mà rời đi, nhưng trong lòng lại như có con nai con đang chạy loạn.

Đối với hiệu quả này, Tiền Khiêm Ích cảm thấy đoạn thời gian làm đệm trước của hấn đã nổi lên tác dụng. Thư sinh tri thư đạt lễ, thái độ làm người chính trực, tự nhiên sẽ đạt được yêu thích của mọi người trong viện. Lúc nằm mộng đêm khuya, hấn thường nghĩ, tiểu thư khuê các có thể làm hiền thê, nữ tử phong trần có thể làm tri kỷ, mà thiếu nữ hương dã này, thì có thể trở thành bạn chơi khi nhàm chán trong ngày thường.

Thời gian từng ngày từng ngày qua đi, Tiền Khiêm Ích cùng những người trong đại viện Cầu Vĩ Ba ở chung càng thêm hòa hợp, đương nhiên, trong những người này vẫn phải trừ bỏ Bùi Tú Mẫn.

Đối với thành kiến thái quá của mẫu thân mình với Tiền Khiêm Ích, Bùi Quang Quang cũng không dám nói cái gì, chỉ là trong ngày thường đã cẩn thận càng cẩn thận hơn thôi, không để cho bà phát hiện bí mật nhỏ giữa mình và Tiền Khiêm Ích.

Hôm nay, Bùi Quang Quang đi theo mẫu thân từ trên đường bán cá muối trở về, cũng có chút tâm sự nặng nề. Nàng vào đại viện đúng lúc thấy Tiền Khiêm Ích đã giải tán lớp học đang thu dọn bút mực, vì thế liền nói đối với Bùi Tú Mẫn: “Mẹ, không thấy khăn tay của con rồi, sợ là đã rơi ở trên quầy hàng, con quay lại đi tìm xem.”

Bùi Tú Mẫn hoài nghi nhìn nàng, khoe mắt không tự chủ được mà liếc đến Tiền Khiêm Ích đang đi bên kia, gật đầu nói: “Chúng ta đi bán cá muối con mang theo khăn tay làm cái gì, dính một thân mùi cá chốc nữa còn phải tắm nữa.”

Bùi Quang Quang chấp tay sau lưng xoắn a xoắn, nói: “Con đi tìm được rồi lập tức trở lại ngay.”

Bùi Tú Mẫn gật đầu, xoay người đi vào trong nhà.

Bùi Quang Quang ra khỏi cổng lớn, bám vào cạnh cửa nhìn thấy bà đã đóng cửa vào nhà, liền co đầu rút cổ mà hướng nhà Tiền Khiêm Ích chạy đi, đúng lúc nhìn thấy hắn đang ở trong sân vườn, vì thế chuyển bước chân đi qua, đứng ở trước mặt hắn úp úp mở mở nói: “Ta..... ta có lời muốn nói với huynh.....”

Tiền Khiêm Ích rũ mắt nhìn nàng, cười hỏi: “Không phải nàng đi quầy hàng tìm khăn tay rồi sao?”

Trái tim Bùi Quang Quang đập thành thịch, nghĩ thầm những lời vừa rồi nàng nói với mẫu thân đều bị hắn nghe thấy hết rồi, trên mặt không khỏi thẹn đỏ hồng, vắn vắn ngón tay nói: “Ta, ta hôm nay không mang khăn tay ra cửa.....”

Tiền Khiêm Ích giả vờ hiểu ra, “a” một tiếng thật dài, nói: “Nàng nói dối với mẹ nàng.”

Bùi Quang Quang giậm chân: “Ta mới không có, ta không nói dối!” Nói xong liền cảm thấy cả người đều muốn thiêu cháy rồi, quay đầu bỏ chạy ra ngoài.

Tiền Khiêm Ích cười cười, muốn trở về nhà đi thu dọn sách vở. Nguyên tưởng rằng nàng đi ra ngoài cũng sẽ không trở lại, lại không ngờ tới hắn còn chưa đi được hai bước, đã nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân, sau đó là một giọng nói sợ hãi: “Cái kia..... ta đến kỳ thật là muốn nói, qua năm ngày nữa chính là thi Hội rồi, huynh nên ôn sách thật tốt, không nên phí thời gian dạy học nữa.”

Tiền Khiêm Ích xoay người, cười nhìn nàng hỏi: “Làm sao nàng biết, nàng đi hỏi thăm à?”

Bùi Quang Quang đỏ mặt, quyết miệng hừ một tiếng nói: “Ta thế nào lại đi hỏi thăm chứ, ta hỏi thăm chuyện đó làm cái gì!” Mũi chân nàng cọ sát mặt đất, lại nói: “Ta chính là ở trên đường ngẫu nhiên nghe được thư sinh qua đường nói đến, lại không chú ý nghĩ đến huynh cũng muốn khảo thí.”

Trong lòng Tiền Khiêm Ích nén cười, nghiêm chỉnh nói: “Ồ, vậy thì đa tạ Bùi cô nương rồi!”

Về mặt Bùi Quang Quang không cảm kích mà nghiêng đầu đi, lại nói: “Hừ, biết là tốt, thừa dịp mấy ngày nay huynh nên đọc sách thật tốt đi.”

“Thi Hội phải ôn thường xuyên, dựa vào việc mấy ngày tới đến lúc cuống lên mới lo ôm chân Phật, cũng là làm việc vô ích.”

Bùi Quang Quang nghe xong mở to hai mắt, nói: “Như thế nào lại là vô ích, nhất định là có ích a!” Nàng về mặt bộ dáng chắc chắn, ngược lại làm cho Tiền Khiêm Ích không nhịn được cười rộ lên, nói: “Nàng lại không từng thi thử qua!”

“Ai nói ta không từng thi thử hả?” Bùi Quang Quang giậm chân, “Thời gian trước kia ta ở trường tư thực đọc sách, phu tử nói muốn kiểm tra học thuộc lòng Tam tự kinh, buổi tối trước một ngày ta đã chuẩn bị thật tốt, đến ngày kiểm tra, cũng có thể đọc thuộc lòng ra rồi!”

Tiền Khiêm Ích lấy tay nắm thành quyền để ở bên môi nhẹ ho hai tiếng, nói: “Thời gian nàng ở trường tư thực đọc sách.....?”

Bùi Quang Quang nghiêng đầu, miệng cong đến độ có thể treo một lọ dầu rồi, “Ta đọc sách không nhiều bằng huynh, nhưng đây là kinh nghiệm! Kinh nghiệm huynh hiểu không?!”

“Vậy thì đa tạ nàng vô tư truyền thụ kinh nghiệm!” Tiền Khiêm Ích hướng nàng chấp tay, vừa cười vừa nói. Bùi Quang Quang không nghe ra một tầng ý tứ khác trong lời nói của hắn, chỉ cho là khen nàng, vì thế liên tục xua tay, “Đừng khách khí đừng khách khí! Có thể giúp được huynh là tốt rồi!”

Tiền Khiêm Ích rút cuộc nhịn không được, xuy bật cười.

Bùi Quang Quang sững sốt một chút, sụ mặt xuống, “Ta có lòng tốt giúp huynh, nhưng huynh lại thay đổi phương pháp đến đùa giỡn ta! Ta không để ý tới huynh nữa, hừ!” Nàng nói xong liền rầu rĩ chạy ra ngoài.

Tiền Khiêm Ích khẽ nhú mày, cong khóe miệng đi trở về nhà.

Năm ngày sau đó, Tiền Khiêm Ích từ trường thi Lễ bộ trở về nhà, mới vừa bước vào đại viện Cầu Vĩ Ba, trong góc nghiêng đụng tới một người, đứng ở trước mặt hấn hỏi: “Thi thế nào rồi?”

Tiền Khiêm Ích nâng mắt nhìn lên, chỉ thấy Bùi Quang Quang nhú lại hai hàng lông mày nhàn nhạt, vẻ mặt thần sắc ngưng trọng. Trong lòng hấn không khỏi có chút cảm động, nhìn thấy nàng lại nói không ra lời.

Bùi Quang Quang cắn cắn môi, đưa tay quơ quơ ở trước mắt hấn, vội la lên, “Huynh, huynh nói mau a, mẹ ta còn đang ở nhà chờ ta kìa!” Trên mặt nàng vừa vội vừa khẩn trương, thấy hấn vẫn cứ không nói lời nào, cho là hấn thi thất bại rồi, liền an ủi nói, “Cái kia, kỳ thực cảm giác của chính mình cũng sẽ phạm sai lầm, trước khi chưa có thành tích hết thấy đều không phải đáp án, huynh nhưng ngàn vạn lần đừng thương tâm a.....”

Tay Tiền Khiêm Ích khẽ nhấc, muốn sờ đầu nàng, lại tựa như nghĩ đến điều gì, ngược ngùng rút tay về nói: “Nhưng mà ta cảm thấy thi rất tốt, làm sao bây giờ đây? Như nàng nói cảm giác cũng sẽ phạm sai lầm, vậy ta chẳng phải là.....”

Hấn còn chưa nói hết, đã bị Bùi Quang Quang một hơi cắt ngang, “Phi phi phi, cảm giác tốt chính là chuẩn, cảm giác xấu đều là không chính xác.”

Nàng nói xong liền cong mắt cười: “Huynh thật sự thi không tệ à? Có thật không?”

“Thật sự.” Vẻ mặt Tiền Khiêm Ích bất đắc dĩ.

“Nha.” Bùi Quang Quang cười càng thêm sáng lạn, cúi đầu nói: “Vậy thì không có việc gì nữa, ta về nhà đây.”

Nói xong, nàng nhấc chân muốn chạy, Tiền Khiêm Ích vội vàng đuổi theo hai bước, ngăn nàng lại nói: “Sáng sớm ngày mốt sẽ ra thành tích thi Hội. Buổi tối có một gánh hát bí ảnh hí(2) đến kinh thành biểu diễn, ta dẫn nàng đi xem.”

Bùi Quang Quang cúi đầu vịn ngón tay áp úng không lên tiếng, Tiền Khiêm Ích cũng hiểu được có chút xấu hổ, nói: “Kỳ thật chủ yếu là đưa bọn trẻ trong viện đi chơi, nàng là thuận tiện mang theo thôi.”

“Hừ! Vậy ta không đi!” Bùi Quang Quang nghe xong rất quẫn, cong iệng.

Tiền Khiêm Ích nói: “Có đi hay không tùy nàng, dù sao ngày mốt giờ Tuất ta dẫn bọn nhỏ Nhị cầu tử ở đầu hẻm chờ nàng một khắc.”

(1) Vương hầu tương tương ninh hữu chủng hồ: () vương hầu danh tướng không phải tự nhiên mà có, phải qua nỗ lực phấn đấu thì mới thành công.

(2) Bí ảnh hí: (kịch đèn chiếu) là một loại nghệ thuật tương tự như múa rối của Trung Hoa, dùng ngọn đèn chiếu hình ảnh của các nhân vật được cắt từ da (bì) hoặc giấy các tông lên một tấm lụa mỏng. Nội dung kịch thường là các câu chuyện dân gian. Người biểu diễn vừa điều khiển nhân vật vừa hát một làn điệu đặc trưng của từng vùng.

7. Chương 7: Duyên Cùng Tình

Trước yết bảng một ngày, Bùi Quang Quang đã bắt đầu đứng ngồi không yên, quả thực là còn khẩn trương hơn so với việc chính nàng đi thi. Thật vất vả mới nhịn đến giờ Dần ngày kế tiếp, từ sáng sớm nàng đã rời giường nấu cơm, khiến Bùi Tú Mẫn phải khoác áo đi ra hỏi nàng, “Hôm nay uống phải lộc huyết à, dậy sớm thế?”

Bùi Quang Quang đầy bụng tâm sự, tay gắt gao nắm chặt cái muôi khuấy nước cơm ở trong nồi lớn, đầu cũng không ngẩng lên mà trả lời: “Mẹ, bây giờ ngày dài hơn rồi, dậy sớm một chút đi tranh quầy hàng trên phố đi.”

Bùi Tú Mẫn ngẫm lại cũng thấy đúng, vì thế sau khi hai mẹ con ăn điểm tâm xong, liền thu dọn đồ đạc đi lên đường lớn.

Bùi Quang Quang không yên lòng giúp Bùi Tú Mẫn dọn xong quầy hàng, sau đó tìm một cái cớ trốn đi, một người bước nhanh đi xem bảng.

Trước hoàng bảng vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài không ít người, lần đầu tiên Bùi Quang Quang phát hiện trong kinh thành có nhiều người đọc sách như vậy. Nàng kiên trì chen vào bên trong, tưởng chừng như đem toàn bộ sức mạnh đều sử dụng ra vậy, thật vất vả mới đứng vững giữa đám người, kiễng mũi chân ngẩng cao cổ lên bắt đầu nhìn ra xa.

Chữ nàng nhận biết được không nhiều lắm, nhưng ba chữ “Tiên Khiêm Ích” vẫn đọc được, theo bảng đơn hướng xuống dưới, sau khi đếm được chín người, rốt cuộc nhìn thấy tên của hắn.

Bùi Quang Quang thực sự còn cảm thấy cao hứng hơn so với chính mình trúng Cống Sĩ, thiếu chút nữa không nhảy chân lên kêu ra tiếng. Nàng che miệng, nghĩ nghĩ lại sợ mình nhìn sai rồi, vì thế vẫn cứ chen về trước hai bước.

Trong lúc nhón nháo xô đẩy đó, người đứng trước mặt không khách khí, quay thân đẩy nàng một cái, quát lên: “Cô nương gia xem nào nhiệt cái gì?! Ở trên có phần của người sao?”

Vóc dáng Bùi Quang Quang vốn nhỏ, lại ở trong đám người, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, một cái đẩy này, liền thân bắt do kỷ mà ngã người về phía sau. Phần lớn đứng đằng sau nàng là thư sinh văn nhược, nào chịu được cái đẩy này, bị đẩy chúi xuống như vậy, ba năm thư sinh đều theo Bùi Quang Quang, nhu nhược ngã ở trên đất.

Trong đám người nhất thời náo loạn, có xem nào nhiệt, cũng có đứng ở một bên mắng chửi. Bùi Quang Quang chạt vật từ trên đất đứng lên, trực giác được chính mình gây họa, đứng ở chính giữa sờ đầu không rên một tiếng.

Đang lúc khó xử, lại có hai người quan binh đeo đao đẩy đám người ra hai bên đi tới, một phen nắm chặt bả vai của Bùi Quang Quang, hung ác nói: “Điều dân lớn mật, dám giương oai trước hoàng bảng!” Dứt lời, hai người hợp tác vặn tay nàng ra sau lưng, muốn áp nàng hướng vào trong nha môn.

Bùi Quang Quang chỉ cảm thấy trời đất chợt biến sắc, cả người cũng bắt đầu rét run, nhưng vẫn có ý thức dừng ý tại chỗ không chịu đi, miệng la hét: “Quan sai đại nhân, ta oan uổng a! Ta chỉ là đến nhìn xem bảng hữu của ta có tên trên bảng hay không thôi!”

Một quan sai nhú lông mày hình chữ bát trào phúng cười một tiếng, nói: “Trên bảng kia đều có thể là thiên chi kiêu tử, người làm sao có thể có được bảng hữu như vậy!” Nói xong, muốn túm nàng đi.

Về mặt Bùi Quang Quang kinh hoàng, cả người gần như muốn ngồi bệt dưới đất, đám người chung quanh ong ong, đúng lúc nháo đến tui bụi, bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống một giọng nói trong suốt, “Quan sai đại ca, vị cô nương này là tiểu muội hảo hữu của tại hạ, xin hai vị đại ca hãy châm chước bỏ qua cho.”

Bùi Quang Quang mở mắt, chỉ thấy một trường bào xanh thẫm, ngũ quan nam tử thon dài khắc sâu đứng ở trước mặt bọn họ. Sau khi nam tử nói dứt lời, lại từ trong tay áo lấy ra mấy đồng bạc vụn, nhét vào trong tay quan sai, nói: “Chút bạc này, coi như là tiền rượu nhạt tại hạ biếu kính hai vị đại ca.”

Hai vị quan sai thu tiền, cũng không hề lời kéo Bùi Quang Quang không tha nữa. Lông mày chữ bát ước lượng bạc cười nói: “Người đọc sách chính là có kiến thức, cùng với dã nha đầu này rốt cuộc là không giống nhau.” Vừa dứt lời, liền cùng đồng bạn đi xa.

Bùi Quang Quang ngờ ngác đứng nguyên tại chỗ không kịp phản ứng, mãi đến khi nam tử kia ngồi xổm người xuống nhìn nàng, nàng mới lúng ta lúng túng mà mở miệng, nói: “Vị công tử này..... chúng ta, nhận thức?”

Nam tử nghe xong liền sang sảng cười lớn, nói: “Ta theo Khiêm Ích ra vào đại viện Cầu Vĩ Ba nhiều lần như vậy, chúng ta ít nhất cũng đã hai lần đối mặt, cô nương lại vẫn không nhớ được ta, thật sự là làm cho người ta thương tâm mà!”

Bùi Quang Quang phúi mông từ trên mặt đất đứng lên, lại đi theo hần rời khỏi đám người, lúc này mới chợt hiểu ra nói: “Công tử là bằng hữu kia của Tiền công tử!”

“Tiền công tử.....?” Vi Viễn Thụy nghiền ngẫm cười cười, lại thăm thì nói: “Không thể ngờ là vẫn gọi xa lạ như vậy.”

Bùi Quang Quang nghe rõ hần nói nhỏ, lập tức xấu hổ đến mức mặt đỏ tai hồng, cúi thấp đầu nói: “Đa tạ công tử tương trợ, nếu như không có việc gì, ta đi trước đây.”

“Chờ một chút.” Vi Viễn Thụy gọi nàng lại, lại liếc mắt nhìn hoàng băng bên kia một chút, nói: “Cô nương đây là tới xem bằng giúp Tiền huynh à? Giày vò thành như vậy, thế nào cũng phải để cho huynh ấy đến trước mặt nói cảm ơn mới được!”

Bùi Quang Quang vội vàng xua tay: “Không không không, không cần đâu, mẹ ta vẫn còn đang chờ ta kìa.”

Vi Viễn Thụy còn muốn mở miệng, ánh mắt lại chạm đến người ở cách đó không xa đang đi tới, vì thế nói: “Không cần chờ nữa, huynh ấy đã đi tới rồi.”

Tiền Khiêm Ích đi đến trước mặt bọn họ, liền nói với Vi Viễn Thụy: “Thì ra huynh ở chỗ này, làm hại ta đi tìm một phen.” Hần nói xong, vừa cúi xuống liền nhìn thấy Bùi Quang Quang đang núp ở bên cạnh, nghi hoặc hỏi: “Tại sao.....?”

Bùi Quang Quang đỏ mặt nói không ra lời, hiện giờ nàng rất chật vật, vừa rồi vết bùn dính lúc ngồi ở dưới đất còn chưa phải sạch sẽ, đối với Vi Viễn Thụy thì không sao, nhưng ở trước mặt Tiền Khiêm Ích, lại cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Vi Viễn Thụy thấy Bùi Quang Quang như vậy, liền cười đem rõ ngọn nguồn nói lại một lần. Sau khi Tiền Khiêm Ích nghe xong liền nhăn mày, trầm giọng nói với Bùi Quang Quang: “Kỳ thực ta và Vi huynh đã sớm chờ ở chỗ này, nàng cũng không cần phải như vậy.”

“Ta chỉ là muốn đến nhìn xem một chút, là chính ta tự nguyện.” Bùi Quang Quang cúi đầu thấp giọng nói.

Vi Viễn Thụy ở bên cạnh nghe vậy, vẫn không ngừng ghen cười. Tiền Khiêm Ích nhìn hần một cái, rồi hướng Bùi Quang Quang nói: “Hôm nay nàng lại gạt mẹ nàng chạy đến đây đi, nhanh chút trở về thôi, nếu không mẹ nàng sẽ sốt ruột.”

Bùi Quang Quang len lén ngẩng đầu ngấm hần một cái, cúi đầu đáp một tiếng.

Chờ sau khi nàng rời đi, Tiền Khiêm Ích lại cùng Vi Viễn Thụy đi đến một nhà tửu lâu tụ ẩm. Hai người tìm một phòng trang nhã ở lầu hai đối diện đường cái, sau khi ngồi vào chỗ, Tiền Khiêm Ích liền rót đầy rượu cho Vi Viễn Thụy, nâng chén nói: “Một chén này, chúc mừng Vi huynh đứng đầu danh sách.”

Vi Viễn Thụy khoát tay áo, lại uống một chén, lúc này mới đạm thanh nói: “Bất quá là đệ tứ danh mà thôi, còn kém đầu danh hội nguyên kia một khoảng không ngắn.”

Trong lòng Tiền Khiêm Ích vừa chuyển, lập tức cười lên ha hả, cất cao giọng nói: “Nếu như ta có thể đạt được thành tích như lần này của Vi huynh, đã sớm vui mừng khôn xiết rồi, nào còn có tu dưỡng ung dung như Vi huynh vậy!”

“Tiền huynh nói đùa rồi.” Vi Viễn Thụy lại rót một ly rượu, nói: “Tiền huynh danh liệt đệ thập, cũng đủ làm cho rất nhiều cử tử yêu thích ngưỡng mộ không thôi, lĩnh hết phong tao rồi.”

Tiền Khiêm Ích nửa đùa nửa thật nói: “Đa tạ Vi huynh an ủi.”

Hai người đang nói chuyện, tiểu nhị vén màn tiến vào đưa đồ ăn, đợi sau khi hần rời đi, Vi Viễn Thụy đổi đề tài nói: “Nói đi nói lại, vốn trong giới cử tử, có ai có được điểm phúc như Tiền huynh à! Không nhắc đến những khuê tú nghe nói đại danh của Tiền huynh trong kinh thành, nói đến cô nương trong đại viện Cầu Vĩ Ba kia.....”

Hần không nói hết, nhưng ý tứ đã rõ ràng. Lúc này Tiền Khiêm Ích ngược lại không thoái thác sạch sẽ giống lúc trước, mà là rõ ràng sững sốt một chút, sau đó mới thấp giọng nói: “Vi huynh thật sự là nói đùa rồi.” Dứt lời, lại nặng nề thở dài một hơi, uống xong một ly rượu, chỉ làm ra một bộ dáng khốn đốn vì tình.

Vi Viễn Thụy không khỏi nhú mày, nghiêng người qua thấp giọng nói: “Khiêm Ích, ngu huynh muốn hỏi một câu, huynh cần phải thành thật trả lời.”

Mỗi khi sự tình quan trọng, hần sẽ tự xưng một tiếng “ngu huynh”, điểm ấy Tiền Khiêm Ích cũng hiểu rõ. Bởi vậy, sau khi nghe hần nói thế, trên mặt Tiền Khiêm Ích cũng ngưng trọng lên, mở miệng nói: “Vi huynh cứ nói đừng ngại.”

“Khiêm Ích, nha đầu Bùi gia kia, không biết huynh dự định thế nào.....?” Vi Viễn Thụy nhìn hần nói, “Nếu huynh thật có tình ý với nàng..... vậy cũng không ảnh hưởng toàn cục, chẳng qua, về sau chúng ta trộn lẫn ở trong quan trường, nếu như phía sau không có một chỗ dựa vào.....”

Tiền Khiêm Ích nghe hần nói xong, trong đầu không khỏi hiện ra khuôn mặt của Bùi Quang Quang, trong lòng thoáng chốc giống như được một bàn tay xoa nhẹ, chỉ cảm thấy có chút rung động, lại có một loại cảm giác kỳ diệu đang phá đất mà ra.

Hần nhắm mắt lại, bỏ đi những kỳ lạ trong lòng, bày ra vẻ mặt phiến muộn cùng không muốn, nói với Vi Viễn Thụy: “Đa tạ Vi huynh nhắc nhở, Khiêm Ích hiểu được.” Hần nói xong lại nhìn ra ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Nếu ta xuất thân thế gia, cũng không cần trông vào làm rể tài.....”

Lời kia vừa thốt ra, hần nhất thời cảm thấy trong lòng chua xót dị thường, ngay cả chính hần cũng phân không rõ chua xót này là bởi vì xuất thân của bản thân, hay việc đã định trước là không có duyên với Bùi Quang Quang.

Vi Viễn Thụy cười cười, khuyên giải an ủi: “Lời ấy của Khiêm Ích sai rồi, nếu huynh xuất thân thế gia, sợ là ngay cả cơ hội chạm mặt với nàng cũng không có! Hơn nữa, quy củ hào môn thế gia quá nhiều, hôn nhân đại sự này cũng không thể tự mình làm chủ được.”

Hần nói xong, cũng không khỏi thương cảm. Tiền Khiêm Ích nhìn hần một cái, bỗng nhiên cười nói: “Đúng vậy, nỗi khổ trong hào môn thế gia này vẫn là Vi huynh hiểu được thấu đáo!”

Vi Viễn Thụy nghe ra ý vui đùa của hần, không khỏi cao giọng cười to, đi đến bên cửa sổ nhìn xuống đám người chen chúc trong phố xá phía dưới, không nói thêm gì nữa.

Tiền Khiêm Ích ngồi ở xa xa, tự rót ỉnh một ly rượu, một mình uống, một bên lại thông thả nói: “Đại trượng phu chí ở bốn phương, nhi nữ trường tình chẳng qua là một đoạn được thêm vào trong kiếp sống mà thôi!”

Hần hướng về Vi Viễn Thụy đang quay đầu lại kính một chén, lại nói: “Tự Khiêm Ích đi đến kinh thành, một đường được Vi huynh chiếu cố, ly rượu nhạt này tạm bày tỏ lòng biết ơn của Khiêm Ích!” Dứt lời, một hơi uống xuống.

Vi Viễn Thụy cười sang sảng nói: “Nếu như sau này có thể ở trên triều đình chỉ điểm giang sơn cùng với Tiền huynh, cũng là một chuyện đại khoái!”

Tiền Khiêm Ích nghe vậy, cũng cùng cười lên.

Lúc này Vi Viễn Thụy xoay người lại, nhìn về phía đám người lui tới dưới lầu, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, ngoắc tay nói với Tiền Khiêm Ích: “Tiền huynh mau tới đây nhìn!”

Tiền Khiêm Ích nghe thấy trong lời nói của hần mang theo hưng phấn, không khỏi tò mò đi đến bên cửa sổ, thuận theo phương hướng hần chỉ nhìn xuống, chỉ thấy một thân váy hoa nhỏ trắng xanh xen nhau của Bùi Quang Quang đang bị Bùi Tú Mẫn đâm đâm cái trán ở bên đường, tiếng người ồn ào, bọn hần cũng nghe không rõ Bùi Tú Mẫn đang nói cái gì.

“Cô nương này thật đúng là bị mẹ nàng trách cứ rồi.” Vi Viễn Thụy thấp giọng nói một câu, quay đầu nhìn về phía Tiền Khiêm Ích: “Xem ra, sau khi Tiền huynh về nhà, còn phải dỗ nàng thật tốt một phen.”

“Nếu ta thật sự đi đỗ, sáng mai sợ là Vi huynh không thấy được bộ dáng hai chân kiện toàn của ta đâu.” Mới vừa nói hết ngọn nguồn với hần, Tiền Khiêm Ích cũng không hề ngượng ngùng, nói thẳng.

Vi Viễn Thụy sững sốt, lại vuốt cằm cười nói: “Như vậy cũng tốt, tránh cho cô nương ngốc kia lập tức đem giao cả trái tim ra!”

Tiền Khiêm Ích hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn, lắc đầu cười cười không hề lên tiếng nữa. Lại quay đầu nhìn xuống dưới lầu, đã sớm không thấy bóng dáng của hai mẹ con Bùi gia.

8. Chương 8: Cùng Đi Xem Bí Ảnh Hí

Sau khi tách ra với Vi Viễn Thụy, Tiền Khiêm Ích không dừng lại ở trên đường, trực tiếp trở về đại viện Cầu Vĩ Ba. Thời điểm đi qua trước cửa Bùi gia, thấy cổng chính nhà nàng đang mở, liền giả bộ vô ý mà hướng bên trong liếc mắt một cái, chỉ thấy Bùi Quang Quang đang hướng mặt về phía cổng chính, ngồi xổm trên mặt đất vùi đầu nhặt rau.

Tiền Khiêm Ích không dám nhìn nhiều, chỉ liếc một cái liền chuyển tầm mắt, một đường đi về phía nhà mình. Đến cửa nhà, lại nhịn không được liếc mắt về phía Bùi gia đằng xa.

Đến trước giờ Tuất buổi tối, Tiền Khiêm Ích liền đi ra ngoài gọi đám trẻ trong đại viện cùng đi xem bí ảnh hí. Lúc này, tin tức hắn đứng thứ mười trong kỳ thi Hội đã truyền ra ở trong viện. Những nhà có trẻ em đều hi vọng tiểu hài của mình đi lại với hắn thân cận một chút, nên cũng không có ngăn trở. Bởi vậy, đợi đến lúc bọn họ tập hợp ở đầu hẻm Phúc Yên, tính Tiền Khiêm Ích, còn có cả năm đứa trẻ khác.

Tiền Khiêm Ích cũng không lập tức mang theo bọn chúng lên đường, mà là ở đầu hẻm chờ đợi, ước chừng qua một khắc chung, quả nhiên nhìn thấy Bùi Quang Quang đang co đầu rút cổ mà chạy đến.

“Cái này, thật ra ta sợ huynh quân không được đám trẻ đông như vậy, cho nên muốn đến giúp huynh.” Bùi Quang Quang gần như là nhón đầu ngón chân chạy đến trước mặt bọn họ, nhìn nhìn mặt đất nói.

Tiền Khiêm Ích cười một tiếng, không đáp lời nàng, chỉ vỗ vỗ đầu Nhị cẩu tử bên cạnh, kêu gọi mấy đứa trẻ ở trước mặt đi thôi. Bọn nhỏ đã sớm không kiên nhẫn chờ đợi được nữa, lúc này nghe hắn ra lệnh một tiếng, vây quanh hồ to liền cùng đi theo, lưu lại Bùi Quang Quang một người còn đứng nguyên tại chỗ, Nhị cẩu tử thậm chí còn quay đầu lại le lưỡi với nàng.

Bùi Quang Quang tức giận giậm chân, muốn chạy đi lên, rồi lại cảm thấy lúc này bám chặt lấy đi theo rất không có cốt khí, vì thế nặng nề mà hừ một tiếng, nói: “Ta mới không hiêm lạ!”

“Nàng không hiêm lạ cái gì?” Tiền Khiêm Ích nghe được thanh âm của nàng, xoay người lại nhìn nàng, dừng một chút lại nói thêm, “Sao nàng còn không đuổi theo, cẩn thận chúng ta để rớt nàng lại đây!”

Lúc hắn nói chuyện còn mang theo nụ cười, Bùi Quang Quang ngẩng đầu nhìn lên, chỉ cảm thấy ánh trăng cùng đám sao trên bầu trời đều dừng ở trong đáy mắt của hắn, tia sáng ôn nhu sáng trong kia phảng phất như muốn soi sáng đáy lòng của nàng.

“Bùi tỷ tỷ, tỷ tiếp tục ngơ ngác nữa bọn đệ sẽ không để ý tới tỷ đâu.” Đúng lúc này Nhị cẩu tử mở miệng nói. Nó vừa nói xong, lập tức khiến cho bốn đứa trẻ khác cùng đáp lại, ở một bên sôi nổi phụ họa.

Bùi Quang Quang bịch bịch chạy tới, không thể không biết xấu hổ đi nhìn Tiền Khiêm Ích, vì thế vò đầu Nhị cẩu tử, nói: “Đệ nói nhiều quá vậy, cả ngày ở chung với các đại nương góa phụ, đầu lưỡi đệ cũng sắp mọc dài ra rồi đây!”

Trên thực tế, nàng vẫn canh cánh trong lòng việc Nhị cẩu tử không che đậy miệng như cũ, thừa dịp cơ hội này liền giáo huấn thẳng thắn.

Nhị cẩu tử làm sao để cho nàng khi dễ, giương nanh múa vuốt như muốn đòi trở về, lại bị Tiền Khiêm Ích một phen đè lại, thấp giọng nói: “Nếu hai người muốn tiếp tục náo loạn, chúng ta cần không nổi đâu.” Dứt lời, về mặt bất đắc dĩ muốn cười mà không cười.

Nhị cẩu tử rốt cuộc là đứa trẻ lớn nhất, cũng không muốn ở trước mặt bốn đứa bé nhỏ tuổi bên người để lại ấn tượng xấu, vì thế hừ một tiếng nói: “Đại trưởng phu không tính toán với nữ nhân!”

Nói xong, nó liền dẫn đầu đi lên phố, bốn đứa trẻ khác vẫn là có quan hệ với nó tốt hơn, liền cùng chạy đi lên. Nguyên bản bảy người tới hiện giờ, chỉ còn lại hai người Tiền Khiêm Ích và Bùi Quang Quang.

Bùi Quang Quang không xa không gần đi theo Tiền Khiêm Ích, hai người một trước một sau đi ở trên đường Thanh Thạch Bản, im lặng không nói gì. Lúc này cách đường lớn phía trước còn có một đoạn, trên đường yên tĩnh gần như có thể nghe thấy tiếng bước chân của hai người.

Tiền Khiêm Ích nhìn bóng dáng hai người chiếu lên trên tường, không khỏi ngừng lại nói: “Nàng vẫn là đi lên phía trước đi.....” Lời còn chưa dứt, liền cảm thấy phía sau lưng có một thân thể nóng hổi đụng phải, lập tức bên tai vang lên mấy tiếng kêu đau.

“Ai u.....” Bùi Quang Quang xoa cái mũi ê ẩm nhìn về phía Tiền Khiêm Ích vừa nghe thấy tiếng liền quay lại, oán giận nói: “Huynh nói chuyện thì nói đi, đột nhiên dừng lại làm gì?”

Tay nàng chặn miệng, lại bởi vì mũi đau, nói chuyện đều kéo theo âm mũi, Tiền Khiêm Ích không khỏi khản trương một chút, áp đến trước mặt nàng lo lắng nói: “Lấy tay ra, để ta nhìn xem.”

Bùi Quang Quang nghe lời chuyển cái tay đi, nháy mắt nhìn hẩn, có chút ngượng ngùng nói: “Kỳ thật cũng chưa đụng hồng cái.....”

Tiền Khiêm Ích cúi đầu liếc mặt của nàng, không khỏi cong ngón tay đụng vào đầu mũi nàng. Bùi Quang Quang cả kinh, lập tức rút cổ hơi ngửa ra sau, hai tay che kín miệng mũi mở to hai mắt nhìn hẩn. Tiền Khiêm Ích có ý đồ không tốt, dưới ánh trăng, sắc mặt lại hơi hơi phẫm hồng, khẽ ho một tiếng nói: “Khụ, vừa rồi trên mũi nàng có vết bẩn, cho nên ta, ta mới..... ừ, chính là như vậy.....”

Trên mặt Bùi Quang Quang một mảnh nóng bừng, rũ đầu sờ mũi thấp giọng nói: “Vậy, vậy huynh lấy xuống không.....?”

Tiền Khiêm Ích nhìn bộ dáng không muốn gặp người của nàng, trong lòng thoáng chốc thanh tĩnh lại, nói: “Nàng đi bên cạnh ta, đi ở phía sau sợ nàng bị lạc mất.”

Nói xong, chậm rãi đi lên phía trước, Bùi Quang Quang ngượng ngùng một chút liền cùng đi qua, cùng hẩn đập trên ánh trăng đi tới.

Tới phố xá, Nhị cầu tử dẫn theo bốn đứa nhỏ đứng chờ ở trước một cửa tiệm, thấy bọn họ xuất hiện, liền cùng nhau chạy tới, nói: “Sao lại chậm như vậy, bí ảnh hí đều tản hết rồi!”

Nó nói xong, có chút oán giận liếc Bùi Quang Quang một cái, lại thấp giọng than thở: “Nữ nhân chính là phiền phức.”

Tiền Khiêm Ích nghe thấy buồn cười, thầm nghĩ nhỏ tuổi như vậy làm sao biết cái gì là nữ nhân. Nghĩ như vậy, lại nhịn không được nghiêng đầu nhìn Bùi Quang Quang, chỉ thấy nàng chống thắt lưng mắt to trừng mắt nhỏ với Nhị cầu tử, nhưng thật ra lại vô cùng chất phác.

“Được rồi, đừng đứng chắn ở đây nữa, nhanh chút đi qua đi.” Tiền Khiêm Ích gọi một tiếng, hai người bên kia đều tự hừ mũi quay đầu đi, khó khó chịu chịu mà đi theo sát hẩn.

Trên đường phố vô cùng náo nhiệt, hiển nhiên gánh hát bí ảnh hí nổi tiếng này có lực hấp dẫn rất lớn đối với dân chúng kinh thành, hoa đăng được treo lên dọc đường, lúc này các cửa hàng cũng vẫn chưa đóng cửa, lọt vào tầm mắt đều là đầu người đang đi động, nhốn nha nhốn nháo.

Tiền Khiêm Ích để cho Nhị cầu tử trông nom tốt mấy đứa nhỏ, lại sợ Bùi Quang Quang bị chen đẩy đi lạc mất, âm thầm đi theo bảo hộ bên người nàng.

Lại nói Bùi Quang Quang đã sớm không còn vẻ buồn bực ban nãy, mặt đỏ lên hứng phần nhìn cảnh đường phố, mà Nhị cầu tử cũng vẫn tính tình trẻ con, giờ phút này cũng đã tiêu tan hiềm khích lúc trước với nàng, hai người thường thường ghé đầu nói chuyện, một đường đi tiếp, trừ Tiền Khiêm Ích ra, trên tay mấy người khác nhiều ít đều nắm hai ba đồ chơi làm bằng đường.

Gánh hát dựng đài trên quảng trường náo nhiệt nhất ở giữa con phố, lúc mấy người chạy tới nơi, đã vây quanh không ít người. Nhị cầu tử nhanh trí, chui giữa những khe hở tiến vào, thuận tiện còn dẫn theo Bùi Quang Quang cùng Tiền Khiêm Ích một phen.

Thật vất vả chen đến phía trước nhất, bên cạnh không ngừng có người gạt ra, hai người kề bên quá gần, khó tránh việc chạm góc áo ngón tay vào nhau. Bùi Quang Quang xem đến mê mẩn không biết cái gì, mà

trái tim Tiền Khiêm Ích lại nhẹ nhàng lên, làm sao còn có tâm tư nhìn cái bóng đang diễn kia, rõ ràng là đang quay đầu qua nhìn mặt bên của Bùi Quang Quang.

Bùi Quang Quang nắm chặt hai tay đang cầm đồ chơi làm bằng đường ở trước ngực, vẻ mặt hưng phấn nhìn trên đài diễn, Tiền Khiêm Ích âm thầm dịch về phía bên người nàng, lại cảm thấy ngưỡng đến luống cuống, quay mặt đi nhìn nơi khác, tay lại nường theo ống áo rộng che giấu, nhẹ nhàng đặt ở sau lưng nàng.

“Làm sao vậy.....?” Tay hắn vừa để trên lưng của nàng, Bùi Quang Quang liền quay đầu qua, hai mắt sáng trong suốt nhìn hắn.

Tiền Khiêm Ích ho một tiếng, mở to mắt nói lời bịa đặt, “Ta sợ nàng bị người ta đụng phải, che chở nàng thôi.” Dứt lời, lại kẻ sát vào nàng hơn, sau khi xong, lại cảm giác mình quá dễ tiện.

Tuy Bùi Quang Quang cảm thấy ngưỡng ngùng, nhưng cũng không đành lòng cự tuyệt ý tốt của hắn, lặng lẽ nghiêng đầu đi tiếp tục xem bí ảnh hí, nhưng trái tim lại đập thành thịch vô cùng nhanh, rốt cuộc mấy tiếng y y nha nha trên đài diễn kia không lọt vào được tai nàng nữa.

Hai người cứ như vậy đứng gần sát nhau trong chốc lát, đám người bên cạnh náo nhiệt xô đẩy, bọn họ lại chỉ im lặng đứng đó, lộ ra có chút khác biệt.

Bùi Quang Quang nghĩ nghĩ, cảm thấy không thể tiếp tục trầm mặc nữa, vì thế chỉ vào kịch nam đang diễn trên đài nói: “Vương Bảo Xuyên đối với Tiết Bình Quý thật sự là kiên trung, lại có thể chờ đợi hắn mười tám năm, chỉ tiếc đến cuối cùng lại chỉ có thể hưởng thụ mười tám ngày vinh hoa phú quý.”

Tiền Khiêm Ích thuận theo ánh mắt của nàng nhìn sang, bỗng nhiên cười lạnh hai tiếng nói: “Vương Bảo Xuyên chính là một đèn thờ, dùng để che giấu ích kỷ cùng ti tiện của Tiết Bình Quý.” Nói xong, lại phảng phất như nhìn thấy được tương lai của bản thân từ trên người Tiết Bình Quý, không khỏi sững sờ đến xuất thần.

Bùi Quang Quang nghe vậy, liền nghiêng đầu nhìn hắn, nhíu lông mày nói: “Có ý tứ gì, nghe không hiểu.”

Tiền Khiêm Ích hồi thần lại, thấy bộ dạng ngốc nghếch này của nàng, không khỏi vỗ vỗ đầu nàng, “Nghe không hiểu thì quên đi.” Nói xong lại ngược mắt tìm kiếm trong đám người, nói: “Bọn nhỏ Nhị cầu tử lên đến chỗ nào rồi?”

Bùi Quang Quang cảm thấy tâm tình hắn đột nhiên thấp xuống, trong lòng có chút kỳ quái, nhưng cũng không dám nhiều lời, mấp má môi nói: “Chúng ta đi ra bên ngoài chờ xem, bọn chúng chơi đủ rồi sẽ ra thôi.” Dứt lời, liền cùng Tiền Khiêm Ích chen ra khỏi đám người.

Hai người đứng ở trên đất trống bên ngoài, Bùi Quang Quang mỗi chân, ngồi lên trên một tảng đá ven đường, nhàn rỗi dung đưa hai chân, Tiền Khiêm Ích nhìn nàng một cái, lại ngưỡng ngùng dời ánh mắt, trong lòng bỗng dâng lên một trận chán nản.

Đang chờ đến nhàm chán, đột nhiên bên cạnh truyền đến một giọng nói, lộ ra kinh hãi: “Tiền huynh, không ngờ tới huynh cũng đến đây tham gia náo nhiệt!”

Hai người đồng thời quay đầu qua, chỉ thấy Vi Viễn Thụy chậm rãi đi tới, đến trước mặt vẻ mặt lại tiếc hận nói: “Đáng tiếc ta đến chậm rồi, kịch hay đều sắp tan cuộc.”

Hắn nói xong, lại nghiêng đầu qua, nhìn thấy Bùi Quang Quang đã từ trên tảng đá đứng dậy, ngạc nhiên giống như là vừa mới nhìn thấy nàng, nói: “Thì ra Bùi cô nương cũng cùng đi đến đây!”

Bùi Quang Quang liền tục xua tay, giải thích: “Không không không, không phải hai ta, còn có người khác.”

Vi Viễn Thụy cười hắc hắc một tiếng, dung mạo kiên định sáng sủa trong nháy mắt nhu hòa đi không ít, nói: “Ồ, người khác.....?”

Hắn nhíu mày, lại không có ý tốt nhìn về phía Tiền Khiêm Ích, thẳng đến khi Tiền Khiêm Ích quay đầu qua chỗ khác. Vừa quay đầu này, liền nhìn thấy thằng bé Nhị cầu tử giống như vua dẫn theo bốn tiểu quỷ trở về, vì thế cười chỉ một ngón tay, “Xem, ‘người khác’ đã đến rồi.”

Vi Viễn Thụy nhìn sang, bọn nhỏ Nhị cầu tử đã đi đến trước mặt. Vì vậy Vi Viễn Thụy vừa cười vừa nói, “Nếu đã có nhiều bạn bè mới như vậy, không bằng tại hạ mời khách, chúng ta đi Tự Tiên Trai ăn chút gì

đó, thế nào?”

9. Chương 9: Cùng Đi Xem Bí Ảnh Hí (2)

Một đám người ngồi trong một gian phòng trang nhã của Tự Tiên Trai, khách tùy chủ tiện, liền do Vi Viễn Thụy tùy ý gọi vài món ăn, nào là “Hong chủy lục anh ca(1)”, “Ngân nha cái bị”.

Đám trẻ Nhị cầu tử là lần đầu tiên tới những chỗ thế này, mới nghe tên đồ ăn đã thấy mới mẻ, không khỏi đều ngửa cổ hướng về phía cửa, chờ tiểu nhị mang thức ăn lên.

Bùi Quang Quang cũng muốn giống bọn chúng, nhưng nghĩ tới phải ở trước mặt hai người Tiên, Vi rụt rè một chút, vì thế giả bộ cúi đầu, ngăn người nhìn cái bàn trước mắt.

Đợi đến khi tiểu nhị mang đồ ăn lên, lên tiếng đầu tiên chính là Nhị cầu tử. Chỉ nghe nó ai thán một tiếng, lập tức nói: “Thì ra chỉ có như vậy thôi à!”

Bùi Quang Quang bị thảng thốt nói đến tò mò, vì thế giương mắt nhìn lên trên bàn, chỉ thấy trên bàn chỉnh chỉnh tề tề bày đĩa rau chân vịt cùng trứng gà xào mầm đậu, cộng thêm vài đĩa bánh điểm tâm đậu phộng. Nàng không khỏi nhếch miệng, bật thốt lên nói: “Rau chân vịt mà còn gọi cái gì ‘Hong chủy lục anh ca’ nghe thật hay, có bản lĩnh, người mô phỏng cái lưỡi cho ta coi!”

Tiên Khiêm Ích ngồi ở bên người nàng vừa bưng lên một ly trà, nghe vậy, tay run lên, nước trà liền rớt lên trên tay áo. Hắn vội vàng buông chén xuống để lau, lại nín cười nói: “Đến Tự Tiên Trai phần lớn là người đọc sách, tên đồ ăn phụ dung phong nhã(2) cũng là khó tránh khỏi.”

Bùi Quang Quang nghiêng đầu nhìn hắn, vẻ mặt nghi hoặc: “Cái gì dung cái gì nhã?”

Tiên Khiêm Ích bị nàng hỏi, trái lại một câu cũng nói không ra lời. Vi Viễn Thụy thấy thế, liền nói: “Đồ ăn đổi một cái tên dễ nghe sẽ tăng giá tiền gấp đôi, ông chủ này cũng thật biết làm ăn.”

Bùi Quang Quang giống như tìm được tri âm, nhưng đối với Vi Viễn Thụy thủy chung vẫn có chút ngượng ngùng, vì thế cúi đầu xoắn ống áo nói: “Đúng vậy đúng vậy! Ông chủ của nơi này đúng là làm thật người mà!”

Nàng nói xong, lại có chút ngượng ngùng nhìn Vi Viễn Thụy một cái, tiếp tục nói: “Mấy món rau vịt xào, trứng gà chiên này ta cũng biết làm!”

Vi Viễn Thụy nghe vậy thì cười lớn, nói: “Ồ? Không biết tại hạ có thể có may mắn được nếm thử nghệ của cô nương hay không!”

Bùi Quang Quang đỏ mặt, vội vàng nói: “Có có, làm sao lại không may?” Nàng nói xong, cắn môi nghĩ nghĩ, con người vừa chuyển liền nở nụ cười, lại nói: “Lần tới huynh đến đại viện Cầu Vĩ Ba ta sẽ làm cho huynh ăn, tuyệt đối không được để ẹ ta phát hiện đấy.” Dừng một chút, lại liếc mắt nhìn về phía Nhị cầu tử, “Chỉ cần có vài người không tố giác, hừ-!”

Lúc này Nhị cầu tử vừa mới ăn một miếng “Ngân nha cái bị”, phát hiện cái liếc mắt của Bùi Quang Quang, vội vàng buông đĩa xuống, giương cái miệng bóng nhẫy đầy dầu mỡ nói: “Không tố giác không tố giác!” Nó nói xong, cười hắc hắc, “Bất quá tỷ làm đồ ăn nhớ tính cả phần của đệ nhé.”

Nó nói xong, lại nhìn lướt qua bốn đứa nhỏ đang ăn bánh đậu xanh: “Tốt nhất tính cả những huynh đệ này của đệ nữa.” Nó dứt lời, lại bốc một khối bánh quế hoa bỏ vào trong miệng, không yên lòng còn nói: “Đồ ăn nơi này còn không ngon bằng đồ ăn Bùi tỷ tỷ làm mà!”

Bùi Quang Quang được thảng thốt thổi phồng đến vui vẻ, làm sao còn lo lắng nó nói lời thật hay lời giả, chỉ biết ngồi ở chỗ đó đắc ý cười. Vi Viễn Thụy thừa dịp lúc uống trà, dùng cái chén che khuôn mặt lại liếc nhìn về phía nàng một cái, chỉ cảm thấy cô nương này thật sự rất thành thật, đảo mắt lại nhìn về phía Tiên

Khiêm Ích đang trầm mặc ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, thầm nghĩ: chẳng thể trách Tiền huynh nguyên một lòng!

“Vị tiểu huynh đệ này thật ra nói rất nghĩa khí!” Vi Viễn Thụy để ly trà xuống, quay đầu nhìn Nhị cầu tử đang ăn đến vui vẻ nói. Bên tai Nhị cầu tử đỏ lên, lau mảnh vụn trên miệng, sau đó mới hào sảng mà khoát tay, “Chúng đệ ở trong một viện lớn lên, đệ không giúp chúng nó thì giúp ai!”

Nó nói xong, cố gắng nhớ lại lễ tiết đối nhân xử thế mà Tiền Khiêm Ích đã dạy nó thời gian trước, làm một động tác vái chào không ra ngô ra khoai, lại nói: “Huynh đừng gọi đệ là tiểu huynh đệ nữa, rất xa lạ, vẫn là giống Tiền công tử, gọi đệ là Nhị cầu tử đi!” Trên khuôn mặt kia, một bộ dáng trang nghiêm của tiểu đại nhân.

Vi Viễn Thụy thấy động tác kỳ quái của nó, trong lòng cảm thấy rất thú vị, vì thế chấp tay nói: “VẬY ta sẽ không khách khí với đệ,” Hắn dừng một chút, lại nói: “Nhị cầu tử.”

Đến lúc này, Bùi Quang Quang mới cảm thấy Vi Viễn Thụy trước mặt này không phải là người khó ở chung, trong lòng cũng không khỏi thả lỏng. Vì thế cười tùm tùm nói chen vào: “Đúng đúng đúng, gọi đệ ấy Nhị cầu tử là được rồi, cái gì mà tiểu huynh đệ à, đệ ấy mới không phải tiểu huynh đệ đâu!”

Nhị cầu tử cau mũi với nàng, cũng nói theo: “VẬY các huynh cũng đừng gọi tỷ ấy là Bùi cô nương nữa, gọi tỷ ấy Quang Quang là được rồi! Tỷ ấy chính là một dã nha đầu hung dữ, trong đại viện chúng ta đều biết đến!”

“Đệ mới là dã tiểu tử ấy!” Bùi Quang Quang tức giận đến đỏ mặt, nhin không được muốn đi cầu nó. Vi Viễn Thụy thấy thế, cũng chẳng quan tâm có lễ nghi hay không, trực tiếp nghiêng người bắt lấy hai cổ tay nàng, cười nói: “Đệ ấy đùa muội thôi, muội còn thật sự đánh lộn với đệ ấy à.” Nói xong, kéo nàng trở về chỗ ngồi, nhin không được lại vỗ cái ót nàng một cái: “Bị người ta nói kích dâm ba câu đã đi lên động tay, muội cũng quá kích động rồi.”

Bùi Quang Quang hằm hừ sờ đầu, quyết miệng trừng mắt liếc Nhị cầu tử một cái, người sau thì lại le lưỡi với nàng. Mấy người náo âm ỉ, nhưng rốt cuộc là vui vẻ hòa thuận, bởi vậy, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt Tiền Khiêm Ích đã lạnh xuống.

“Quang Quang—” Hắn uống một ngụm trà, lúc này mới mở miệng. Bùi Quang Quang nghe hắn trực tiếp gọi tên của nàng, trong lòng bất giác có chút cổ quái, quay đầu mặt lộ vẻ kinh ngạc mà nhìn hắn.

Tiền Khiêm Ích không để ý tới biểu tình hài hước của Vi Viễn Thụy phía đối diện, chỉ nói với nàng: “Nếu nàng trở về muộn, sẽ không bị mẹ nàng phát hiện à?”

Bùi Quang Quang mới rồi lòng tràn đầy cao hứng, hiện giờ nghe thấy hắn nhắc tới mẫu thân của mình, liền ủ rũ xuống, miệng cười khổ nghẹn nói: “VẬY làm sao bây giờ?”

Khóe mắt Tiền Khiêm Ích đảo qua trên khuôn mặt Vi Viễn Thụy, lại thản nhiên nói với Bùi Quang Quang: “Chúng ta đi ra ngoài cũng đủ lâu rồi, ta thấy tối nay đến đây thôi, sớm đi trở về đi.”

Hắn nói xong, lại nhìn về phía Vi Viễn Thụy, “Trong nhà mấy đứa trẻ kia cũng sẽ nóng ruột.”

Vi Viễn Thụy nhíu mày: “Nếu Tiền huynh đã nói như vậy rồi, vậy thì sớm đưa bọn họ trở về đi thôi.” Dứt lời, lại nhin không được cười trêu ghẹo hắn một tiếng.

Tiền Khiêm Ích giả bộ như không nhìn thấy ánh mắt của Vi Viễn Thụy, đứng lên nói với mấy người có vẻ mặt không muốn: “Đi thôi.”

Vi Viễn Thụy thấy thế, vội nói: “Đợi một chút, ta gọi tiểu nhị bao một vài điểm tâm lại cho bọn nhỏ mang về.” Nói xong, liền đứng dậy gọi tiểu nhị đến.

Tiền Khiêm Ích nhìn thấy mấy thằng bé cao hứng phấn chấn, trong mắt không khỏi lạnh lùng.

Chờ lấy được điểm tâm, Vi Viễn Thụy mới dẫn bọn họ đi xuống dưới lầu. Vừa xuống thang lầu, trước mặt liền đi tới một nam nhân trung niên mặc trường sam màu xanh trúc, có hai người tùy tùng đi theo phía sau.

Vi Viễn Thụy tùy ý quét qua, sắc mặt khê biến, mới đi mấy bước liền thả từ trong tay áo xuống một miếng ngọc bội tròn trơn nhẵn lẫn một vòng, vừa vịn lẫn đến dưới chân của nam tử trung niên kia. Nam tử dừng

lại bước chân, Vi Viễn Thụy lập tức đi nhanh qua, cung kính khom người nói: “Xin ngài nhường một hai bước, để tại hạ nhặt ngọc bội về.”

Vào lúc hần đi qua, Tiền Khiêm Ích cũng đã tò mò mà ngừng lại, thu xếp Bùi Quang Quang ở một bên, sau đó mới đi theo qua, chấp tay với nam tử trung niên, tiếp đó lại hỏi Vi Viễn Thụy: “Vi huynh, xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Vi Viễn Thụy đã nhặt ngọc bội lên, vì thế cười nói: “Khiêm Ích, mới rồi ngọc bội của ngu huynh rơi xuống, vừa vặn dừng ở dưới chân vị tiên sinh này.”

Nói xong, lại hành lễ với nam tử, nói: “Tiên sinh, tại hạ mạo phạm rồi.”

Tuy Tiền Khiêm Ích cảm thấy hần có chút cổ quái, cũng không hỏi ra khỏi miệng, chỉ theo hần cùng hành lễ.

Nam tử trung niên vốn sững sốt, sau đó liền mở miệng hỏi: “Hai vị chính là kim khoa tham gia thi Hội?” Ông ta nói xong, lại vuốt vuốt râu.

“Đúng vậy.”

“Như thế, ta đã hiểu rồi.” Nam tử cười ha ha nói: “Hai vị thanh niên tài俊, tương lai nhất định tiền đồ vô lượng đấy!”

Tiền Khiêm Ích thầm nghĩ trong lòng, người này sợ là xuất thân bất phàm, hèn chi Vi huynh đột nhiên rơi ngọc bội. Thế nhưng, trên mặt hần lại không hiển sơn lộ thủy, chỉ làm ra một thái độ khiêm tốn: “Đa tạ cát ngôn của tiên sinh.”

Vi Viễn Thụy lại nói: “Tại hạ vô ý, đã quấy rầy nhã hứng của tiên sinh. Nếu ngọc bội đã tìm được rồi, như vậy tại hạ xin cáo biệt.” Nói xong, lại cùng Tiền Khiêm Ích cáo từ, đi về phía Bùi Quang Quang và bọn nhỏ.

Bùi Quang Quang chờ bên cạnh thang lầu, thấy bọn họ đi tới, liền vui vẻ vẫy tay với bọn họ: “Ở đây ở đây!”

Tiền Khiêm Ích đi qua, nhin không được vỗ lên trán nàng, giáo huấn nói: “Cô nương gia sao có thể hô to gọi nhỏ như vậy?”

Ngược lại Vi Viễn Thụy cười đến vẻ mặt tươi rói, giải vây thay nàng nói: “Quang Quang cũng không đi thi nữ Trạng nguyên, chú ý nhiều như vậy làm cái gì?” Vài ba câu liền đạt được tán đồng của Bùi Quang Quang, liền tục tiến về phía hần hai bước.

Tiền Khiêm Ích phát hiện động tác của nàng, gương mặt nghiêm lại, nói: “Được rồi, mau đi trở về thôi.”

Nói xong, liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Lại nói, nam tử trung niên kia đi lên hành lang lầu hai, nghe thấy tiếng động bên này, lại quay đầu liếc nhìn bọn họ một cái. Nào biết, một cái nhìn này, lại là sắc mặt trắng bệch, chân bước run lên. Tùy tùng phía sau vội vàng đỡ lấy ông ta, nói: “Lão gia cẩn thận.”

Nam tử miễn cưỡng ổn định lại tâm thần, trầm giọng phân phó: “Gọi quản gia phái người đi điều tra rõ lai lịch của hai người thư sinh kia.” Dứt lời, ánh mắt lại không khỏi quét về phía phương hướng rời đi của bọn họ, sau cùng khẽ vung tay áo, đi tới nhã gian.

Tám người ra khỏi Tự Tiên Trai đi lên đường lớn, Vi Viễn Thụy nhìn nhìn trước sau, lúc này mới mở miệng nói: “Tiên huynh, huynh có biết vừa rồi người nọ là ai?”

Trong lòng Tiền Khiêm Ích biết dụng ý của hần, lắc đầu nói: “Tóm lại không phú túc quý, đúng không?”

Vi Viễn Thụy gật đầu, lời kéo hần tận lực đi chậm vài bước, đi sau đám Bùi Quang Quang một khoảng cách, nói: “Người đó chính là Thừa tướng đương triều Thư Ngọc Lâm Thư đại nhân!”

Thấy Tiền Khiêm Ích lộ vẻ nghi ngờ, lại giải thích nói: “Khoảng thời gian trước ta đi dạo ở kinh thành, vừa vặn gặp phải thứ dân ngăn kiệu, ngồi ở trong kiệu kia chính là Thư thừa tướng.” Hần nói xong, lại híp híp mắt, mặt hướng về trước, “Ngày đó Thư thừa tướng một thân quan phục từ trên kiệu bước xuống, quả nhiên là uy phong bát diện.”

Tiền Khiêm Ích rùng mình trong lòng, khê hỏi hần: “Cho nên, một loạt hành động mới vừa rồi của huynh là.....”

Vi Viễn Thụy nói: “Nếu chúng ta có thể kết giao với Thư thừa tướng, trở thành môn sinh của ông ấy, sau này con đường làm quan nhất định thông suốt.”

Tiền Khiêm Ích suy nghĩ, trịnh trọng nói: “Khiêm Ích đa tạ Vi huynh nâng đỡ.”

Vi Viễn Thụy vỗ vỗ bờ vai của hần, hào sảng nói: “Huynh đệ chúng ta, không cần đa lễ!” Nói xong, lại nhìn bốn phía: “Khách sạn Duyệt Lai ở ngay gần đây, ngu huynh không tiến mọi người nữa, cáo từ.”

Tiền Khiêm Ích bởi vì lời của hần, cảm thấy xúc động, thành tâm thành ý nói: “Vi huynh đi thong thả.”

Sau khi đưa mắt nhìn theo Vi Viễn Thụy rời đi, lúc này Tiền Khiêm Ích mới quay người bước nhanh hơn đuổi kịp đám người Bùi Quang Quang. Một đường đi tới, sắc mặt lại rất ngưng trọng.

Bùi Quang Quang thấy hần không nói lời nào, liền thật cẩn thận nói: “Tiền công tử, có phải huynh không vui không?”

Bấy giờ Tiền Khiêm Ích mới đảo mắt nhìn về phía nàng, cười cười nói: “Không có.”

Bởi vì hai người bọn họ đi chậm rãi nói chuyện, chớp mắt đã cách đám Nhị cẩu tử hoạt bát nhảy nhót một đoạn đường. Hai người cũng không sốt ruột, đi thong thả chậm rãi, Bùi Quang Quang lại nói: “Nếu huynh không vui, thì nói cho ta biết là được, ta thề ta sẽ không nói ra ngoài đâu.” Nàng nói xong liếc nhìn Tiền Khiêm Ích một cái, “Đương nhiên, nếu huynh không muốn nói, ta cũng sẽ không ép huynh.”

Tiền Khiêm Ích nhìn nàng cúi đầu quyết miệng, nghĩ nghĩ hỏi: “Quang Quang, nếu như có một ngày ta vì ích lợi mà đi dựa thế quyền quý, nàng có thể cảm thấy ta rất đê tiện hay không?”

Bùi Quang Quang tròn tròn hai mắt nhìn hần, “Vì sao lại cảm thấy huynh đê tiện? Sẽ không đâu!”

Bộ dáng như đinh đóng cột của nàng ngược lại khiến Tiền Khiêm Ích cười ra tiếng, nói: “Vì sao?”

Bùi Quang Quang nghiêng đầu cố gắng nghĩ, một lát sau mới nghiêm trang nói: “Bởi vì huynh là Tiền công tử đó, huynh là người tốt kia mà.”

Tiền Khiêm Ích cười lắc đầu, thầm nghĩ: hần thật đúng là điên rồi, trông cậy vào việc nghe được từ trong miệng nàng lý do đường đường chính chính nào đây. Nghĩ lại, câu người tốt này khiến hần chịu không nổi.

Bùi Quang Quang thấy hần không nói, cho là mình nói sai rồi, cúi thấp đầu đi ở bên cạnh không hề lên tiếng. Lúc này Tiền Khiêm Ích lại nghĩ tới cái gì đó, nói: “Quang Quang à, ta đã gọi thẳng tên của nàng rồi, nàng cũng đừng gọi ta là Tiền công tử nữa, trực tiếp gọi là Khiêm Ích đi.”

“Này..... này sao không biết xấu hổ.....” Bùi Quang Quang nghe vậy, sắc mặt đỏ ửng, vắn vắn ngón tay, cuối cùng vẫn là lấp ba lấp bắp gọi: “Khiêm, Khiêm Ích.....”

Tiền Khiêm Ích không nghe rõ nàng là gọi cả họ cả tên của hần, hay là chỉ gọi hai chữ phía sau, cũng không có ý tứ truy cứu, nhìn ánh trăng trên bầu trời, lại nói: “Quang Quang à, ta vẫn luôn quên nói cho nàng một chuyện.”

Bùi Quang Quang nhìn hần: “Chuyện gì?”

Tiền Khiêm Ích không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, khê ho một tiếng cúi đầu nhìn đường dưới chân, nói: “Nàng là nữ hài tử, không thể thân thiết với người lạ như vậy.” Sở nàng nghe không hiểu, lại bổ sung một câu, “Giống như ban nãy ở Tụ Tiên Trai đấy.”

“Nhưng Tụ Tiên Trai không có người lạ nào mà.....” Về mặt Bùi Quang Quang không rõ nguyên do, con người vừa chuyển, hỏi: “Chẳng lẽ huynh nói chính là Vi công tử?”

Tiền Khiêm Ích cũng không nói thẳng, chỉ nói: “Nàng hiểu được là tốt.” Nói xong, liền tăng nhanh bước chân.

Bùi Quang Quang vội vàng chạy chậm đuổi theo, ở phía sau hần hô to: “Nhưng huynh ấy không phải người lạ, huynh ấy là Vi huynh mà!..... Ôi, huynh đi chậm một chút!”

Tiền Khiêm Ích nghe giọng nói phía sau càng lúc càng gần, bỗng nhiên dừng bước lại, xoay người một cái.

Bùi Quang Quang không dự đoán được hắn sẽ đột nhiên dừng lại, hăm chân không được, trực tiếp đụng vào trong ngực của hắn. Tim đập của hắn xuyên thấu qua xiêm y truyền tới bên tai nàng, sau lúc Bùi Quang Quang ngậy người liền lập tức phản ứng lại, gương mặt đỏ bừng muốn rời khỏi lồng ngực của hắn, lại bị Tiền Khiêm Ích một phen ấn chặt bả vai.

Tiền Khiêm Ích cũng rất khấn trương, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hắn liếm liếm môi nói: “Quang Quang, lời của ta là có đạo lý, nàng nhất định phải nghe.”

Bùi Quang Quang đã sớm bị tình huống trước mặt dọa sợ đến choáng váng, vừa nghe hắn nói như thế, không ý thức mà nói theo: “Vây..... vậy ta sẽ nghe lời huynh.”

Nói xong, nhện không được thăm nghĩ trong lòng, huynh ấy đọc rất nhiều sách, huynh ấy nói có đạo lý thì nhất định rất có đạo lý.

(1) Hồng chủy lục anh ca: Chim oanh ca xanh mỏ hồng. ^^

~(2) Phụ dung phong nhĩ (): học đòi văn vẻ, học làm sang. Liên quan đến câu sau của Quang tử nên giữ nguyên

10. Chương 10: Bị Đánh

Hai người chỉ ôm trong chốc lát liền tách ra, trên mặt đều rất xấu hổ. Tiền Khiêm Ích xoay người, lại nhện không được nghiêng mắt liếc nhìn Bùi Quang Quang, ho một tiếng dằn dò: “Lời ta mới nói, nàng đã nhớ kỹ chưa?”

Bùi Quang Quang cúi thấp đầu, chỉ cảm thấy tiếng ong ong bên tai không dứt, nào còn nhớ rõ vừa rồi hắn mới nói cái gì, chỉ biết hắn nói phải nghe lời hắn.

Vì thế, nàng cúi đầu mà “à” một tiếng, nói: “Nhớ rõ rồi, sau này phải nghe lời của huynh.” Nghĩ nghĩ, lại thật cẩn thận bổ sung: “Trước nghe lời của mẹ, sau đó nghe lời của huynh.”

Nói xong, nàng có chút không yên lòng ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Như vậy có thể chứ?”

Tiền Khiêm Ích nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, cũng không đi bức nàng nữa, thăm nói trong lòng: Một ngày nào đó sẽ khiến nàng đều nghe lời ta. Vừa nghĩ như vậy, trên mặt hắn liền nở một nụ cười, ôn nhu nói: “Ừ, trăm thiện hiếu đầu tiên, nghe lời của cha mẹ, đó là hiếu thuận.” Dứt lời, lại nhện không được sờ đầu của nàng, giống như là đã dưỡng thành thói quen như vậy.

Bùi Quang Quang vận ngón tay, cảm thấy ban đêm hơi lạnh lạnh, nhưng cả người nàng lại nóng hổi lan ra từ đáy lòng. Lúc sau lại bị hắn vuốt lên đỉnh đầu, không khỏi rụt rụt cái cổ, quay thân chạy chậm lên phía trước.

Tiền Khiêm Ích sừng sốt, cất bước lớn đuổi kịp theo bên người nàng, nói: “Trời tối rồi, đừng đi nhanh như vậy, cẩn thận bị ngã.”

“Ánh trăng rất lớn, sẽ không ngã đâu.” Tuy nói như vậy, nhưng bước chân của nàng cũng không tự chủ được mà chậm lại, cùng đi sóng vai với hắn.

Hai người kẻ bên thật gần, lúc đi đường, cánh tay ngón tay khó tránh khỏi chạm nhau. Bùi Quang Quang đỏ bừng khuôn mặt, hai tay nắm ở trước người. Tiền Khiêm Ích không hề nhìn nàng, cũng đã phát hiện ra hành động của nàng, hai mắt nhìn về phía trước, cánh tay lại đưa qua, đem bàn tay mập mạp của nàng nắm chặt ở trong tay.

Bên tai Bùi Quang Quang nóng bừng lên, trong lòng như có con thỏ nhỏ đang nhảy loạn, bàn tay bị hấn nắm chặt theo bản năng mà thu trở về.

Tiền Khiêm Ích càng nắm chặt hơn, nghĩ nghĩ rồi nói: “Đường này rất không bằng phẳng, ta chỉ là sợ nàng bị vấp thôi.....” Dứt lời, cánh tay hơi dùng lực, kéo nàng lại gần hơn một chút.

Bùi Quang Quang lảo đảo một cái liền ngã lên người hắn, Tiền Khiêm Ích đỡ lấy nàng, vẻ mặt đứng đắn nói: “Nàng xem, mới nói xong nàng đã ngã rồi.” Dứt lời, cũng không để ý đến né tránh của nàng, trực tiếp ôm eo nàng cất bước đi.

Bùi Quang Quang chỉ cảm thấy đêm nay ánh trăng rất sáng, trái lại ánh sáng dọc đường Thanh Thạch Bản chiếu thẳng vào trong mắt nàng, ngay cả con đường trước mắt nàng cũng nhìn không rõ, mơ mơ màng màng đã bị hấn ôm đi một đường, mãi đến khi đi vào đầu hẻm Phúc Yên, hắn mới thả nàng ra.

“Nàng đi vào trước đi, qua lát nữa ta mới vào.” Tiền Khiêm Ích rũ mắt nhìn nàng, Bùi Quang Quang nghe vậy liền nghiêng đầu ngạc nhiên nói: “Vì sao?” Trong lúc nói chuyện, nàng trộm liếc nhìn hắn một cái, lại quay tròn chuyển rời ánh mắt đi.

Tiền Khiêm Ích cười yếu ớt: “Nếu bị người ta nhìn thấy chúng ta ở cùng nhau sẽ không tốt lắm, tách ra đi mới không để cho người ta sinh nghi.”

Bùi Quang Quang nghe vậy, chỉ cảm thấy hai người bọn họ cực kỳ giống đôi nam nữ vụng trộm gặp nhau trong kịch nam, trên mặt không khỏi nóng lên, cọ cọ mũi chân “a” một tiếng, quay đầu bỏ chạy vào trong. Đi đến cửa đại viện, lại nhịn không được quay đầu nhìn, chỉ thấy dưới ánh trăng, bóng dáng của hắn bị ép thành một hình tròn nhỏ tối đen. Nàng ngẩng đầu muốn nhìn mặt của hắn, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa mà không thấy được rõ ràng, chỉ có thể phân biệt ra được hắn đang vẫy tay với nàng.

Bùi Quang Quang cắn cắn môi, nhẹ tay nhẹ chân mà đi vào trong nhà. Vừa mới đi đến sân nhà lại phát hiện đèn trong phòng thế nhưng vẫn sáng, không khỏi cảm thấy cả kinh, co đầu rút cổ mở cửa phòng trong, quả nhiên nhìn thấy mẫu thân nhà mình đang ngồi trên ghế nhìn nàng, trong tay nắm chặt cây chổi lông gà.

“Còn biết trở về à?” Bùi Tú Mẫn liếc nàng một cái, chậm rãi đi đến trước mặt nàng. Vui sướng trong lòng Bùi Quang Quang trong nháy mắt đã biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại thấp thỏm không yên. Nàng xoắn góc áo liếc nhìn Bùi Tú Mẫn, lại cúi đầu xuống, thấp giọng gọi: “Mẹ—”

Bùi Tú Mẫn nào để ý đến nàng, không nói hai lời liền giơ chổi lông gà đánh lên chân nhỏ của nàng, đánh đau khiến nàng giật chân.

“Mẹ nói với con bao nhiêu lần rồi, không cho phép qua lại với thư sinh, con còn đi? Con có còn để người mẹ là ta đây vào trong mắt hay không!?” Bùi Tú Mẫn không để nàng trốn tránh, trong lúc nói lại quát thêm vài cái.

Bùi Quang Quang đau đến nước mắt chảy ròng, lại cũng hiểu rõ bây giờ thế nào cũng không thể thừa nhận, vì thế khóc nức nở nói: “Mẹ, con không có, không có.....”

“Còn dám nói dối? Ai dạy con nói láo hả?!” Bùi Tú Mẫn thấy con không thừa nhận, tức giận đến mức véo lấy tai nàng lôi ra ngoài sân. Bùi Quang Quang vừa lau nước mắt, vừa che tai mình, giải thích nói: “Không ai dạy con, không ai dạy con.....”

Bùi Tú Mẫn kéo nàng đứng ở trong sân, tức giận tới mức phát run, đưa tay đánh lên người nàng: “Đã nói với con là thư sinh không có một người nào tốt rồi, con còn muốn tìm hắn! Mẹ cứ nghĩ con chỉ đi chơi, ra ngoài dạo chợ đêm thôi, không ngờ tới con lại trở về cùng với hắn!” Bà tức đến thở ra khí thô, cầm chổi lông gà chỉ vào Bùi Quang Quang nói: “Nếu không phải mẹ đi coi chừng ngoài cửa đại viện, làm sao lại nhìn thấy con cùng hắn.....”

Bùi Tú Mẫn vừa nghĩ tới cảnh con gái của mình cùng tên thư sinh kia kề vai sát cánh, liền tức giận đến không nói được nữa, còn Bùi Quang Quang lại đã sợ tới mức ngây ngốc ở nơi nào, chẳng trách mẫu thân chắc chắn như vậy, thì ra nàng và Tiền Khiêm Ích đều bị bà nhìn thấy!

Bùi Quang Quang cũng không dám nói dối nữa, cúi đầu đứng ở một bên thấp giọng nói: “Mẹ, con sai rồi.”

Bùi Tú Mẫn mới vừa đánh nàng một trận, hiện giờ đã không còn khí lực, đứng ở đó chỉ tiếc rên sất không thành thép mắng: “Quang Quang, con là đại cô nương rồi, danh tiết của cô nương gia quan trọng hơn tất cả! Con mới phải sạch được quan hệ với tên thư sinh kia, bây giờ lại vội vàng đi chung với hắn, nếu như việc này bị hàng xóm biết được, con muốn cái mặt già này của mẹ con để ở chỗ nào hả? Sau này con còn muốn lập gia đình nữa hay không?!”

“Mẹ, con biết sai rồi, sau này con không bao giờ nói chuyện với hắn nữa.” Trong lòng Bùi Quang Quang run lên, lau nước mắt nói.

Bùi Tú Mẫn thở dài một hơi, lại nói: “Đêm nay con cũng đừng ngủ nữa, đứng ở chỗ này, ghi nhớ thật rõ ẹ!”

Dứt lời, bà liền xoay thân vào phòng, còn lại Bùi Quang Quang một người ở ngoài sân lau nước mắt.

Lại nói Tiền Khiêm Ích đợi ở đầu hẻm một lúc mới đi vào đại viện. Đi qua trước cửa Bùi gia, mắt thấy chung quanh không người, liền nhịn không được đến gần liếc qua khe cửa nhìn vào trong, lại chứng kiến cảnh Bùi Quang Quang bị mẹ nàng lôi ra ngoài sân đánh, trong lòng không khỏi cả kinh, thầm nghĩ, xong rồi xong rồi, chuyện này bị mẹ nàng biết rồi. Nhưng lại nhìn thấy Bùi Quang Quang dùng sức lau nước mắt, liền cảm thấy có hai bàn tay đang nhào nặn trong lòng hắn, khiến hắn âm ỉ đau.

Tiền Khiêm Ích không dám gõ cửa Bùi gia, thứ nhất không dám kinh động đến hàng xóm, thứ hai là cũng không muốn bị Bùi Tú Mẫn đánh. Bởi vậy, hắn chẳng qua là đứng núp ở trong một góc, mãi đến khi trong sân vườn yên tĩnh lại, hắn mới lại nhìn vào trong khe cửa.

Ngọn đèn bên trong đã tắt, đang lúc hắn muốn buông lỏng một hơi, lại phát hiện Bùi Quang Quang vẫn đứng thẳng tắp ở trong sân, ánh trăng chiếu về phía Tây, đem bóng dáng của nàng kéo đến thật dài.

Trong lòng Tiền Khiêm Ích bị néo một cái, chỉ cảm thấy như đã đánh mất cái gì vậy. Hắn bỗng nhiên buông lỏng sức lực, cũng không rời đi, chỉ ủ rũ đứng ở trước cửa Bùi gia, đứng cả một đêm sương cùng Bùi Quang Quang, thẳng đến khi trời sắp sáng lên, trong đại viện có tiếng người, hắn mới tha chân đi trở về phòng nhỏ của mình.

Buổi sáng, Bùi Tú Mẫn xách rổ đi ra ngoài bán cá muối, lúc đi qua Bùi Quang Quang thì liếc thấy sắc mặt nàng trắng bệch, đồng tử hơi co rút, lại vẫn hạ tâm sát đá hừ một tiếng nói: “Tiếp tục đứng, đến khi mẹ trở về mới thôi.” Nói xong, bà không hề quay đầu lại mà rời đi.

Bùi Quang Quang nhìn theo bóng lưng của bà ra sức xoa xoa mặt, lại xoa nhẹ đầu gối đã cứng ngắc, đang muốn trộm đi lên bậc thang ngồi một lát, nào biết cửa chính vừa mở, Trầm quả phụ đã tiến vào, cười nói: Quang Quang à, mẹ người bảo đi tới trông người.”

Bùi Quang Quang thầm chảy lệ, đành phải ngoan ngoãn đứng vững.

Trầm quả phụ mang theo đế giày để may vá bên mình, sau khi dọn một ghế đầu nhỏ ngồi xuống liền bắt đầu làm việc, trong lúc làm vẫn không quên hỏi thăm Bùi Quang Quang: “Quang Quang à, người đã làm chuyện gì vậy, sao chọc mẹ người tức giận lớn như vậy?”

Bùi Quang Quang mím miệng không để ý tới bà ta, trong lòng lại nghĩ, nếu như nói cho bà thì không được bao lâu cả hẻm Phúc Yên này đều biết ngày hôm qua ta đi xem bí ảnh hí với thư sinh rồi. Nghĩ đến Tiền Khiêm Ích, trong nội tâm nàng lại không khỏi đau xót, lại nói trước ngày hôm qua hai người bọn họ vẫn còn là bạn tốt, sau hôm nay, sợ là sẽ phải tuyệt giao rồi.

Nghĩ như thế, sắc mặt Bùi Quang Quang lại ảm đạm đi mấy phần, càng thêm buồn bực không muốn mở miệng.

Trầm quả phụ thấy không hỏi được gì, liền quay đầu hừ một tiếng, cắt đứt sợi chỉ mới lại mở miệng: “Không nói thì quên đi, đi còn nghĩ nếu người nói thì cho người ngồi một lát, hiện tại tốt rồi, là chính người không biết nắm lấy thời cơ thôi!”

Bùi Quang Quang không để ý tới dụ dỗ của bà ta, vịn ngón tay không lên tiếng.

Trầm quả phụ thấy thế, rút cuộc buông tha, im lặng cúi đầu đóng đế giày.

Thời gian từng chút qua đi, mặt trời càng trèo lên cao, dần dần liền nóng lên.

Trầm quả phụ chuyển tới một góc mát mẻ, nhìn thấy Bùi Quang Quang cũng muốn chuyển theo, liền chỉ một ngón tay, nói: “Đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, cứ đứng ở chỗ đấy đi.”

Bùi Quang Quang bắt đắc dĩ thu chân, lúc này Trầm quả phụ mới vừa lòng mà đặt mông ngồi trên ghế đẩu.

Một lúc sau, thời điểm Bùi Quang Quang sắp không chịu nổi nữa, bỗng nhiên cửa lớn bị một lực mạnh mẽ đẩy ra, Nhị cẩu tử giống như cơn gió lớn xông đến, cũng không nhìn nàng, trực tiếp chạy tới ôm lấy Trầm quả phụ hô: “Trầm đại nương Trầm đại nương, nhà đại nương bị chuột làm náo loạn cả rồi! Mới vừa rồi ta nhìn thấy hai con chuột thật lớn chạy vào trong phòng bếp nhà đại nương đấy!”

Trầm quả phụ cả kinh, cũng không kịp trách cứ Nhị cẩu tử túm quần áo của bà ta, vội vàng thét to xông ra ngoài, vừa mắng nói: “Bọn chuột chết này thật đúng là mọc dài mắt rồi, hôm qua mới mua gạo, hôm nay đã chạy tới, xem lão nương thu thập cái bọn bất tử chúng nó thế nào!”

Sau một trận hùng hùng hổ hổ, bà ta liền biến mất ở cửa lớn. Bùi Quang Quang chỉ ngây ngốc nhìn chốc lát, mới nghĩ đến muốn đi nghỉ ngơi, lê chân đặt mông ngồi ở trên bậc thang, ôm lấy đầu gối, đem đầu chôn ở trong khuỷu tay.

Lúc Tiền Khiêm Ích lén lút tiến vào, liền nhìn thấy nàng thu thành một đoàn ngồi ở chỗ đó, trong lòng không khỏi nhói lên cơn đau hư không. Hắn đi qua, cúi đầu gọi một tiếng: “Quang Quang.....”

Bùi Quang Quang ngẩng đầu, thấy hắn đứng ở trước mặt, dụi dụi con mắt mới ngơ ngác nói: “Thì ra thực sự là huynh.....”

Tiền Khiêm Ích miễn cưỡng cười cười: “Quang Quang, thực xin lỗi, ta không biết.....” Hắn không nói thêm gì nữa, ngồi xuống bên cạnh nàng, lại lấy từ trong lòng mở ra một bao giấy dầu, “Ta mua mấy cái bánh bao ở trên phố, còn nóng hổi đấy.”

Bùi Quang Quang cảnh giác mà nhìn thoáng qua cửa, Tiền Khiêm Ích thấy thế liền cười nói: “Ta thừa dịp không người mới tiến vào, hơn nữa có Nhị cẩu tử giữ chân bà ấy, trong chốc lát không về được.”

Bùi Quang Quang xoa nhẹ khuôn mặt một chút, không có lên tiếng. Nhưng tối hôm qua Tiền Khiêm Ích lại chứng kiến nàng một mình đứng ở trong sân nhà lau nước mắt, trong lòng run rẩy, đặt bao giấy dầu vào trong tay nàng, nói: “Nàng mau ăn chút đi, đừng để đói bụng.”

Bùi Quang Quang nhìn nhìn bánh bao nóng hôi hổi ở trong tay, nước mắt liền giống từng chuỗi hạt rơi xuống, dừng ở trên giấy dầu. Nàng lau nước mắt, lại trả lại bao giấy dầu, nói: “Ta không ăn, huynh đi nhanh đi.”

Trong lòng Tiền Khiêm Ích lộp bộp một cái, ngơ ngác nhìn đồ trong tay, hỏi: “Nàng..... không vui khi làm bạn bè với ta.....?”

Nàng túm lấy gốc cây cỏ nhỏ nhô ra từ trong kẽ đất, quay đầu nhìn hắn lấp ló ba lấp ló nói: “Ta phải nghe lời mẹ trước tiên..... huynh nói đây gọi là hiếu thuận mà.....”

Nàng đã muốn khóc đến nước mắt nước mũi cùng nhau chảy xuống, khi nói chuyện, trong lỗ mũi lại thổi ra bong bóng. Tiền Khiêm Ích cảm thấy bộ dạng này của nàng rất khôi hài, nhưng cuối cùng lại chỉ gạt giạt khóe miệng, làm sao cũng không cười nổi.

11. Chương 11: Áy Náy

Tiền Khiêm Ích muốn đứng dậy rời đi, lại thế nào cũng không bước chân đi được, chỉ biết ôm lấy bao giấy dầu ngu ngơ ở một bên, cuối cùng lại bị tiếng khóc của Bùi Quang Quang kéo suy nghĩ trở về, nghĩ nghĩ, từ trong tay áo móc ra một cái khăn đưa tới trước mặt nàng nói: “Lau đi.”

Bùi Quang Quang cũng cảm thấy trên mặt đã dính ướt thành một mảng, do dự một chút mới tiếp nhận lấy cái khăn, đắp lên trên mặt, ấp úng nói: “Cảm ơn.....” Dừng một chút lại nói, “Huynh đi đi, hai ngày nữa ta giặt sạch rồi trả lại cho huynh.”

Tiền Khiêm Ích không nhìn tới nàng, ánh mắt vô thần rơi trên cái sọt ở trong góc tường, hít sâu một hơi mới nói: “Quang Quang, nàng thật sự không muốn làm bằng hữu với ta sao?” Trong lòng hắn có chút chua xót, giọng nói cũng run rẩy: “Kỳ thực, lần này chỉ là ngoài ý muốn, chúng ta vẫn có thể giống như trước kia, không để ẹ nàng phát hiện.”

Bùi Quang Quang trì trệ, nước mắt rơi càng nhiều, bưng hai mắt chỉ lặp lại một câu: “Huynh đừng nói nữa, ta nghe mẹ ta, ta chỉ nghe mẹ ta thôi.....” Nói xong, lại nhớ tới khoảng thời gian trước của hai người, vào lúc không đành lòng, lại hiện lên áy náy đối với Bùi Tú Mẫn.

Tiền Khiêm Ích chậm chạp cầm bánh bao đứng lên, liếm đôi môi, chỉ cảm thấy vị đắng trên lưỡi. Hắn cứng ngắc đi hai bước, lại dừng lại nói: “Chiếc khăn đó nàng không cần trả lại cho ta, đến lúc để ẹ nàng nhìn thấy nàng nói chuyện với ta, lại bị chịu đòn.” Dứt lời, liền không quay đầu lại mà rời đi.

Tiền Khiêm Ích trở về sân vườn nhà mình, xuất thần bước đi hai bước, mới phát hiện mấy cái bánh bao kia vẫn còn ở trong lòng mình. Hắn cảm thấy có chút tức giận, không chút nghĩ ngợi ném bánh bao xuống mặt đất, quay người liền đi vào phòng nhỏ. Vừa mới đi hai bước, lại trở lại, nhặt lên mấy cái bánh bao rơi tán lác trên mặt đất, thật cẩn thận dùng tay áo lau sạch sẽ, lúc này mới dùng giấy dầu gói kỹ lại, trở về phòng đặt ở trên bàn.

Lại nói sau khi Tiền Khiêm Ích rời đi, nước mắt Bùi Quang Quang liền giống như vỡ đê tuôn ra. Nàng không dùng chiếc khăn tay kia, mà là vừa khóc vừa cẩn thận gấp lại cất vào trong lòng. Cho nên lúc Trầm quả phụ bắt được con chuột chạy trở về, vừa hay nhìn thấy nàng ngồi ở trên bậc thang lau nước mắt.

“Quang Quang à, làm sao vậy?” Trầm quả phụ có chút chột dạ, bà ta dù sao cũng chỉ là được Bùi Tú Mẫn nhờ vả, nếu như Bùi Quang Quang thật sự xảy ra chuyện gì, bà ta cũng không tiện ăn nói.

Bùi Quang Quang không để ý tới bà ta, kéo tay áo lau nước mắt rồi kiên cường đứng ở trong sân vườn. Trầm quả phụ thấy nàng như thế, một lòng cũng thả về trong bụng, chỉ là tiểu cô nương cảm thấy ủy khuất, rơi mấy giọt nước mắt mà thôi.

“Quang Quang à, người cũng đừng trách dì Trầm ác độc, dì đây cũng chỉ là được mẹ người giao phó.” Trầm quả phụ ngồi lại trên ghế đẩu nhỏ, lại cầm lấy kim chỉ bắt đầu đóng đế giày: “Qua nửa canh giờ nữa là mẹ người trở về rồi, dì cũng sẽ không nói chuyện người nhàn hạ cho bà ấy biết, còn người, cũng đừng ghi hận dì Trầm.”

Bùi Quang Quang cúi thấp đầu ấp úng nói, “Dì yên tâm đi, ta sẽ không nói ẹ ta biết dì khi dễ ta đâu.”

Trầm quả phụ bị nghẹn, không nói thêm nữa.

Từ sau ngày đó, Bùi Quang Quang không nói chuyện với Tiền Khiêm Ích lần nào nữa, tuy là số lần chạm mặt trong ngày thường cũng giảm bớt đến gần như không gặp. Tiền Khiêm Ích biết đây là Bùi Quang Quang đang tránh hắn, mỗi lần nhớ tới, trong lòng vẫn có chút khổ sở. Hắn thích Bùi Quang Quang, tuy không đến mức không phải nàng thì không lấy, nhưng lúc thấy nàng, cái loại rung động trong lòng làm hắn muốn xem nhẹ cũng không được.

Hắn hiểu rõ con đường sau này của hai người đại khái là không thể cùng nhau, nhưng trong khoảng thời gian ở đại viện Cầu Vĩ Ba, hắn đúng là vẫn còn muốn ở chung thật tốt với nàng, chỉ là không thể tưởng được bọn họ lại bị chia rẽ thảm như vậy.

Cuộc sống không có Bùi Quang Quang, Tiền Khiêm Ích liền bắt đầu dốc lòng học tập, ngay cả việc làm phu tử trong đại viện cũng từ chối hết, thời gian rảnh rỗi thì đi lại trong kinh thành với Vi Viễn Thụy.

Sau khi bạn tốt Vi Viễn Thụy biết rõ ngọn ngành mọi chuyện, cũng không nói gì, chỉ giặt mình một chút, sau đó mới phe phẩy cây quạt nói, “Như vậy cũng tốt, chung quy hai người cũng không đi được đến đích, sớm tan một chút đỡ phải ân hận về sau.”

Tiền Khiêm Ích uống chút rượu không trả lời. Mặc dù hảo hữu biểu hiện rộng rãi ở ngoài mặt, nhưng tia buồn bã chợt lóe lên lúc nói chuyện vừa rồi, vẫn không tránh được ánh mắt của hắn.

Mấy ngày kế tiếp, dù Tiền Khiêm Ích vẫn nhớ tới Bùi Quang Quang, nhưng bất quá cũng chỉ là trong phút chốc, tâm tư còn lại phần nhiều là đặt trên khóa thi. Hắn gánh vác kỳ vọng của mẫu thân, quyết không thể bởi chút chuyện vụn vặt mà ảnh hưởng tới tâm tình, từ đó bị thi trượt.

Kỳ thi Đình sắp tới gần, một vài quan to trong triều cũng bắt đầu tiến hành chiêu bài dĩ văn hội hữu(1), muốn mời cử tử có chút danh tiếng năm nay đi dự tiệc, ở bên ngoài quảng bá là thu nhận môn sinh, kỳ thực là lôi kéo nhân mạch.

Tiền Khiêm Ích và Vi Viễn Thụy đương nhiên cũng ở trong hàng ngũ được mời, mỗi ngày nhận được vô số thiệp mời. Nhưng hai người lại quyết tâm muốn đầu nhập vào phủ Thừa tướng, dựa vào kinh nghiệm Vi Viễn Thụy đi lại ở kinh thành đoạn thời gian trước, tự nhiên là loại bỏ những quan viên có chính kiến bất đồng với Thừa tướng. Cứ như vậy qua mấy ngày, rốt cuộc đợi được thiệp mời của phủ Thừa tướng.

Yến hội được tổ chức ở trong đình Bảo Thụ của phủ Thừa tướng, sau khi hai người đến nơi mới phát hiện nhận mời đều là những cử tử có tiếng khí phách tài hoa dạo gần đây ở kinh thành. Sau khi mọi người hàn huyên một phen, đều tự ngồi ở trên ghế yên tĩnh chờ đợi. Một lát sau, mới nghe thấy gia đình thông báo, nói là Thư Thừa tướng đến rồi.

Mấy người ồn ào từ chỗ ngồi đứng dậy hành lễ, Thư Ngọc Lâm ngồi xuống vị trí chủ vị, lúc này mới khoát tay cười nói: “Các vị sau này đều là đồng liêu của Thư mỗ, không cần đa lễ.”

Hai người Tiền, Vi tất nhiên là sớm gặp qua Thư Ngọc Lâm, nhưng lúc này nghe giọng nói ông ta, cả hai đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, sau khi trộm dò xét một cái liếc mắt, lại nhìn nhau, chỉ làm ra vẻ mặt kinh sợ, dẫn đến nụ cười mỉm vừa lòng của Thư Ngọc Lâm. Chờ sau khi ngồi trở lại vị trí, mọi người đều bắt đầu phẩm trà ngắm hoa, ngẫm thi tác đối.

Tiền Khiêm Ích tất nhiên là đã biết được quá khứ của Thư Ngọc Lâm, nghe nói ông ấy cũng xuất thân nghèo khổ, về sau đi thi khảo trúng Thám hoa lang, vốn phải làm quan bên ngoài, nào biết lúc đó nữ nhi của Hạ Thượng thư nhìn trúng ông ấy, bởi vậy liền làm rể tài của Hạ Thượng thư, lại nhận được sự diu dặt của cha vợ, lúc này mới có thể có chỗ đứng ở kinh thành, từng bước đi đến hôm nay.

Nghĩ như vậy, tâm tư của hắn phiêu tán ra, hoàn toàn không đặt ở trên yến hội. Vi Viễn Thụy ở bên cạnh phát hiện khác thường của hắn, thời điểm nâng chén lên, tay áo rộng che khuất nửa khuôn mặt, nhỏ giọng nói: “Khiêm Ích, lúc này không nắm lấy cơ hội thì đợi đến bao giờ?” Đang lúc nói chuyện, đám người đang ngồi đã vịnh một thủ gia quốc thiên hạ.

Tiền Khiêm Ích lấy lại tinh thần, tuy hôm nay hắn có ý che giấu tài năng, nhưng cũng không muốn để Thư Ngọc Lâm lưu lại một ấn tượng là chậm chạp. Vừa nghĩ như vậy, hắn liền cảm kích mà liếc nhìn Vi Viễn Thụy, nhanh chóng muốn tiếp câu thơ vừa rồi. Lại không ngờ, khóe mắt vừa quét qua, phía sau một góc cây đào cách đó không xa ẩn hiện lộ ra tay áo hồng phấn, một cành hoa cong xuống một độ cong mất tự nhiên, rõ ràng là có người vịn cành đào nhìn lên.

Hắn thu lại tâm tư, từ kiêu dáng ông tay áo kia nhìn ra được, chủ nhân của nó tuyệt đối không phải là nha hoàn trong phủ. Nghĩ như vậy, trong lòng liền lấy lại mùi vị, lại nói hiện giờ dưới gối Thư thừa tướng có một trai một gái, con út Thư Trác bất quá mới mười tuổi, mà trưởng nữ Thư Tĩnh Nghi đang đúng tuổi dậy thì.

Thư Tĩnh Nghi..... Thư thừa tướng.....

Tiền Khiêm Ích rũ mắt, lúc lại nâng mắt lên, chậm rãi làm một thủ hoa đào phú. Sau khi đọc xong, lại làm bộ lơ đãng mà nhìn thoáng qua cây đào bên kia, chỉ thấy hoa đào rơi xuống, tay áo hồng nhạt kia càng lộ rõ hơn.

Đám người đang ngồi sẵn hứng nói: “Phú là phú hay, chẳng qua tài tình có thừa, hào khí không đủ, nhiều hơn mấy phần triển miên của nữ nhi gia.”

Tiền Khiêm Ích chỉ giả bộ xấu hổ, lại rời ghế chấp tay nói: “Mới vừa rồi lúc tại hạ nhìn về phía hoa đào ngoài đình kia thì giật mình cảm thấy trước mắt là một mảnh tay áo mềm mại, cũng làm cho tại hạ nghĩ

tới tiên tử hoa đào, vì vậy mới làm ra phú này.”

Thư Ngọc Lâm vuốt râu cười to, “Hôm nay khó có được nhân rồi, một thủ hoa đào phú này của Tiên công tử lại rất hợp thời hợp cảnh, rất thích hợp!”

Vừa nói như vậy, mọi người đang ngồi cũng ồn ào cười xòa, lại nói Tiên công tử còn là một người phong lưu.

Tiền Khiêm Ích liên tục xua tay, “Phong lưu không dám nhận, ước vọng của tại hạ bất quá là nguyện được toàn tâm toàn ý một người, bạc đầu không phân ly. Nếu như tiên tử hoa đào kia là thật, tại hạ tình nguyện nắm tay nàng quy ẩn, còn muốn vật lộn với những hư danh kia làm gì.”

“Hay cho câu ‘toàn tâm toàn ý một người, bạc đầu không phân ly’, không thể tưởng được hôm nay lão phu lại có thể nhìn thấy một người si tình!” Thư Ngọc Lâm vốn tài tình xuất chúng, những lời này đúng hợp ý ông, vì thế giọng rượu lên, một hơi uống cạn, mọi người cũng uống rượu theo.

Sau khi Tiền Khiêm Ích về chỗ, nghĩ thấy vai diễn công tử si tình này cũng nên làm cho trọn vẹn, vì thế bày ra vẻ mặt si mê liếc nhìn về phía cây đào bên kia, chợt thấy giữa khóm hoa đào kia lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng vui vẻ, trên mặt lại chỉ làm ra vẻ hoang mang, vội vàng kéo tay áo dụi dụi mắt nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy nữ tử kia dùng một cây quạt tròn che nửa khuôn mặt, cong cong hai mắt nhìn qua, vừa vận chống lại ánh mắt của hắn.

Khóm hoa bên kia bỗng nhiên lay động một trận, đợi hắn muốn nhìn kỹ thì cô nương phần y đã rút trở về, thay vào đó là một cô nương trang phục nha hoàn búi song hoàn kẻ đi ra, thấy ánh mắt si ngốc của hắn, liền che miệng cười trộm trốn trở về, sau đó, không thấy phía sau khóm hoa kia có chút động tĩnh nào nữa.

Sau khi từ phủ Thừa tướng rời đi, tâm tình Tiền Khiêm Ích rất tốt, cũng không phải nói ở trước mặt Thư thừa tướng được bao nhiêu sắc mặt, mà là ám chỉ hữu ý vô tình của Thư Tĩnh Nghi.

Nếu nói đến thi cử, hắn tin tưởng bằng thực lực của mình, cho dù không chiếm được đầu danh Trạng nguyên, Thám hoa nhất định không thành vấn đề. Nhưng hắn xuất thân thấp hèn, ở kinh thành trừ bỏ Vi Viễn Thụy thì không còn chỗ dựa nào khác, cho dù được Thám hoa, cũng không nhất định đứng vững ở kinh thành, nhưng nếu có chút dều dặt của Thừa tướng thì sẽ khác.

Hắn tự nhận còn hơn việc đứng xếp hàng võ ngựa, tâm tư của hắn không nhất định có thể thắng được những thí sinh khác, nhưng một khi Thư Tĩnh Nghi trao tâm cho hắn, như vậy hắn ở trước mặt Thư thừa tướng đã có thể nhiều hơn kẻ hay mấy phần. Chỉ là Thư Tĩnh Nghi này là tiểu thư khuê các, hôm nay vận khí tốt mới có thể nhìn thấy, nếu thật sự phải thông qua nàng..... còn phải bàn tính kỹ hơn.

Vi Viễn Thụy đi hồi lâu không thấy Tiền Khiêm Ích trả lời, không khỏi nghiêng đầu liếc nhìn hắn một cái, lại phát hiện vẻ mặt hắn trầm tư, không yên lòng, vì thế nói: “Tiên huynh đang hao tổn tinh thần vì kì thi Đình à?”

Tiền Khiêm Ích hoàn hồn, vội vàng cười nói: “Nào có.....” Hắn dừng một chút lại nói: “Lại nói chúng ta thật không dễ dàng mới được gặp Thư thừa tướng, đáng tiếc Khiêm Ích quá mức chậm chạp, không công đánh mất thời cơ.”

Nói xong, vẻ mặt lại chán nản.

Vì thế Vi Viễn Thụy phe phẩy chiếc phiến sáng khoái cười nói: “Huynh đệ chúng ta, ta mà đặc thế nhất định sẽ không quên huynh, Tiên huynh còn hối hận chuyện này làm gì?”

Hôm nay hắn ta biểu hiện rất nhiều trước mặt Thư Ngọc Lâm, được không ít khen ngợi.

Tiền Khiêm Ích tất nhiên là biết những việc này, cũng không từ chối, chỉ khom người chấp tay thi lễ nói: “Như vậy, Khiêm Ích ở nơi này tạ ơn huynh.”

Vi Viễn Thụy vội vàng nâng hân dậy.

Hai người tách nhau ở khách sạn Duyệt Lai, Tiền Khiêm Ích trực tiếp trở về đại viện Cầu Vĩ Ba. Lúc này đã sắp tới gần giờ Dậu, hắn vào cửa chính đúng lúc gặp mọi người đang vây quanh giếng vo gạo rửa rau, vì thế lên hai tiếng chào hỏi liền đi về nhà.

Lúc đi qua cửa Bùi gia, hắn lại nhịn không được dừng bước lại nhìn hai cái. Giống như có cảm ứng, cánh cửa gỗ kia vào đúng lúc này mở ra, Bùi Quang Quang bưng cái rá vo gạo đi ra, chợt nhìn thấy hắn liền sững sốt chốc lát, sau đó mới cúi thấp đầu đi qua hắn tiến đến bên cạnh giếng.

Tiền Khiêm Ích nhìn bóng lưng của nàng, chợt nhớ tới Thư Tĩnh Nghi trong phủ Thừa tướng, trong lòng không khỏi dâng lên áy náy.

(1) Dĩ văn hội hữu (): nhờ văn chương để họp bầu bạn.

12. Chương 12: Thất Vọng

Ngày đó, Tiền Khiêm Ích lại nhận được thiệp mời của phủ Thừa tướng, nhận lời mời đi du hồ. Nguyên tưởng rằng số người được mời lần này không khác lần đi đình Bảo Thúy là bao, lại không ngờ đi lên du thuyền, chỉ thấy mười mấy người ít ỏi, hoàn toàn không náo nhiệt như ở đình Bảo Thúy.

Tiền Khiêm Ích ở trong đám người tìm được Vi Viễn Thụy, đi qua hàn huyền với hắn ta mấy câu, sau lại nghe Vi Viễn Thụy nói: “Thư thừa tướng này sợ là mượn yến hội lần trước yên lặng sàng lọc chúng ta một lần, hôm nay tới đây, đều là những nhân vật lọt vào mắt thần của ông ta.”

Tiền Khiêm Ích gật đầu đồng ý, lại thấp giọng nói: “Ngày đó ba bốn mươi người tụ tập với nhau, hôm nay tái kiến lại chỉ còn lại non nửa. Thư thừa tướng chỉ cần một lần tiệc rượu đã có thể lựa ra người có tài cán cho ông ta sử dụng, thật là không đơn giản.”

“Tiền huynh nói đúng, nếu không chỉ bằng Hạ Thượng thư, ông ta có thể nào đi đến được địa vị ngày hôm nay.” Vi Viễn Thụy híp híp mắt, phe phẩy cây quạt nói.

Đang nói chuyện, Thư Ngọc Lâm đã đi tới giữa sảnh. Lần này gặp mặt không hề đa lễ như lần trước, không chờ mọi người hành lễ, ông ta đã dẫn đầu chấp tay mời mọi người ngồi vào chỗ, lại vỗ tay sai tùy tùng bày rượu.

Thuyền lớn từ từ khởi động, cử tử chuyến này không phải là tài hoa xuất chúng thì cũng là xuất thân quý tộc, mấy người cười cười nói nói, khó tránh đề cập một chút đến quý tộc thế gia.

Tiền Khiêm Ích xuất thân hàn hàn, cho nên không vội vàng trả lời, một mình một người ngồi uống rượu, lòng lại âm thầm cân nhắc, lại nói thi Đình đã đến gần, nghe nói cũng mau có đề thi rồi, nói vậy sau lần này nếu lại có may mắn được mời, nhất định là sau khi đoạt giải nhất thi Đình. Nghĩ như vậy, hắn lại càng không muốn bộc lộ tài năng, chỉ thỉnh thoảng đáp mấy câu điệu ngữ, ngược lại có được một mỹ danh thái độ khiêm tốn. Vừa nói vừa cười như thế một hồi, hắn liền lấy cốc giải rượu, một mình đi đến trên boong cuối đuôi thuyền.

Lại nói hắn bước lên boong thuyền, lại phát hiện nơi này đã có người chiếm—một nữ tử váy áo màu vàng nhạt đứng ở đuôi thuyền đưa lưng về phía hắn, đứng cạnh bên là một nha hoàn quần áo sắc xanh.

Tiền Khiêm Ích sợ kinh động nữ quyến, liền vọt đến phía sau một cây cột, đúng lúc này, lời đối thoại của hai nữ tử theo gió truyền tới. Chỉ nghe một người trong đó nói: “Tiểu thư, chúng ta mau trở về đi thôi, nếu lát nữa người bị trúng gió, phu nhân không nhất định đánh chết Lan Nhi!”

Tiền Khiêm Ích nghe vậy, trong lòng mừng thầm, tiểu thư trên du thuyền của Tướng phủ này không phải chính là Thư Tĩnh Nghi ngày ấy mới nhìn thấy nửa khuôn mặt sao, chỉ là không biết tại sao nàng lại ở đây!

Lan Nhi kia vừa dứt lời, giọng nói của Thư Tĩnh Nghi chậm rãi vang lên, giống như châu rơi khay ngọc, “Em thật đúng là làm mất hứng! Ta thật vất vả mới cầu được phu thân cho đi ra ngoài, em lại cứ lăm lăm nhắm mắt bên tai ta, cẩn thận trở về rồi ta đem đổi em đi!”

Lời nói tuy nghiêm khắc, nhưng giọng điệu lại là hờn dỗi, có thể thấy được nàng ta không phải là một người ngạo nghễ.

Tiền Khiêm Ích thấy Thư Tĩnh Nghi kia có chiều hướng bị Lan Nhi đả động, vội vàng tạo ra một tiếng vang nhỏ, khiến hai người ở đuôi thuyền đồng thời quay đầu lại.

Tiền Khiêm Ích làm bộ bị bậc thang dưới chân làm vấp một chút, nghiêng thân mình liền bước lên boong thuyền, thấy hai vị cô nương, vốn là sững sốt, sau đó lại là vui mừng cực lớn, giống như hán tử si tình nói lời mê: “Tiên tử hoa đào..... thì ra thật sự có tiên tử hoa đào.....”

Bên kia Thư Tĩnh Nghi đột nhiên nhìn thấy một người nam nhân, đã sớm lấy quạt tròn che đi khuôn mặt nhỏ trốn phía sau Lan Nhi, lúc này chợt nghe hần nhắc đến tiên tử hoa đào, không khỏi lộ ra nửa khuôn mặt nhìn trộm hần, vừa nhìn một cái, liền nhận ra hần là tài tử si tình gặp được trong đình Bảo Thúy ngày đó, khó tránh lại thẹn đỏ hai gò má.

Tiền Khiêm Ích chỉ làm như không phát hiện, lại tiến lên hai bước, khom người nói: “Tiểu sinh Tiền Khiêm Ích, xin hỏi quý danh tiên tử tỷ tỷ?”

Thư Tĩnh Nghi lại trốn trở về, ở sau lưng trộm đẩy Lan Nhi một cái, Lan Nhi hiểu ý, vì thế nói: “Phi! Ai là tỷ tỷ người? Tiểu thư nhà ta chính là hòn ngọc quý trên tay Thừa tướng đại nhân, người bắt quá là một nho sinh nhỏ bé, dám hỏi khuê danh của tiểu thư nhà ta, thật to gan!”

“Tiền mỗ lỗ mãng, xin tiểu thư hãy thứ tội.” Tiền Khiêm Ích nghe vậy, lập tức bày ra vẻ mặt kinh ngạc, lại nói: “Chỉ là Thư tiểu thư cùng với tiên tử hoa đào ngày đó Tiền mỗ nhìn thấy có bộ dáng rất giống nhau, nên vừa nãy mới làm càn.”

Lan Nhi nghe vậy, lập tức nâng tay áo che miệng cười.

Lúc này Thư Tĩnh Nghi khoan thai từ phía sau Lan Nhi chuyển thân, nhẹ cười một tiếng nói: “Lan Nhi không được vô lễ.” Lại quay đầu liếc nhìn Tiền Khiêm Ích một cái, sau đó nhìn về phía làn sóng mờ mịt trên mặt hồ, chậm rãi đem hoa đào phú hần làm ngày đó đọc ra miệng, mới nói: “Công tử thật tài hoa, tiểu nữ tử bội phục.” Nói xong còn nhẹ nhàng uốn gối.

Tiền Khiêm Ích nào dám chịu lễ của nàng, vội vàng cúi đầu thật thấp, vừa mừng vừa sợ nói: “Thì ra Thư tiểu thư chính là tiên tử hoa đào kia!” Dứt lời, liền ngẩng đầu trao một cái liếc mắt đến Thư Tĩnh Nghi.

Lúc này, Thư Tĩnh Nghi vừa mới cầm lấy quạt tròn, trợn cả khuôn mặt nhỏ nhẩn đều lộ ra ngoài. Tuy ngũ quan nàng còn chưa hoàn toàn nẩy nở, nhưng đã có thể mơ hồ thấy được dung mạo tuyệt sắc, khiến Tiền Khiêm Ích vừa nhìn thấy cả trái tim đã run lên, nhẹn không được lại tí mỉ liếc nhìn. Một cái nhìn này, lại làm cho hần ngu ngơ trong chốc lát, cuối cùng lại hoảng hốt từ trong mộng mị như vậy nhìn thấy khuôn mặt núc ních mập mạp của Bùi Quang Quang.

Tiền Khiêm Ích cảm thấy cả kinh, vội vàng ném bỏ cái loại ý nghĩ kỳ quái trong đầu, thầm nghĩ: một là tiểu thư khuê các, một là nữ tử phổ phườn, sao có thể nói là giống nhau?

Thư Tĩnh Nghi bị hần nhìn mà hai gò má nóng lên, chầm chậm cúi thấp đầu xuống. Nếu Tiền Khiêm Ích phát giác ra, sẽ cười ôn nhu vô cùng với nàng.

Qua mấy ngày, đề mục thi Đình vừa ra, mọi người liền bắt đầu tránh hiềm nghi, cử tử quan lại trong kinh nhất thời an phận không ít. Tiền Khiêm Ích liền mấy ngày đều ở trong nhà đóng cửa không ra, thỉnh thoảng đón Vi Viễn Thụy vào trong nhà ngồi một chút, phẩm tấu luận thơ, cũng thật nhàn nhã. Cái loại thanh nhàn này kéo dài một đoạn thời gian ngắn, mãi đến khi thi xong thi Đình, mới chấm dứt.

Mới từ trường thi đi ra, Tiền Khiêm Ích và Vi Viễn Thụy liền bị mời đi uống rượu, đồng hành đều là thí sinh năm nay. Một đám nho sinh tới tấp lâu, đại khái bởi vì cuối cùng cũng đã chấm dứt cuộc thi, tâm tình rất cuộc thả lỏng, trong hành động cũng thoải mái hơn rất nhiều, không còn câu nệ.

Sau khi một đám người uống mấy chén, liền bắt đầu bàn luận viễn vông, Tiền Khiêm Ích và Vi Viễn Thụy chỉ khiêm tốn, không tham gia tán gẫu, lại qua một hồi, liền mượn cớ say rượu dần dần rời tiệc.

Hai người đang đi về hướng đại viện Cầu Vĩ Ba, Vi Viễn Thụy cười nói: “Lúc này tham dự đều là đối thủ, đều ngầm vụng trộm so sánh sức lực mà, nào có như ở mặt ngoài thoải mái như vậy!”

Tiền Khiêm Ích đáp lại nói: “Thay vì nói phân cao thấp, chẳng bằng nói mượn sức nhân mạch.” Ngừng lại một chút, lại nghĩ nghĩ nói: “Ban nãy nhìn vẻ mặt bộ dáng Triệu Minh kia dường như rất đặc chí vừa lòng, giống như vị trí Trạng nguyên chắc chắn rơi xuống đầu hần vậy!”

“Luận về tài hoa phong lưu, hần chỉ có thể xếp ở bậc trung, hôm nay hần ở trước mặt mọi người làm ra bộ dáng như vậy, chỉ sợ chờ hoàng băng vừa ra, sẽ náo thành chuyện cười!” Vi Viễn Thụy nói xong, liền hừ cười lạnh.

Hai người đi qua phố chợ, ánh mắt Tiền Khiêm Ích bỗng dừng liếc qua, đúng lúc nhìn thấy Bùi Quang Quang và mẹ nàng đang thu quán. Trong lòng hần không khỏi run lên, lại như không có việc gì chuyển dời tầm mắt, cùng rời đi với Vi Viễn Thụy.

Sau khi về đến nhà, Tiền Khiêm Ích châm trà đưa cho hảo hữu, Vi Viễn Thụy tiếp nhận ly trà nói: “Trà này đến thật khéo, vừa vặn giải rượu.”

Tiền Khiêm Ích dẫn hần ngồi xuống bên bàn đá ở sân nhà, cười một tiếng nói đùa: “Chỉ sợ trà cũ này không hợp với miệng Vi huynh.”

Vi Viễn Thụy uống cạn một hơi, nghe vậy liền cười nói: “Khiêm Ích nói đùa, ngu huynh là người như thế nào, huynh còn không rõ sao?”

“Nếu Vi huynh đã nói như vậy rồi, Khiêm Ích xin lỗi là được.” Tiền Khiêm Ích vừa nói xong, hai người liền cười lên ha hả, Vi Viễn Thụy lau khóe miệng nói: “Rốt cuộc vẫn là nói chuyện với Tiền huynh tự tại hơn, không cần phải để ý những cong cong quăn quăn!”

“Lời nói của Vi huynh đúng là suy nghĩ của Khiêm Ích.” Tiền Khiêm Ích nói xong liền nâng chén, lại nói: “Hôm nay Khiêm Ích lấy trà thay rượu kính Vi huynh một chén!”

Vi Viễn Thụy cười uống trà. Một lát sau, hần lại giống như lơ đãng mà nói: “Khiêm Ích, chúng ta đã là huynh đệ, có một số việc coi như thẳng thắn với nhau. Nay ngu huynh muốn hỏi một câu, huynh cũng đừng né tránh trả lời.”

“Vi huynh cứ hỏi đừng ngại.”

“Nhắc tới cũng khiến ngu huynh tò mò, lại nói ngày đó ở trên du thuyền của Tướng phủ, Tiền huynh bỗng nhiên rời tiệc.....” Hần nói chưa dứt, ám muội cười một tiếng, lại nói: “Nghe nói tiên tử hoa đào trên boong đuôi thuyền kia quả thực là kiều diễm động lòng người.”

Tiền Khiêm Ích thầm nhảy dựng trong lòng, cứ vốn tưởng rằng chính mình đã làm đến bất động thanh sắc, lại không ngờ tới đều bị hần nhìn ra. Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy may mắn bị Vi Viễn Thụy nhìn thấy, nếu không, đơn giản nói hần có tội danh quyền rũ nội quyền Tướng phủ, thì dù hần có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch, càng khỏi nói hần vốn không sạch sẽ!

“Khiêm Ích không cần đa nghi, ngày đó ngu huynh chỉ là không yên lòng, nên mới đi theo nhìn xem, nào ngờ đến bất gặp một màn kia.” Vi Viễn Thụy cho là trong lòng Tiền Khiêm Ích có kiêng kỵ, liền rủ rủ nói, “Huống chi, tri hiếu sắc tắc mộ thiếu nữ(1), vốn là lẽ thường tình của con người, ngu huynh lần này chẳng qua là tò mò, tò mò mà thôi.”

Tiền Khiêm Ích thầm nghĩ ở kinh thành này, chỉ có Vi Viễn Thụy thật tình đối đãi hần, xưng huynh gọi đệ với hần, nếu lần này có điều giấu giếm chọc giận hần, sợ là sẽ bị hần xa lánh.

Nghĩ như thế, hần liền vừa cười vừa nói: “Vi huynh có điều không biết, Khiêm Ích từ ngày nhìn thấy tiên tử hoa đào trong đình Bảo Thúy của Tướng phủ, liền nhớ mãi không quên,.....” Hần chậm rãi nói, kể lại tường tận chuyện giữa tiên hoa đào cùng thiên kim tướng phủ một lần.

Bùi Quang Quang cảm giác mình thực vô dụng, ngày ấy vô tình gặp được Tiền Khiêm Ích ở trước cửa nhà mình, buổi tối hôm đó liền căn góc chán khóc một đêm. Mà hôm nay lúc thu quán, lại nhìn thấy Tiền Khiêm Ích đang đi qua trước mặt, trong lòng lại nhin không được chua xót.

Sau khi về đến nhà, nàng tìm dưới chân chiếc khăn tay gấp chỉnh tề đã được nàng giặt sạch sẽ, tự nhủ: “Ta mới không phải đi thăm huynh ấy, ta chỉ là cầm khăn tay đi trả lại cho huynh ấy thôi.” Nói xong, nàng len lén đi ra khỏi cửa.

Lại nói lúc hai người Tiền, Vi đang nói về Thư Tĩnh Nghi, Bùi Quang Quang đứng lúc đi tới ngoài cửa, chợt nghe bên trong có tiếng nói chuyện, liền dừng bước chân núp vào chân tường, chờ đợi người nọ đi sẽ đi vào.

Sau khi Vi Viễn Thụy nghe Tiền Khiêm Ích kể lại xong, vốn là sững sốt một chút, lúc sau mới nói: “Khó có được Tiền huynh cùng Thư tiểu thư hữu duyên, chỉ sợ lúc này trái tim thiếu nữ đã sớm treo ở trên người Tiền huynh rồi.”

Lời này của hần ngược lại nói đến thành tâm thành ý, Tiền Khiêm Ích tất nhiên là cảm giác được sự thẳng thắn của hần, lại nghĩ hần vốn xuất thân thế gia, hôn sự sợ là đã sớm do phụ mẫu làm chủ, như vậy, nói chuyện cũng sẽ buông lỏng rất nhiều, chỉ nói: “Vi huynh nói đùa rồi, tính đi tính lại Khiêm Ích bất quá mới chỉ gặp Thư tiểu thư hai lần mà thôi, nào có bản lĩnh khiến trái tim nàng hướng về ta!”

Vi Viễn Thụy cười ha ha, vỗ vỗ bờ vai hần nói: “Lời nói hôm nay của Khiêm Ích, ngu huynh sẽ ghi ở trong lòng. Ngày nào đó nếu huynh và Thư tiểu thư kia hỷ kết lương duyên, ngu huynh sẽ lấy những lời này ra chọc huynh một phen.”

“Nếu thật có thể thành sự, cho dù ngày ngày bị chọc, Khiêm Ích cũng cam tâm tình nguyện.”

“Quả nhiên là người phong lưu si tình, vì giai nhân ngay cả lời thề như vậy cũng có thể ưng thuận!” Vi Viễn Thụy nói xong lại cười lên, một lát sau, lại yên tĩnh hỏi: “Xem ra Tiền huynh sắp có chuyện tốt, nhưng đáng tiếc cô nương Quang Quang kia.”

Hần nói xong, liền thở dài, lại nói: “Nếu nàng xuất thân tốt hơn một chút, miễn cưỡng xem như là một Tiểu gia Bích Ngọc(2)..... cũng không hẳn là không thể.....”

Hần nói không hết lời, nhưng Tiền Khiêm Ích lại đã hiểu rõ, sau khi cố gắng vứt đi chút không muốn trong lòng, mới miễn cưỡng cười nói: “Nếu nàng thật sự là một Tiểu gia Bích Ngọc, đợi sau khi ta thành đạt, nạp vào làm thiếp cũng chưa hẳn là không thể; chỉ tiếc, nàng lại thuộc phổ phường nhỏ bé, tuy rằng tâm địa thiện lương, nhưng cũng chỉ có thể làm tiêu khiển trong ngày thường mà thôi.” Sau khi nói xong, lại cảm thấy miệng đắng chát.

Ngoài cửa, khuôn mặt Bùi Quang Quang trưởng đến đỏ bừng, nắm chặt hai tay, chợt giật mình phát hiện trong tay có thứ gì, rū mắt nhìn xem, lại là khăn tay Tiền Khiêm Ích cho nàng. Nàng ngậy ngốc nhìn trong chốc lát, đợi đến khi trong miệng nếm thấy mùi vị mặn chát, nước mắt đã rơi xuống chiếc khăn, loang ra mấy giọt nước đọng sẫm màu.

Nàng chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh ong ong, hít hít cái mũi mới phản ứng trở lại, đắm đắm đầu nói với chính mình: “Quang Quang à Quang Quang, người ta chỉ tiêu khiển người thôi, đừng nghĩ nhiều quá.....” Nói xong, nước mắt lại không ngăn được chảy xuống.

Nàng giật giật hai chân có chút tê dại, nhìn chiếc khăn trong tay, bỗng nhiên quăng đi giống như trút giận, sau đó lao đảo chạy đi thật xa.

Lại nói trong sân vườn, Vi Viễn Thụy nghe lời nói của Tiền Khiêm Ích, vốn là sững sốt, cẩn thận nhìn kỹ sắc mặt hần mới lên tiếng: “Tiền huynh quả nhiên như lời nói nhàn rồi ngày ấy, đại trượng phu chỉ ở bốn phương.....” Nói đến đây, hần bất đắc dĩ mà mỉm cười lắc đầu, “Xem ra Tiền huynh thật sự không phải một người sẽ khổ sở vì tình.”

Tiền Khiêm Ích nghe vậy, chỉ nhìn ly trà trước mặt, im lặng không lên tiếng.

(1) Tri hiếu sắc tắc mộ thiếu nữ (): biết thích sắc đẹp thì mến gái đẹp.

(2) Tiểu gia Bích Ngọc (): nghĩa gọn là chỉ những thiếu nữ xinh đẹp ở gia đình bình thường. Cũng có nghĩa hình dung cô gái có hình dáng không nhất định phải đẹp nhưng khả ái, có điểm nghĩa giống như em gái nhà bên. Thường là những cô gái hoạt bát dễ gần, không có phong phạm “Tiểu thư khuê các”.

13. Chương 13: Hy Sinh

Sắc trời dần tối muộn, Tiền Khiêm Ích tiễn Vi Viễn Thụy ra cửa. Mới vừa bước ra cánh cửa, Vi Viễn Thụy đã cảm thấy dưới chân giẫm lên thứ gì đó, cúi đầu nhìn xem, là một chiếc khăn tay. Hắn khom người nhặt lên, chuyển khăn tay tới trước mặt Tiền Khiêm Ích, cười trêu nói: “Tiền huynh, không ngờ huynh còn có tật xấu hay quên.”

Tiền Khiêm Ích vừa thấy chiếc khăn tay này khuôn mặt đã trắng bệch, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào nó, lại cứng ngắc mà hướng Bùi gia nhìn chung quanh, chỉ thấy cánh cửa bên kia đóng chặt, lại ngượng ngừng quay đầu về, tiếp nhận khăn tay đã gấp chỉnh tề, mở miệng nói: “Đúng vậy, không biết rơi ở đây từ lúc nào.”

Khi nói chuyện, hai tay càng không ngừng run rẩy, động tác kia lập lại vài lần, rốt cuộc mới đem được chiếc khăn thu vào trong tay áo.

Vi Viễn Thụy nhìn phản ứng của hắn ở trong mắt, thấy sắc mặt hắn xám tro, lúc này cũng không vội đi, ngược lại dựa vào cửa hỏi hắn: “Chẳng lẽ khăn này do vị cô nương nọ để lại?” Hắn nói xong, lại tự giấu cười cười, nói: “Một cô nương gia bình thường làm sao dùng chiếc khăn trắng thuần này được, nếu nói có, đại khái cũng chỉ có nha đầu Bùi gia rồi.”

Hắn không nói còn tốt, vừa nói ra khỏi miệng, liền khiến hai chân Tiền Khiêm Ích run lên, trong lòng lộp bộp rơi xuống, chỉ cảm thấy trong lòng có một thanh đao cùn đang chậm rãi cứa.

Hắn liếm liếm môi, lại cũng không giấu giếm, khàn giọng nói: “Chiếc khăn này là ngày đó ta tặng cho nàng.” Hắn nói xong, về mặt lại hối hận, ủ rũ ngồi xuống bên cánh cửa, lại nói: “Mới vừa rồi..... sợ là nàng đã trốn ở ngoài cửa.”

Trong khoảng thời gian ngắn Vi Viễn Thụy cũng không nói ra được lời nào, những lời Tiền Khiêm Ích từng nói hắn đều nghe được rõ ràng. Hắn tất nhiên là biết trong lòng hảo hữu có nỗi khổ, nhưng đổi lại người khác, sợ rằng chỉ cho Tiền Khiêm Ích là hạng người dễ tiền cần rồi.

Vi Viễn Thụy đi qua lại hai bước, muốn trấn an vài câu, lại nhất thời không tìm thấy giọng nói của mình, đành phải mấp máy môi, nhẫn tâm nói: “Kỳ thực như vậy cũng tốt, hai người từ nay về sau đoạn tuyệt sạch sẽ, nàng cũng sẽ không có bất kỳ tơ tình gì đối với huynh nữa.”

Tiền Khiêm Ích gục đầu xuống, nhịn không được lại lấy chiếc khăn ra nhìn, sau đó nói: “Ngày đó nàng quyết tâm bảo ta đi, ta liền đưa nàng chiếc khăn này, còn muốn lưu lại một niệm tương. Cho dù sau này thành người đứng, nàng thỉnh thoảng nhìn thấy chiếc khăn này cũng có thể nhớ tới ta. Nhưng hôm nay, ngay cả hi vọng cuối cùng này cũng bị mất, nàng hiện giờ nhất định là hận thấu ta rồi.”

Dứt lời, hắn đột nhiên cảm giác được đầu mũi chua xót, trong lòng giống như bị người khoét mất một miếng, một loại đau đớn khó nói lên lời dâng lên từ thân thể, rồi lại đụng vào bức tường bản ngược trở về, qua qua lại lại, khiến hắn đau đớn không dứt.

Vi Viễn Thụy cúi đầu nhìn hắn một lúc lâu, thấy hắn cứ ủ rũ mất tinh thần mãi, không khỏi thở dài: “Đều nói một chữ tình, như đốt lửa trên băng, lửa cháy thì băng tan, băng tan thì lửa diệt, hiện giờ xem ra, quả nhiên là vô cùng chính xác.”

Tiền Khiêm Ích chống đầu gối đứng lên, cười gượng chấp tay nói: “Vi huynh chê cười rồi.” Hắn nói xong, lại đứng thẳng thân mình, làm ra một bộ tinh thần mười phần, rồi nói: “Tư tình nhi nữ, sao phải nhắc đến?”

Vi Viễn Thụy nghe vậy, vốn là sững sốt, sau đó liền nhướn mày cười cười, cũng không nói thêm, chỉ thu quạt chấp tay nói: “Vậy thì cầu chúc Tiền huynh ôm được mỹ quyến như hoa, con đường làm quan bằng phẳng ổn định.”

Trong lòng Tiền Khiêm Ích ngừng trệ, cong khóe môi cười cười nói: “Đa tạ.”

Lại nói sau khi Bùi Quang Quang âm thầm rời khỏi, cũng không về nhà, mà là chạy vào một ngõ nhỏ không có người lui tới, thứ nhất, nàng không muốn mọi người trong đại viện chứng kiến bộ dáng chật vật hiện giờ của nàng, thứ hai, cũng là sợ vạn nhất mẫu thân thấy được, bà sẽ hỏi cho ra tường tận mới thôi.

Cho nên, lúc Vi Viễn Thụy đi ra đại viện Cầu Vĩ Ba, thời điểm đi vào con ngõ nhỏ, vừa vặn trông thấy Bùi Quang Quang đang ôm gối vùi đầu ngồi ở trước cánh cửa sau của nhà người ta, sau lưng dán chặt vào ván cửa sơn đen.

Hắn đứng ở đầu ngõ do dự trong chốc lát, rốt cuộc không đổi sang con đường khác, mà bước về hướng nàng, đứng trước người nàng một hồi, mới ho nhẹ một tiếng nói: “Quang Quang, sao muội lại ở chỗ này?”

Lời này hắn nói đến tùy ý, chỉ cho là nàng không nghe được những lời kia của Tiền Khiêm Ích. Bùi Quang Quang nghe thấy có người gọi mình, vội vàng lau nước mắt, hít mũi ngẩng đầu lên, vừa thấy là Vi Viễn Thụy, lại vội vàng xoay người đi, đầu hướng về phía góc tường chui a chui, giống như là muốn rúc vào trong chân tường, trông rất buồn cười.

Vi Viễn Thụy nhìn thấy bộ dáng của nàng, trong lòng nặng nề thở dài một hơi, lại nói: “Quang Quang, muội khóc rồi.”

Nét mặt Bùi Quang Quang vừa thẹn, khoa trương mà trừng mắt nhìn, cổ gồng bức nước mắt trở về, lại không ngờ nước mắt rơi càng nhiều, vì thế đành phải ồm ồm nói: “Huynh mới khóc, cả nhà huynh đều khóc.”

Vi Viễn Thụy bị nghẹn, đang muốn cất bước đến gần một chút, lại bị Bùi Quang Quang ngăn trở, chỉ thấy cánh tay nàng nhắc lên, chỉ một ngón tay về phía xa hô lên: “Không cho phép huynh lại đây, đám các người đều giống nhau!” Nàng nói xong, thậm chí không cho Vi Viễn Thụy cơ hội phản bác, lại nói: “Mẹ ta nói không sai, thư sinh chính là lưu manh có học thức, đồ hạ lưu!”

“Quang Quang, muội đừng như vậy.” Vi Viễn Thụy bất đắc dĩ mở miệng, lần này nàng thật sự tức giận rồi, hắn cũng không tiện giả bộ nữa, đành phải cúi đầu nói: “Muội không thể dùng một gậy tre đánh nghiêng cả thuyền người được!”

Bùi Quang Quang ngẩng đầu lên, bởi vì vừa khóc, hai mắt được nước mắt rửa đến sáng trong. Vi Viễn Thụy chỉ cảm thấy bản thân không thể nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, nắm chặt cái quạt, đôi môi mấp máy, lại vẫn không thể nói ra được lời nào, có chút lúng túng mà quay đầu đi.

Bùi Quang Quang dùng tay áo lau mặt, chống đầu gối đứng lên nói: “Dù sao hai người cũng đi cùng một con thuyền.” Nàng nói xong, cúi thấp đầu bước nhanh rời khỏi, Vi Viễn Thụy thấy thế, cũng chẳng quan tâm đến nhã nhặn lịch sự gì nữa, vén áo bào lên cất bước đuổi theo, ngăn ở trước mặt nàng nói: “Quang Quang, muội đừng như vậy.”

Bùi Quang Quang lúc này cũng hung dữ lên, trực tiếp nhắm vào lồng ngực hắn đẩy một cái, nói: “Hiện tại ta không thích để cho các người tiêu khiển nữa, huynh còn muốn thế nào?! Nếu huynh còn muốn ngăn cản nữa, ta sẽ gọi mẹ ta đến đây, xem bà có đánh gãy chân huynh ra không?”

Đáng thương Vi Viễn Thụy chỉ là một thư sinh nhỏ bé, tuy không tính là gầy yếu, nhưng cũng không chịu được cái đẩy không chút phòng bị, lập tức bị Bùi Quang Quang đẩy lui hai bước, khó khăn dựa vào một miếng gạch vỡ bên tường mới có thể đứng vững.

Trên mặt Bùi Quang Quang hiện lên chút lo lắng, lại lập tức biến mất, đổi lại vẻ mặt chán ghét, sừng mặt lên nói: “Sớm nói đừng cản ta, huynh còn không nghe, hiện tại đã biết sự lợi hại của ta chưa! Hừ!”

Nàng nói xong, phất phất tay bắt đầu chạy đi.

Trong lòng Vi Viễn Thụy vừa động, vội vàng ôi chao ôi chao kêu đau ra tiếng, vừa quay đầu đã thấy bước chân Bùi Quang Quang chậm lại một chút, càng thêm găng sức hô to, cuối cùng khiến nàng ngừng lại.

Bùi Quang Quang xoay người, cũng không tới gần, chỉ đứng xa xa nơi đó, hỏi hắn: “Huynh thật sự rất đau à, có muốn ta đi gọi người giúp huynh không?”

Nàng nói xong, cắn cắn môi, trong mắt hiện lên một tia áy náy, thầm nghĩ: Sớm biết huynh ấy yếu đuối giống như cây đũa, ta sẽ không đẩy nữa, giẫm một cước là được rồi.

Vi Viễn Thụy giả đau cố đứng lên, chống sau lưng nói: “Đừng, ta đại khái là bị đụng thất lưng, bộ dạng hiện giờ mà để người khác thấy sẽ rất ngại.”

“Thư sinh các người chỉ biết sĩ diện.” Bùi Quang Quang châm biếm mà hừ một tiếng, bỗng nhiên lại nhớ tới Tiền Khiêm Ích, bất giác cổ họng nghẹn lại, lại giống như sắp muốn khóc, vội vàng hít sâu một hơi lại mở miệng nói: “Huynh có thể tự về nhà không? Nếu không thì ta gọi Nhị cầu tử đến đưa huynh về, hai người đều là thư sinh nên chắc có rất nhiều chuyện muốn nói đi!”

Trong lòng Vi Viễn Thụy biết nàng đang nói mát, cứ mở miệng là một tiếng “đám thư sinh các người” khiến hần mặt đỏ tai hồng, nhưng lại không phản bác được lời nào, đành phải mượn lý do đau lưng buồn bã nói: “Quang Quang à, ta thật sự đau đến mức không chịu nổi rồi, muội mau đỡ ta ngồi xuống một lát.”

Bùi Quang Quang thấy hần “đau đến” sắc mặt đỏ hồng, trên trán lấm tấm mồ hôi, cho rằng thật sự là bị nàng làm hại, bất giác áy náy dâng lên, ngoài miệng lại cố chấp nói: “Nếu như là ta hại huynh bị thương, vậy ta sẽ giúp huynh một lần, từ nay về sau, chúng ta không thiếu nợ nhau nữa.”

Nói xong, nàng liền mím môi chạy tới đỡ lấy hần. Vi Viễn Thụy nương theo lực của nàng ngồi xuống cái sọt úp ngược, cúi thấp đầu, trong lòng lại nhin không được thở dài, thật sự là cô nương ngốc thiện lương.

Bùi Quang Quang thấy sắc mặt hần hơi trì hoãn, lại nói thêm: “Huynh nghỉ ngơi chốc lát là được rồi, ta phải đi đây, từ nay về sau chúng ta đường ai nấy đi.”

“Quang Quang!” Vi Viễn Thụy vội vàng gọi nàng lại, “Muội thật sự không muốn chúng ta làm bằng hữu sao?”

Nàng thật sự không muốn làm bằng hữu với ta sao?

Bước chân Bùi Quang Quang dừng lại, không quay đầu nhìn hần, lại dùng giọng nói rất thấp rất thấp nói: “Vấn đề này ngày đó Tiền công tử cũng từng hỏi ta.”

“Vậy muội trả lời thế nào?”

Bùi Quang Quang thở dài một hơi: “Kỳ thực ta rất thích nói chuyện với hai người, hai người đọc qua rất nhiều sách, hiểu nhiều biết rộng, nói chuyện cũng có ý tứ.” Nàng nói xong, không tự chủ mà nín lấy ống tay áo của mình, dùng một lát mới tiếp tục nói, “Chỉ tiếc, ta là dân chúng phố chợ, mà sau này hai người đều làm quan to. Huynh nói xem, nào có quan lão gia nào làm bằng hữu với dân chúng bình thường chứ?”

Đầu ngô, Tiền Khiêm Ích vốn đuổi theo tặng lá trà cho Vi Viễn Thụy nghe thấy những lời này lại rụt chân trở về, chỉ cảm thấy từng lời nàng nói đều như mũi dùi khoan qua ngực hần, cũng lập tức hiểu rõ mới rồi nàng đã trốn ở bên ngoài nghe hần nói những lời tâm tình vô sỉ đó.

Vi Viễn Thụy trầm mặc một hồi, rốt cuộc mở miệng nói: “Quang Quang, kỳ thực cho dù sau này bọn ta làm quan, vẫn có thể làm bằng hữu với muội mà.” Hần dừng lại, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Muội xem đương kim hoàng thượng, lúc còn trẻ rất thích vi phục xuất tuần, trong tứ hải cũng kết giao không ít bằng hữu bình dân, bọn họ không phải rất tốt sao?”

Bùi Quang Quang không nói ra được đạo lý lớn giống như hần, trong khoảng thời gian ngắn cũng không tìm ra được lý do phản bác, đành phải giậm chân nói: “Nhưng người ta là hoàng thượng, trái tim hoàng thượng bao la tựa sông ngân trên bầu trời, đương nhiên có thể làm bằng hữu với bình dân rồi!”

“Vậy chẳng lẽ muội cảm thấy ta và Tiền huynh lòng dạ hẹp hòi?”

“Ta không phải có ý đó!” Bùi Quang Quang bị hần bức đến nóng nảy, đột nhiên xoay người lại nhìn hần, nói từng chữ từng câu: “Cho dù trở thành quan lớn vẫn có thể làm bằng hữu, vậy cũng là huynh có thể, huynh ấy không thể!”

“Vì sao?” Vi Viễn Thụy vội vàng hỏi lại. Đầu ngô bên kia, Tiền Khiêm Ích nghe được những lời này, thiếu chút nữa là đem bao lá trà trong tay bóp thành bột phấn.

“Bởi vì huynh ấy muốn thú con gái của quan lớn làm vợ!”

“Tương lai ta cũng phải lấy vợ, không phải con gái quan lớn thì cũng là thiên kim thế gia thôi.”

“Kia không giống nhau!” Bùi Quang Quang cơ hồ giậm chân, “Mặc kệ huynh lấy ai ta đều có thể nói chuyện phẩm với huynh, nhưng huynh ấy thì cho dù là lấy con cóc ghè ta cũng sẽ không để ý đến huynh ấy!”

Tiền Khiêm Ích trốn ở đầu ngõ nghe vậy, rớt cuộc cũng biến lá trà thành bột phấn.

Vi Viễn Thụy lặng yên phút chốc, sau đó nói: “Quang Quang, chuyện của nam nhân muội không hiểu. Có đôi lúc bọn họ vì thực hiện ý đồ lớn, tất nhiên sẽ có một vài hi sinh.” Hai mắt hắn sáng quắc nhìn vào Bùi Quang Quang, “Rất nhiều chuyện Tiền huynh cũng là bất đắc dĩ, nhưng trong lòng huynh ấy chỉ chứa mình muội, cho nên muội cần phải ủng hộ huynh ấy mới đúng!”

Bùi Quang Quang nghe vậy, chỉ nghiêng đầu dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hắn.

Tác giả có lời muốn nói: Đột nhiên phát hiện nam nhân trong văn này một người so với một người còn cặn bã hơn...

14. Chương 14: Gặp Rắc Rối

Bùi Quang Quang nghe vậy, chỉ nghiêng đầu dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hắn, thẳng đến khi sắc mặt Vi Viễn Thụy lộ vẻ xấu hổ, Bùi Quang Quang mới mấp máy môi mở miệng nói: “Lời này của huynh nêu để ẹ ta nghe thấy, bà nhất định sẽ đánh huynh cho coi.”

Vi Viễn Thụy sững sốt, thâm nghĩ, sao nữ tắc người ta hung hãn như vậy, nhưng trên mặt lại là nụ cười yếu ớt: “Quang Quang, muội đã là đại cô nương rồi, không thể cái gì cũng nghe theo mẹ mãi được, bản thân cũng phải có chủ kiến.”

Bùi Quang Quang cúi đầu xuống, xoắn góc áo nghĩ nửa ngày mới nói: “Nhưng nếu làm theo những lời huynh nói, trong lòng ta sẽ rất khó chịu, giống như làm thủng một cái lỗ lớn vậy.” Nàng nói xong, nâng tay so đo, “Lớn như này này, huynh hiểu không?” Nói xong, lại dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Mẹ ta đã nói, bằng hữu khiến ta khó chịu thì không phải là bằng hữu thật sự, cho nên chúng ta không thể tiếp tục làm bằng hữu nữa.”

Dứt lời, nàng liền không hề quay đầu lại mà chạy về nhà.

Đầu ngõ bên kia, Tiền Khiêm Ích thấy nàng rầu rĩ chạy tới, vội vàng nhìn chung quanh một chút, cũng bắt chắp riêng tư xông vào nhà dân, lách mình vào sân sau của một gia đình, mãi đến khi nàng đi qua, mới lại đi ra, ngơ ngẩn nhìn bao lá trà trong tay, giống như mất hồn.

Lại nói Bùi Quang Quang trở về nhà, vừa vặn nhìn thấy mẫu thân tự mình bưng chậu giặt quần áo từ bên mép giếng trong đại viện trở về, vì thế vội vàng chạy qua, đoạt lấy chậu gỗ nói: “Mẹ, con đi phơi cho, mẹ đi nghỉ ngơi đi.”

Bùi Tú Mẫn cũng không khách khí với nàng, trực tiếp để cho nàng đoạt lấy. Hai mẹ con vào nhà, Bùi Quang Quang đi ra sân phơi quần áo, Bùi Tú Mẫn thì cầm cái rá nhặt rau, qua một lát, Bùi Tú Mẫn thuận miệng nói: “Quang Quang à, vừa rồi con đi đâu vậy, mẹ thấy con lúc ra cửa trong tay còn nắm chặt thứ gì đó.”

Trong lòng Bùi Quang Quang hơi ngừng trệ, run run cầm lấy một món quần áo từ trong chậu lên, lúc này mới phơi lên sào, nói: “Mẹ, không có gì, chỉ là đi giải quyết một chút phiền toái thôi mà, không có gì đâu.”

Nàng nói xong, lại nhịn không được hít hít cái mũi.

Bùi Tú Mẫn ngẩng đầu nhìn bóng lưng của nàng, lại thở dài cúi đầu xuống, vừa bận rộn làm việc trong tay, vừa nói: “Quang Quang à, con có biết bà Vương trong đại viện bên cạnh không?”

“Biết ạ, chính là cái bà có nốt ruồi đen trên khóe miệng ạ?”

“Mấy ngày trước bà Vương có tới tìm mẹ,” Bùi Tú Mẫn nhặt xong rau, đi đến bên vạc nước múc một bầu nước giội lên, sau đó nói: “Bà ấy có một người cháu trai họ hàng xa đến đây thăm hỏi, mẹ cũng qua xem

rồi, Tiểu Hỏa Nhi kia vóc người không tẻ, ở Lĩnh Nam, sống bằng nghề bán thịt heo, năm nay mới tròn mười tám cũng đã xây được hai gian nhà ngói rồi.”

“Mẹ, mẹ muốn con lập gia đình...?” Bùi Quang Quang phơi xong quần áo, ôm chậu gỗ lúng ta lúng túng xoay người nhìn mẹ, lại nói: “Từ kinh thành đến Lĩnh Nam, thuê chiếc xe lừa cũng phải đi mất một tháng trời, con không muốn cách mẹ xa như vậy.”

“Bùi Tú Mẫn cười cười: “Tiểu Hỏa Tử kia từ nhỏ đã mất phụ mẫu, con gả qua đó, mẹ cũng cùng đi với con.”

Bùi Quang Quang liêm môi yên lặng không nói, cảm thấy trái tim như bị người ta nắm chặt lấy, khó chịu đến mức nằng nói không ra lời.

Bùi Tú Mẫn thấy nàng không nói, lại nói: “Nhà chúng ta nghèo khổ, có thể mở quán đã không dễ dàng rồi, cái khác thì khỏi phải nghĩ đến.” Sợ con gái nghe không hiểu, lại nói tiếp: “Có những người vốn có mệnh làm quan lớn, có những người lại có mệnh sống khổ, ông trời đều nhìn thấy cả, sao có thể cho con sửa vận lại dễ dàng như vậy được?”

Sắc mặt Bùi Quang Quang trắng bệch, vành mắt đỏ hồng nói: “Mẹ, con hiểu mà, con đều hiểu hết.” Ngừng lại một chút mới nói: “Nếu như vì chuyện này mà mẹ muốn con xuất giá, con, con vừa mới tuyệt giao với bọn họ rồi, mẹ...”

Bùi Tú Mẫn gác bầu nước trong tay lên mép vạc, vỗ về sờ đầu nàng, lời nói thấm thía: “Quang Quang à, dù sao con cũng phải xuất giá, hiện tại vừa vặn có một người không tẻ, nếu như lại đợi thêm hai năm nữa, vạn nhất không tìm được người tốt như vậy thì phải làm sao?”

Nói xong, lại vuốt hai má Bùi Quang Quang, thở dài nói: “Quang Quang, mẹ đây là vì muốn tốt cho con thôi. Một ngày nào đó chúng ta cũng vẫn phải rời khỏi kinh thành.”

Bùi Quang Quang yên lặng nhìn mẹ, cuối cùng gật đầu. Bùi Tú Mẫn cười nói: “Tốt lắm, sáng mai mẹ sẽ đi nói với bà Vương, chọn một ngày để quyết định việc này.”

Bùi Quang Quang giật giật môi, nhìn nụ cười của mẫu thân, cuối cùng không nói ra được lời nào.

Sáng sớm ngày kế, bởi vì Bùi Tú Mẫn đi thương lượng với bà Vương, cho nên Bùi Quang Quang phải xách rổ lên phố bày quầy. Chẳng ngờ, vừa mới đi ra hẻm Phúc Yên, lại gặp phải một tên côn đồ vờ mặt hùng hổ thu phí qua đường.

Bùi Quang Quang nắm chặt cái rổ lùi lại mấy bước, thời gian trước xác thực nàng đã từng nghe các đại thẩm cô nương trong đại viện nói qua, gần đây hẻm Phúc Yên này không thể nào an bình, còn nghe nói tên côn đồ này có thân thích là người hầu làm trong nha môn, cho nên cũng không ai dám động đến y. Cho nên trong khoảng thời gian này, các cô nương gia, đều không dám ra khỏi cửa lúc sáng sớm hoàng hôn ít người lui tới.

Bùi Quang Quang nhìn thấy trong tay tên côn đồ kia lộ ra con dao sáng loáng, rụt cổ lại nuốt từng ngụm nước bọt, run run rẩy rẩy nói: “Ta không có tiền, ta chính là đi ra ngoài bày quầy, còn chưa kiếm được tiền đâu.”

Trên người không có tiền, trong nhà chắc chắn có đi?” Tên côn đồ dùng một tay nắm chặt lấy chuôi dao vỗ vỗ lên trên tay kia, lại nói: “Tiểu muội muội, nếu không ca ca ở chỗ này chờ muội, muội đi về nhà lấy tiền rồi lại ra đây thế nào?”

Lưng Bùi Quang Quang đã dán lên vách tường rồi, không thể lui được nữa, vì thế nói: “Trong nhà cũng không còn tiền đâu, nhà ta rất nghèo, không có tiền.”

“Tiểu muội muội, ca ca không phải là kẻ xấu, thu tiền của muội rồi, ca ca sẽ bảo vệ muội, không để cho người ta khi dễ muội.”

Bùi Quang Quang phồng má không nói lời nào, một tay đã lên nắm lấy một hòn đá, đúng lúc tên côn đồ tiến đến gần, hung hăng đập ra, hô to: “Ta đập chết ngươi, ngươi là người xấu!”

Một loạt động tác làm liền mạch lưu loát vô cùng, chờ tên côn đồ mắt tam giác kia phản ứng lại, Bùi Quang Quang đã chạy được mấy bước rồi, mắt tam giác đâu chịu bỏ qua như vậy, không chút nghĩ ngợi liền chạy đuổi theo.

Lại nói Bùi Quang Quang hoảng sợ cuống cuống lao bừa, chạy loạn trong ngõ hẻm, mà nàng một cô nương gia nào bì kịp thể lực của một tên hán tử, mắt thấy phía sau người nọ càng đuổi càng gần, nước mắt nàng đã không có tiền đồ mà chảy ra, mơ hồ đến mức nàng không nhìn thấy rõ đường trước mặt, thầm nghĩ trong lòng: xong rồi xong rồi, mình sắp chết rồi!

Đang cúi đầu chạy trốn, lại không ngờ tới trước mặt bỗng nhiên tối sầm, trong khúc cong đột nhiên xuất hiện một người, Bùi Quang Quang chỉ cảm thấy trên người tê rần, đã đụng vào trong lòng người kia. Nàng cũng chẳng quan tâm đến việc nhìn rõ là ai, chỉ biết nắm lấy cây cỏ cứu mạng này, trốn ra phía sau người đó, khóc ròng nói: “Có người xấu có người xấu!”

Tiền Khiêm Ích không ngờ tới vừa ra khỏi cửa liền gặp chuyện như vậy, còn không kịp nói chuyện với Bùi Quang Quang, liền thuận theo phương hướng nàng chỉ mà nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một tên nam nhân gầy gò mắt tam giác đang chạy tới, hán không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cầm sách trong tay đập qua. Mắt tam giác theo bản năng né tránh, Tiền Khiêm Ích nhân cơ hội này đập một cước lên đùi quần y, đập đau đến mức người kia xanh cả mặt.

Lúc này Bùi Quang Quang cũng phục hồi lại tinh thần, xông đến đá vào mặt tên côn đồ mấy đá, còn mắng: “Ai bảo người không biết xấu hổ, ai bảo người cướp đồ! Cái tên dê tiện nhà người!”

Tiền Khiêm Ích thấy nàng đã đủ rồi, liền vội vàng kéo nàng lại, nói: “Được rồi, nếu như đá hán tàn rồi, nàng phải ngồi nhà lao đấy.”

Lúc này Bùi Quang Quang mới oán hận mà thu chân, trừng mắt nhìn tên côn đồ đang kêu thảm kia rồi đi.

Tiền Khiêm Ích đang túm lấy cánh tay nàng, chỉ cảm thấy mềm mại nức ních nóng hổi, đáy lòng không khỏi ấm áp theo, kìm lòng không đậu mà ôn nhu nói: “Quang Quang, nàng không bị thương chứ?”

Bùi Quang Quang lấy lại tinh thần, khẽ quay thân tránh khỏi lòng ngực hán, cách hán khoảng mấy bước, cúi đầu nói: “Ta không sao, cảm ơn huynh, ta đi lên chợ đây.”

Tiền Khiêm Ích thấy vẻ mặt nàng hồ hững, liếm liếm môi không biết nên nói cái gì, thậm chí hán còn nghĩ, nếu nàng thường xuyên bị côn đồ gây rối thì tốt.

Bùi Quang Quang thấy hán không nói lời nào, sau khi tạm biệt liền muốn đi nhanh rời khỏi. Tiền Khiêm Ích vội vàng nhặt sách trên mặt đất lên, không xa không gần đi theo nàng, Bùi Quang Quang bị hán đi theo đến phiên, quay đầu lại nhẩn mặt nói: “Huynh đừng đi theo ta nữa, chúng ta không phải là bằng hữu!”

Nàng nói xong, vẻ mặt lại chán ghét quay đầu đi tiếp. Tiền Khiêm Ích thầm cười khổ, ngoài miệng lại nói: “Ta chỉ là lo lắng cho nàng thôi, con đường này ít người lại vắng lặng, ta sợ lại có một tên côn đồ nữa xuất hiện.”

Bùi Quang Quang nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, nhịn không được cúi đầu xuống trộm liếc nhìn bóng dáng trên mặt đất của hán, thầm nghĩ: huynh ấy khiến ta rơi nhiều nước mắt như vậy, hiện tại coi như ta trả trả về được rồi! Chờ ta trả về xong, sẽ không để huynh ấy đi theo nữa.

Hai người đều có tâm tư cứ đi như vậy đến đầu phố lớn, Tiền Khiêm Ích vẫn còn muốn đi theo nữa, lại bị một ánh mắt của Bùi Quang Quang ngăn lại, chỉ nghe thấy nàng vô cùng kiên định mà nói: “Được rồi, chúng ta thanh toán xong, sau này coi như không quen biết đi.”

Tiền Khiêm Ích vốn đang thoáng cười lại cứng ngắc mà chậm rãi tan mất, kéo kéo khóe môi nói: “Nàng nói thật?” Nghĩ một chút lại nói: “Nếu như sau này nàng lại gặp phải người xấu thì sao?”

Bùi Quang Quang cắn răng gật đầu, sợ hán tiếp tục dây dưa, bản thân lại nói không lại hán, vì thế nhúu mày nói: “Sau này có gặp phải người xấu nữa cũng không cần đến huynh, mẹ ta đã tìm mối cho ta, không bao lâu nữa ta sẽ phải xuất giá rồi.”

Người trên đường không nhiều lắm, Tiền Khiêm Ích lại cảm thấy trong tai một mảnh ong ong, sừng sốt một lúc lâu mới hỏi: “Nàng vừa nói cái gì? Nàng lặp lại lần nữa?”

“Huynh rõ ràng đã nghe rất rõ rồi, dựa vào cái gì còn bắt ta nói lại lần nữa chứ.” Bùi Quang Quang quay thân rồi đi.

Tiền Khiêm Ích làm sao cam tâm, do dự chốc lát liền đuổi theo sau. Bùi Quang Quang thấy hấn theo tới, vội vàng chạy đi. Hai người nàng chạy huynh đuổi, Bùi Quang Quang vốc người nhỏ, nào địch nổi một đại nam nhân như Tiền Khiêm Ích, mắt thấy hấn sắp đuổi kịp rồi, vội vàng xách rổ chạy tới con phố trước mặt.

Phố xá rộng lớn, đúng lúc lại yên ắng, hiển nhiên là có nhân vật lớn muốn đi qua. Tiền Khiêm Ích thấy Bùi Quang Quang mãi miết chạy đi, muốn ngăn trở lại đã muộn, mắt thấy chỗ rẽ ngã tư đường có một nhóm quan binh đang mở đường phía trước, đỉnh đen của kiệu lớn tám người khiêng cũng đã đập vào tầm mắt.

Nếu đổi lại lúc bình thường, Bùi Quang Quang cho dù có mười bảy mười tám lá gan cũng không dám chạy qua, nhưng hôm nay vì trốn Tiền Khiêm Ích, đầu óc nàng lại hồ đồ, buồn bực mà xông loạn. Vừa mới chạy tới giữa đường, lại bị một trận tiếng chiêng trống làm cho kinh sợ, lúng ta lúng túng đứng ở nơi đó, theo sau là một cỗ sức lực đánh úp lại, đẩy nàng ngã xuống mặt đất, chỉ nghe đỉnh đầu vang lên giọng nói thô lỗ mắng chửi: “Thứ đồ không có mắt, kiệu của Thư thừa tướng mà ngươi cũng dám ngăn?”

15. Chương 15: Giải Nạn

Lại nói Bùi Quang Quang còn đang buồn bực phiền não xông tới phía trước đội ngũ, lại bị tên đầu lĩnh kia ném lên trên mặt đất, ngã đến đầu óc mơ màng, ngay cả đông tây nam bắc cũng không phân rõ được, bên tai là tiếng gầm của tên đầu lĩnh, nàng muốn động, nhưng chân mềm nhũn đến mức đứng lên cũng không nổi.

Bên kia Tiền Khiêm Ích nhìn thấy nàng bị chịu thiệt thòi, đang muốn tiến lên giúp đỡ, lại trong khoảnh khắc nhắc chân đó thu trở về. Hấn nghiêng đầu nhìn hai nhóm hộ vệ khiêng kiệu lớn uy phong lẫm liệt ở phía sau, nếu hấn không đoán sai, trong kinh thành người có thể phô trương như vậy chắc chắn không phải ai khác ngoài Thư thừa tướng.

Nghĩ vậy hấn liền do dự, nếu vì Bùi Quang Quang mà liều lĩnh đắc tội Thư thừa tướng, vậy thì toàn bộ công sức lúc trước của hấn đều sẽ uổng phí.

Hai tay Tiền Khiêm Ích không tự chủ mà nắm chặt thành nắm đấm, nhìn về phía Bùi Quang Quang trông vô cùng đáng thương ngã ngổ ở chỗ đó thì trong mắt hiện lên tia giãy dụa. Hấn nhìn không được lại nhìn cỗ kiệu, thầm tự an ủi: Thư thừa tướng cũng không phải là người nhỏ mọn.

Nhưng chờ hấn đảo mắt trở về, lại đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt mất kiên nhẫn của tên đầu lĩnh kia đang gọi hai gã hộ vệ tiến lên, xem bộ dáng giống như là muốn bắt Bùi Quang Quang hỏi tội.

Nhìn đến đây, trong lòng hấn chợt thắt chặt, cơ thể đã có phản ứng trước khi kịp suy nghĩ, chỉ thấy thân hình hấn vừa động, đã cất bước lớn đi ra, miệng hô to: “Đại nhân nguôi giận!”

Đầu lĩnh kia nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu nhìn hấn, thấy hấn toàn thân vận trang phục thư sinh cũng khách khí đi rất nhiều, lúc nói chuyện vẫn không tránh khỏi mang theo một chút ngạo mạn: “Nha đầu này xông đến trước kiệu của thừa tướng đại nhân, đáng lý phải trị tội, ta xem công tử vẫn là không nên xen vào việc của người khác mới tốt.”

Tiền Khiêm Ích giật giật khoe môi, không nói lời nào, ngược lại rũ mắt nhìn về phía Bùi Quang Quang. Đúng lúc, nàng cũng ngược mắt lên nhìn hấn cầu giúp đỡ, ánh mắt hai người giao nhau, cảm thấy đều là một hồi rung động, Tiền Khiêm Ích khẽ cắn răng, vén vạt áo lên quỳ xuống ngay bên cạnh Bùi Quang Quang, đối với đỉnh cỗ kiệu kia cất cao giọng nói: “Thư đại nhân lòng dạ rộng lớn, nhất định sẽ không bởi vậy mà trách phạt dân đen!”

Hấn vừa dứt lời, bên kia liền đi tới một người có bộ dáng giống gã sai vặt, đi đến bên cạnh tên đầu lĩnh liền nói: “Tướng gia vội vã vào cung, mấy người râu ria không quan trọng này, không cần để ý tới, tiếp tục gấp rút lên đường đi.”

Tên đầu lĩnh hiểu ý, không kiên nhẫn xua tay với Tiền Khiêm Ích, “Được rồi được rồi, mang theo nha đầu ngốc này đi đi.” Nói xong, đưa mắt ra hiệu, một người bên cạnh liền bước ra khỏi hàng giúp Tiền Khiêm Ích nâng Bùi Quang Quang sang một bên.

Ở bên kia, đội ngũ không còn trở ngại, lại tiếp tục đi về phía trước.

Tên sai vặt chuyển lời nói mới rồi đến bên kiệu cách màn hình nói nhỏ với Thư Ngọc Lâm, sau đó giọng nói trầm thấp của Thư Ngọc Lâm từ trong kiệu truyền ra, “Sau này nhớ phải dọn dẹp sạch sẽ đường phố trước đi, đừng để đụng phải những kẻ không nên đụng nữa.”

Con người gã sai vặt vừa chuyển, lập tức hiểu ý, khom người nói: “Nô tài hiểu rõ.”

“Hiểu rõ là tốt.” Thư Ngọc Lâm cúi đầu hừ một tiếng, đang muốn nói chuyện, cổ kiệu lại bị chấn động mạnh một cái, sau đó ngừng lại, khiến ông ta không khỏi tức giận, vỗ kiệu nói: “Lại làm sao vậy?”

Gã sai vặt đi lên đằng trước nhìn xung quanh hai cái, mới quay đầu nói: “Gia, bên kia đường có con khỉ không nghe lời biểu diễn tạp kỹ, đúng lúc đụng vào gia.”

Thư Ngọc Lâm hừ lạnh nói: “Súc sinh không nghe lời còn giữ làm cái gì.” Ông ta nâng mũ ô sa ngồi đằng hoàng, lại nói tiếp: “Phải hai người xử lý chỗ này đi, tiếp tục lên đường.”

“Nô tài đã hiểu.” Gã sai vặt khom người đáp ứng, vội vàng chạy lên đằng trước.

Sau khi Bùi Quang Quang chờ tên hộ vệ kia đi mới chậm rãi đứng dậy, run rẩy mà nhìn Tiền Khiêm Ích, thật cẩn thận hỏi hần: “Ta không sao rồi? Không còn bị đánh nữa chứ?”

Từ lúc Tiền Khiêm Ích trở lại ven đường, chỉ nhú mày nhìn đội ngũ bên kia, trong lòng đã vô cùng thấp thỏm, lo lắng Thư thừa tướng sẽ ghi thù hần. Lúc này nghe thấy Bùi Quang Quang hỏi, vốn đang sững sốt, rất nhanh đã phản ứng lại, cười cười đáp: “Ừ, không còn việc gì nữa rồi.”

Nước mắt Bùi Quang Quang thoáng chốc không kìm được mà chảy xuống, nàng tùy tiện nâng tay lên lau, khóc thút thút nói: “Làm ta sợ muốn chết, bọn họ thật nhiều người, cái tên cao lớn kia thật hung dữ.”

Tiền Khiêm Ích trông vẻ mặt nghĩ mà sợ của nàng, đem tâm sự tạm thời đặt sang một bên, lại không tự giác mà nhớ lại chuyện cũ, nhớ đến ngày đó nàng ở trên đầu tường ngã xuống ngồi ở trên bụng hần cũng rơi nước mắt như vậy, trong lòng không khỏi nhu hòa lại, sờ đầu nàng vỗ về nói: “Lại khóc rồi, sau này nhà nàng có muối cá cũng không cần dùng đến muối nữa.”

Bùi Quang Quang hít hít cái mũi lặng đi một chút, lập tức phản ứng lại, hai gò má đỏ hồng lên, rốt cuộc cũng thu nước mắt, dẹp miệng không hé môi ra nữa.

Tiền Khiêm Ích thấy thế, nhìn nhìn sắc trời lại nói: “Ta giúp nàng đi bày quây.” Hần nói xong chỉ chỉ cái rổ của nàng rồi nói tiếp, “May mà đây chặt, nếu không sợ là đã rơi ra ngoài hết rồi.”

Lúc này Bùi Quang Quang lắc lắc thân mình cảm thấy thực mâu thuẫn, nàng rõ ràng muốn tuyệt giao với huynh ấy kia mà, nhưng lại nhiều lần chịu sự giúp đỡ của huynh ấy, dây dưa không rõ. Hôm nay không dứt khoát, sau này sẽ rất phiền toái.

Tiền Khiêm Ích thấy nàng cắn răng không nói lời nào, xấu hổ sờ mũi nói: “Quang Quang, nàng đừng giận ta nữa được không...?” Hần dừng lại một chút rồi nói: “Ngày đó ta chỉ nói mê sảng thôi, chúng ta vẫn giống như trước kia, ta dạy nàng biết chữ, mang nàng ra ngoài chơi đùa, có được không?”

Nghe hần nhắc tới trước kia, trong lòng Bùi Quang Quang thầm chua xót, ngẩng đầu không để ý tới hần, rầu rĩ xách rổ chạy tới quây hàng, im lặng không nói tiếng nào bắt đầu bày quây.

Tiền Khiêm Ích vẫn không buông bỏ, sải bước đi theo phía sau nàng, lúc thì giúp nàng dựng lều, lúc thì lại giúp nàng đem bày từng con cá muối ra.

Lúc bắt đầu Bùi Quang Quang còn nghiêng thân mình không để cho hần nhúng tay vào, cuối cùng lại vẫn không qua được hần, mặc hần đoạt lấy mọi việc. Bởi vậy, nàng đành phải xoa xoa hai tay đứng ở một bên, tìm chuyện để nói: “Không ngờ huynh ngoài việc đọc sách ra, còn có thể làm mấy việc nặng này.”

Tiền Khiêm Ích đang khom lưng đặt cái rổ lên trên mặt đất, nghe thấy nàng lên tiếng, vốn động tác hơi ngừng, sau đó lại như không có việc gì đứng lên, vừa bận rộn làm việc, vừa nói: “Ta không giống Vi huynh, từ nhỏ đã cảm y ngọc thực.”

Hắn treo tốt cá muối, từ trong tay áo lấy ra chiếc khăn lau tay rồi nói: “Cha ta đi thi khoa cử nửa đời người, chỉ trúng tú tài, lúc ta sinh ra thì buồn bực mà qua đời, là mẹ ta một mình ngậm đắng nuốt cay nuôi ta khôn lớn.”

Khi hắn lấy ra chiếc khăn tay kia, hai mắt Bùi Quang Quang đã không tự chủ được mà dán lên chiếc khăn, lúc này lại nghe hắn nói như thế, ánh mắt bất giác ảm đạm xuống.

Tiền Khiêm Ích cho rằng nàng đồng cảm với những chuyện mình từng trải qua, vì thế nhếch môi cười cười nói: “Kỳ thực cũng không có gì, tâm nguyện lớn nhất của mẹ ta chính là ta có thể đạt được nguyện vọng của cha ta, khảo thủ công danh làm rạng rỡ tổ tông.” Hắn ngừng lại, hai mắt vô thần mà nhìn chăm chú về phía trước, thì thào nói: “Cho nên ta phải trả giá bằng rất nhiều rất nhiều nỗ lực mới được.”

Bùi Quang Quang nghe hắn nói những lời này, trong lòng cũng rất khó chịu, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không biết phải an ủi hắn thế nào. Vì thế, nàng nghĩ một lát, cuối cùng thở dài một hơi, liếm môi rồi nói: “Khăn tay bẩn rồi.”

“Cái gì?” Tiền Khiêm Ích thoáng chốc không phản ứng kịp.

Bùi Quang Quang nhìn hắn thấp giọng nói: “Trên tay huynh dính vị tanh, hiện giờ toàn bộ đều lau hết lên chiếc khăn rồi.” Nàng vịn ngón tay, lại nói: “Huynh đưa khăn tay cho ta, ta mang về nhà giặt sạch cho.”

Tiền Khiêm Ích cười cười, cúi đầu nhìn chiếc khăn nói: “Tự ta cũng có thể giặt, không cần làm phiền đến nàng đâu.”

Bùi Quang Quang chớp mấy mắt, nhú mژه nhìn hắn, hít sâu một hơi mới nói: “Nhưng lúc trước huynh đã đem khăn này tặng cho ta rồi mà, chỉ là ta không cẩn thận làm rơi, hiện giờ tìm thấy rồi, ta phải mang trở về.”

Mặt trời dần dần lên cao, người trên phố cũng dần nhiều lên. Tiền Khiêm Ích ở giữa đám người ồn ào nghe được câu nói như vậy, ban đầu còn chưa có phản ứng gì, qua một hồi mặt mới lộ vẻ vui sướng mà hỏi: “Quang Quang, nàng vừa mới nói cái gì?” Dứt lời, hắn có chút kích động mà tiến gần hai bước, thấp giọng nói: “Nàng tha thứ cho ta rồi phải không? Nàng bằng lòng làm bằng hữu với ta rồi ư?”

Trong nháy mắt hắn tràn ra một nụ cười thật to, biểu tình trên mặt giống như nhặt được bảo vật vậy, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào Bùi Quang Quang.

Bùi Quang Quang bị hắn nhìn có chút không được tự nhiên, quay mặt về hướng đường lớn người đến người đi, đứng trong chốc lát, lại cảm thấy mặt trời ngày xuân thật nóng, nhìn không được bưng má vỗ vỗ.

Tiền Khiêm Ích thấy bộ dáng nàng như vậy, liền buông tảng đá trong lòng xuống, thở ra một hơi thật dài nói: “Quang Quang, cảm ơn nàng.”

Bùi Quang Quang vò vãi thô trong tay, ngây ngô cười ha ha nói: “Không có gì.”

Hai người cứ đứng như vậy một hồi, cũng bán được mấy con cá muối. Lúc Bùi Quang Quang cúi đầu đếm bạc, Tiền Khiêm Ích nghĩ nghĩ rồi nói: “Quang Quang, chờ hai ngày nữa có kết quả thi Đình rồi, ta dẫn nàng ra ngoại ô chơi nhé.”

Bùi Quang Quang nắm chặt đồng tiền, nghiêng đầu nhìn về phía hắn, nói: “Nhưng mà, huynh không lấy con gái của quan lớn à?” Thấy vẻ mặt hắn kinh ngạc, cho là hắn không hiểu rõ ý của mình, vội vàng giải thích: “Chính là Thư tiểu thư mà huynh cùng Vi huynh từng nhắc tới đó.”

Tươi cười trên mặt Tiền Khiêm Ích cứng đờ, khô khốc liếm môi nói: “Quang Quang, ta.....”

Hắn còn chưa nói xong, đã bị Bùi Quang Quang xua tay cắt đứt, chỉ nghe nàng nặng nề thở dài một hơi nói: “Huynh muốn hoàn thành ước nguyện của cha mình, cho nên nhất định phải rất cố gắng rất nỗ lực mới được.” Nàng dừng lại, nghĩ nghĩ rồi nói: “Lần trước lúc Vi công tử nói với ta cái gì mà hi sinh cái gì

mà ủng hộ, nhưng hôm nay sau khi nghe huynh nói những chuyện này, ta cảm thấy ta đã quá không hiểu chuyện rồi.”

Tiền Khiêm Ích chỉ cảm thấy có một cục bông làm nghẹn cổ họng, khiến hắn không thở nổi, hắn rất muốn nói “không phải như vậy”, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, lại thế nào cũng không mở miệng được.

Bùi Quang Quang thấy vẻ mặt hắn rối rắm, cho rằng mình nói trúng chuyện thương tâm của hắn, vì thế vội vàng xua tay nói: “Huynh đừng nghĩ sai, ta nói những lời này không phải là muốn tuyệt giao với huynh đâu.” Nàng nói rất nghiêm túc: “Chúng ta là hảo bằng hữu mà, nếu đã là bằng hữu, ta nên giúp đỡ huynh, ủng hộ huynh, huynh cứ yên tâm đi!”

Trong lúc nhất thời, Tiền Khiêm Ích chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, há miệng thở dốc lại không phát ra được bất cứ âm thanh gì.

Lúc này Bùi Quang Quang lại quay đầu đi, lén hít hít cái mũi, điều chỉnh hô hấp một chút lại gượng cười nói: “Sau này huynh lấy Thư tiểu thư làm vợ, ta gả cho cháu trai của bà Vương. Mẹ ta nói, cháu trai của bà Vương có vóc dáng rất cao, thân thể lại rắn chắc.”

Nói đến đây, nàng nghiêng mắt liếc nhìn Tiền Khiêm Ích rồi nói tiếp: “Huynh ấy so với huynh thì cao lớn cường tráng hơn nhiều, gả cho huynh ấy, về sau sẽ không còn người nào dám bắt nạt ta nữa rồi.”

Nói xong, nàng cảm thấy bản thân hắn là phải cười thật vui vẻ, cho nên, nàng toe toét há miệng ra.

Hầu kết Tiền Khiêm Ích động một cái, rớt cuộc tìm về giọng nói của mình, khàn khàn nói: “Đừng cười nữa, so với vừa nãy khóc còn khó coi hơn.”

Bùi Quang Quang dụi mắt, xoa đến khi hai mắt giống như mắt thổ, lúc này mới héch miệng cười nói: “Huynh nhìn lầm rồi, là hạt cát bay vào mắt thôi.”

Tiền Khiêm Ích nói: “Nàng nói là hạt cát, vậy chính là hạt cát.”

16. Chương 16: Trạng Nguyên

Cái ngày yết bảng thi Đình, Bùi Quang Quang đúng lúc bày quầy với Bùi Tú Mẫn ở trên đường. Nguyên một buổi sáng, Bùi Quang Quang đều cảm thấy không yên lòng, vẫn là Bùi Tú Mẫn không nhìn nổi nữa, ý vị sâu xa mà nói một câu: “Quang Quang à, mẹ với bà Vương đã thương lượng với nhau tốt lắm rồi.”

Lúc này Bùi Quang Quang đang vươn dài cái cổ nhìn về phía cổng thành, vừa nghe mẫu thân nói như vậy, liền có chút mất mát mà rụt cổ về, níu lấy góc áo thấp giọng nói: “Mẹ, con biết, đã biết rồi mà.”

Bùi Tú Mẫn thấy vẻ mặt con gái không được như ý, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, cuối cùng sâu kín thở dài một hơi nói: “Nơi này có mẹ trông là được rồi, con đi về trước đi.”

Ánh mắt Bùi Quang Quang sáng lên, trên mặt lập tức tràn ra một nụ cười tươi sáng lạ, nói: “Mẹ, vậy con đi đây.” Lời còn chưa dứt, người đã nhanh như chớp chạy ra ngoài được mấy bước rồi. Bùi Tú Mẫn thấy thế, vội vàng đi nhanh vài bước kéo nàng lại, nói lời thành khẩn: “Quang Quang, đừng quên những lời mẹ đã nói với con lúc trước.”

“Sẽ không quên, sẽ không quên.” Bị bà nhắc tới, tuy trong lòng Quang Quang đã lộp bộp rơi xuống, tươi cười cứng nhắc lại rất nhanh buông lỏng, nói: “Mẹ, mẹ yên tâm đi.”

Bùi Tú Mẫn thầm nghĩ hai mẹ con bà cũng sẽ không ngây ngốc ở kinh thành được bao lâu nữa, thôi thì mấy ngày còn dư lại này cứ theo con bé đi, vì thế gật đầu nói: “Chính con cẩn thận một chút, đừng giống như lần trước, lại để cho người ta bắt được.”

Bùi Quang Quang đỏ mặt, nhưng từ lúc thái độ của mẫu thân dần buông lỏng, bằng lòng cho nàng kết giao bằng hữu với thư sinh, không khỏi cười đến thoải mái, nói: “Lần này con sẽ rất rất cẩn thận mà, mẹ, mẹ cứ yên tâm trông quây là được rồi.”

Nói xong, đầu cũng không quay lại mà chạy ra ngoài.

Bùi Tú Mẫn nhìn bóng lưng của con, nhíu mày thở dài một hơi, sau đó mới trở lại trước quán tiếp tục buôn bán.

Lại nói Bùi Quang Quang đến bên dưới hoàng băng, phía trước đã ba tầng trong ba tầng ngoài vây quanh không ít người, bên tai cũng vang lên tiếng kinh hỉ kêu rên không dứt.

Lần này nàng rút kinh nghiệm của lần trước, không nghênh đầu xông lên đằng trước, mà nhón mũi chân vươn cái cổ đứng ở phía ngoài cùng, chờ đợi phía trước có người đi ra, lại theo đám người tiếp tục dịch chuyển lên trước.

Cứ như vậy xê dịch được một hồi, Bùi Quang Quang hết sức nóng ruột, nhịn không được tùy ý nhìn xung quanh hai cái, bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang chen chúc trong đám người. Nàng lập tức cười như hoa nở, cất cao giọng nói vẫy tay với người nọ, “Vi công tử— Vi công tử—”

Bên kia Vi Viễn Thụy nghe được tiếng gọi, không khỏi nhìn qua, đúng lúc nhìn thấy Bùi Quang Quang đang chen chúc trong đám đông, khóe miệng nhịn không được mà nở nụ cười, bước nhanh đi tới đứng ở trước mặt nàng nói: “Muội cũng tới xem băng?”

Lại nói Bùi Quang Quang sau khi hô gọi hần lại bắt đầu hối hận, nàng còn chưa quên cái ngày ở trong ngõ hẻm đó, chính bản thân mình cũng rần muốn đường ai nấy đi với huynh ấy, giờ lại gọi huynh ấy, cảm giác có chút ý vị không đúng.

Nhưng mà, nhìn vẻ mặt Vi Viễn Thụy xuân phong đắc ý đứng ở trước mặt nàng, Bùi Quang Quang lại cảm thấy là bản thân mình nhỏ mọn. Nàng có chút xấu hổ gãi đầu, thấp giọng nói: “Đúng vậy, ta chính là đến tham gia náo nhiệt.”

Giọng nói nàng nhẹ giống như là từ trong cổ họng phát ra, Vi Viễn Thụy nhướng mày, đem lỗ tai tiến gần đến trước mặt nàng còn nói: “Muội vừa mới nói cái gì, ta không nghe thấy.”

Trên mặt Bùi Quang Quang như bị phồng, bởi vì hần đột nhiên đến gần, vội vàng lui lại mấy bước, vung tay nói: “Không có gì, không có gì.”

Vi Viễn Thụy nhìn phản ứng của nàng, thoáng chốc thần trí sững sờ, thầm nghĩ bản thân thật sự là bị vui mừng làm cho văng đầu rồi, vì thế có chút xấu hổ mà đứng thẳng lên, nắm tay ở bên môi nhẹ ho hai tiếng: “Trách ta vượt khuôn phép rồi.” nghĩ nghĩ lại cao giọng nói: “Quang Quang, chúng ta đi sang bên cạnh nói chuyện đi, người ở đây quá đông, nghe không được rõ.”

Bùi Quang Quang vịn ngón tay nhíu mày giống như nàng dâu nhỏ, vẻ mặt không tình nguyện mà nói: “Ta còn muốn nhìn thêm một chút mà, vừa rồi cũng chưa kịp nhìn thấy gì.”

Vi Viễn Thụy phản ứng lại, nhất thời trong khoảng thời gian ngắn tươi cười có chút cứng ngắc, suy nghĩ một chút mới lại mở miệng: “Quang Quang à, vừa rồi ta đã thấy rõ ràng thứ tự rồi, chúng ta đến bên cạnh nói đi, ta nói uội biết.”

Lời hần vừa dứt, nụ cười trên mặt cũng trầm xuống theo, ánh mắt nhìn về phía Bùi Quang Quang hơi có chút ngưng trọng.

Bùi Quang Quang cũng phát giác ra được thái độ trước sau của hần bất đồng, trái tim không khỏi lộp bộp rơi xuống, nhìn vào hần mím môi không nói lời nào. Hai người đứng giữa đám đông, Bùi Quang Quang nhìn nhìn hoàng băng ánh vàng rực rỡ bị che lấp giữa biển người, lại nhìn về phía vẻ mặt ngưng trọng của Vi Viễn Thụy, hai tay không tự chủ được mà nắm thành quyền, hít sâu một hơi mới nói: “Vây..... vậy chúng ta đi ra bên cạnh nói đi.....”

Dứt lời, nàng liền cứng ngắc mà đi ra khỏi đám người.

Vi Viễn Thụy mang nạng đến một quán trà gần đó ngồi, lại gọi một ấm trà rót đầy hai chén, lúc này mới mở miệng nói: “Quang Quang, ta đỗ Thám hoa.”

Bùi Quang Quang sững sốt, lập tức vui mừng mà nở nụ cười tươi, thành tâm nói: “Thật tốt quá, chúc mừng huynh!” Nói xong, lại thăm nghĩ, huynh ấy đã đỗ Thám hoa, sao lại còn bày ra cái loại thần sắc này, xem ra huynh ấy là cố ý lừa gạt ta mà.

Nghĩ như thế, trong lòng nàng liền thoải mái lên rất nhiều, nâng ly trà lên uống một ngụm lại cười hỏi hân: “Vậy huynh ấy đâu? Huynh ấy thi thế nào?” Nói xong, lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, hai má đỏ bừng cúi đầu xuống.

Động tác uống trà của Vi Viễn Thụy cứng đờ, dừng một lúc mới nhẹ nhàng đặt ly trà xuống bàn, sau đó mới nói: “Quang Quang, Tiền huynh đứng đầu Nhị giáp(1).”

“Đứng đầu!” Hai mắt Bùi Quang Quang sáng lên, thiếu chút kích động vỗ bàn nhảy dựng lên: “Vậy huynh ấy là Trạng nguyên rồi sao?” Nàng ôm mặt cười cong cong hai mắt.

Trong lòng Vi Viễn Thụy hơi ngừng trệ, gương cười giải thích với nàng: “Tiền huynh là đứng đầu Nhị giáp, không phải Nhất giáp.” Hắn nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Bùi Quang Quang, bỗng nhiên có chút không đành lòng: “Cho nên huynh ấy không phải là Trạng nguyên, chỉ được truyền lô(2).”

“Không phải Trạng nguyên.....” Bùi Quang Quang ngậy ngốc nhìn hân, Vi Viễn Thụy lại nói: “Sớm nay một mình Tiền huynh qua đây xem bảng.....” Hân dừng một chút, lại nói với ngữ điệu ngưng trọng: “Quang Quang, hiện tại ta không tiện ra mặt gặp huynh ấy, cho nên chỉ có thể dựa vào muối.”

Bùi Quang Quang còn chưa phục hồi tinh thần lại trong tin tức Tiền Khiêm Ích không thi đỗ Trạng nguyên, bỗng nhiên lại nghe thấy một câu như vậy, trong đầu lại càng chuyển loạn, chỉ dựa vào bản năng ngây ngốc hỏi: “Ta.....?”

Vi Viễn Thụy ảm đạm cười, bỗng nhiên khẽ hừ một tiếng nói: “Luận về tài hoa, ta và Tiền Khiêm Ích trên tên Trạng nguyên kia rất xa.” Thấy Bùi Quang Quang mở to hai mắt muốn nói cái gì, liền đúng lúc mà chặn nàng lại, nói tiếp: “Chẳng qua, Trạng nguyên lang kia là cháu ngoại ruột của Đại học sĩ Hàn Lâm viện.”

Bùi Quang Quang lập tức nói không ra lời, nghĩ nghĩ mới nói: “Vậy giống như bọn muối tranh quỳ hàng, bên trên có người là có thể tranh được chỗ tốt!” Nàng nói xong, cũng có chút tức giận, sưng mặt lên nói: “Nhưng mà bên các huynh là cuộc thi mà, điều này cũng quá không công bằng rồi!”

Vi Viễn Thụy cười mỉa mai một cái, nhìn thấy bộ dáng nàng tràn đầy căm phẫn, lại cảm thấy trong lòng ảm áp, vì thế nói: “Thi Đình không chỉ là thực lực, còn cần có hậu thuẫn.”

“Vậy Tiền công tử làm thế nào bây giờ?”

“Nhị giáp tiến sĩ còn có một cơ hội tham thí, nếu như đủ tư cách, thì có thể làm Thứ cát sĩ Hàn Lâm viện.” Vi Viễn Thụy nhìn nàng một cái thật sâu, “Cho nên Quang Quang, điều muối phải làm hiện giờ, chính là thuyết phục Tiền huynh tham gia cuộc thi kế tiếp.”

Bùi Quang Quang lập tức cảm thấy trách nhiệm bản thân thật to lớn, không khỏi vỗ vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, ta nhất định sẽ làm cho huynh ấy đi thi!” Nàng nói xong, lại nhin không được nắm tay quơ quơ, “Tuyệt đối không để cho những người xấu được đắc ý!”

Vi Viễn Thụy thấy thế, trong lòng thả lỏng, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Lại nói Bùi Quang Quang trở về đại viện Cầu Vĩ Ba, cũng bắt chập bị người khác nhìn thấy truyền lời nhàn thoại, nhà cũng không về, trực tiếp xông vào gian nhà nhỏ của Tiền Khiêm Ích.

Nàng đi tới trước cửa, phát hiện cửa chính không được đóng chặt, nhẹ nhàng đẩy cửa liền đi vào, trước tiên dạo một vòng ngoài sân, không gặp được nửa bóng người, lúc này mới nhẹ tay nhẹ chân đi tới trước cửa phòng trong, đưa tay gõ gọi: “Huynh có ở bên trong không?”

Nói xong, lại phát giác cả câu ngay cả xưng hô cũng không có, thật sự kỳ lạ, vì thế lại hô gọi lần nữa, “Khiêm Ích, huynh có ở bên trong không?”

Nàng lẳng lẳng đứng ở trước cửa chờ một lát, không nghe được bất luận lời đáp lại nào, trong lòng quỳnh lên, đang định xoay thân đi ra bên ngoài tìm người, bỗng nhiên nghe thấy bên trong “bịch” một tiếng, giống như là tiếng cái ghế dựa bị ngã lật xuống mặt đất vậy.

Bùi Quang Quang thầm căng thẳng, rốt cuộc không chú ý được nhiều, nhấc chân một đạp mở cửa ra. Mới vừa đi vào trong, một cỗ mùi rượu phả tới trước mặt, hun đến mức nàng nhịn không được phải đưa tay lên phe phẩy.

Cửa sổ trong phòng đều đóng kín, ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chen vào, rơi trên mặt đất tạo thành những vệt lốm đốm nhỏ thật dài.

Trước giờ Bùi Quang Quang chưa từng trải qua điều này, cho nên đầu tiên là đứng ở trước cửa đánh giá chung quanh một lượt, cuối cùng tìm được Tiền Khiêm Ích ở phía sau bàn học—Tiền Khiêm Ích ôm lấy vò rượu xiêu xiêu vẹo vẹo té ngã ở trên mặt đất.

“Khiêm Ích.....” Nàng lúng túng mở miệng, trong lúc nhất thời dưới chân giống như mọc rễ cắm sâu xuống mặt đất, một bước cũng không đi được. Nàng từng thấy qua hần hăng hái, từng thấy qua hần thương tâm mất mát, lại chưa từng nhìn thấy bộ dáng thất vọng của hần như lúc này, trong lòng nhịn không được nổi lên nỗi đau xót, một lúc sau mới bước từng bước đi qua ngòai xồm ở bên cạnh nhìn vào hần.

Lúc này Tiền Khiêm Ích đã say đến hồ đồ, trong lúc giật mình phát hiện bên cạnh xuất hiện thêm một người, đột nhiên cười thắm lên, vẫy tay la lớn: “Các người đều đến chê cười ta, đều đến chê cười ta có phải không!”

Bùi Quang Quang cách hần rất gần, không để ý một cái bị hần đẩy ngã xuống mặt đất. Nàng cũng chẳng quan tâm đến bản thân, vội vàng dịch đến bên cạnh hần, tiến đến trước mặt hần nói: “Khiêm Ích..... là ta mà, ta là Quang Quang, ta sẽ không chê cười huynh đâu.”

Nàng vừa nói chuyện, cái mũi không khỏi chua xót, nước mắt đã rơi xuống.

Tiền Khiêm Ích nghe thấy tiếng nàng hít mũi, trong đầu liền có một tia thanh tỉnh, cố gắng đem ánh mắt dời đến trên mặt nàng, lăm lăm nói một câu: “Quang Quang.....?”

“Ừ, là ta đây.” Bùi Quang Quang nâng tay lau nước mắt một cái, lại không ngừng đỡ hần dậy, “Huynh đừng ngồi ở chỗ này, cẩn thận cảm lạnh.”

Tiền Khiêm Ích có chút ngây ngốc, lại cũng không phản kháng, mặc nàng kéo lấy cánh tay của mình gắng sức nâng lên. Thế nhưng, phần khí lực của Bùi Quang Quang làm sao có thể nâng được một đại nam nhân như Tiền Khiêm Ích, mới đứng lên được một chút, lại bị hần kéo trở về mặt đất, hai người lăn vào một chỗ.

Bùi Quang Quang vừa tức vừa vội, oa một tiếng liền khóc lên, đánh một cái lên bờ vai của hần, la lớn: “Huynh đừng như vậy, huynh mau đứng lên đi, ta không đỡ được huynh dậy.....”

Vò rượu bị Tiền Khiêm Ích ném sang bên cạnh, hần nghe bên tai tiếng khóc của Bùi Quang Quang, chậm rãi khóa chặt hai tay, ôm lấy nàng thấp giọng than: “Quang Quang.....”

(1) Nhị giáp: tức Hoàng giáp () là một loại (gọi là giáp) danh hiệu của học vị Tiến sĩ trong hệ thống giáo dục thời xưa. Loại danh hiệu này được xác định trong kỳ thi Đình, còn gọi là tiến sĩ xuất thân (). Vì đứng thứ hai trong hệ thống các loại học vị tiến sĩ, trên đệ tam giáp, nhưng dưới đệ nhất giáp (tức tam khôi: trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa) nên còn gọi là Đệ nhị giáp tiến sĩ xuất thân.

(2) Truyền lô (): (Truyền = đọc to lên ọi người cùng nghe ; lô = chúng, nhiều người, người nọ bảo người kia). Khi khoa cử thi Đình xong, sáng sớm xướng danh người đỗ gọi là truyền lư. Ở Việt Nam, sau khi quan Truyền lô đọc họ tên, quê quán người đỗ, một số vệ sĩ lần lượt nhắc lại để mọi người ở xa cũng nghe rõ.

17. Chương 17: Khuyên Nhủ

Lại nói Bùi Quang Quang ở dưới tình huống không chút chuẩn bị được Tiền Khiêm Ích ôm sát vào trong lòng, trong đầu nhất thời trống không một hồi, hai tay theo bản năng đẩy lồng ngực hấn ra.

Lúc này Tiền Khiêm Ích lại giống như đang so khí lực với nàng, nàng càng chống đẩy, hấn lại càng ôm chặt hơn, còn thỉnh thoảng dùng giọng nói đáng thương khê than: “Quang Quang à.....”

Khuôn mặt Bùi Quang Quang trưởng đến đỏ bừng, chỉ cảm thấy cả người đều cháy bỏng. Trong lòng nàng rất rõ ràng, bọn họ cô nam quả nữ, kề sát nhau như vậy là không đúng, nhưng mà nghe thấy thanh âm của Tiền Khiêm Ích, nàng lại nhịn không được nghĩ: huynh ấy rất đáng thương, thôi cứ để cho huynh ấy ôm một lát đi, chỉ một lát thôi.

“Khiêm, Khiêm Ích.....” Bùi Quang Quang khẩn trương đến mức đôi môi cũng bắt đầu run run, nói cũng không được lưu loát, “Cái đó, cho huynh ôm một lát thôi nhé, không thể ôm quá lâu được đâu.”

Nàng từ trước ngực hấn ngẩng đầu lên, chớp hai mắt nhìn hấn, hai tay vốn chống đẩy hấn lại không tự chủ mà xoắn tay áo.

Lúc này Tiền Khiêm Ích đã tỉnh rượu hơn phân nửa, theo cảm giác say nhìn về phía Bùi Quang Quang, chỉ cảm thấy nàng khó chịu chịu mà chu môi lên càng thêm đáng yêu hơn so với trước kia, vì thế mượn sức rượu, lại càng sống chết không chịu buông tay.

Bùi Quang Quang chỉ nghĩ hấn vì thi rớt nên khó chịu trong lòng nên ngoan ngoãn không nói thêm gì nữa. Cứ như vậy tĩnh lặng trong chốc lát, giọng nói của Tiền Khiêm Ích bỗng nhiên vang lên bên tai nàng: “Quang Quang, ta không cam lòng, ta thực không cam lòng!”

“Huynh không say?!” Bùi Quang Quang vừa nghe hấn nói chuyện, đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền kinh hô lo nghĩ từ trước ngực hấn ngẩng đầu lên, lại bị hấn ấn chặt lại, chỉ nghe hấn lại nói: “Quang Quang, hiện giờ bộ dạng ta rất khó coi.”

Trong lúc nói chuyện, một tay Tiền Khiêm Ích ôm lấy hông nàng, một tay đặt ở trên gáy nàng, Bùi Quang Quang rụt rụt cái cổ, cũng không phản kháng, ấp úng nói: “Không sao, ta vẫn luôn cảm thấy huynh đẹp nhất, đẹp đẽ nhất thiên hạ.”

Nói xong, nàng liền cảm thấy lồng ngực hấn rung rung, vì thế hỏi: “Huynh cười cái gì?”

Tiền Khiêm Ích thở dài một tiếng, bỗng nhiên có chút hài hước nói: “Nếu như khuôn mặt ta trở nên dữ tợn, nàng vẫn cho rằng ta là đẹp nhất?”

Bùi Quang Quang nghe ra giọng điệu hấn đã thoải mái một chút rồi, trong lòng cũng buông lỏng theo, cong khóe miệng nói: “Ừ, huynh chính là đẹp nhất.” Nàng nói xong, chậm rãi hạ mắt xuống, bởi nghiêng bên mặt của nàng đặt ở trên người hấn, cho nên liếc mắt nhìn một cái, liền trông thấy ống tay áo màu trúc xanh của hấn.

“Ta cũng không phải nữ nhân, cần tướng mạo đẹp thì có ích lợi gì?” Tiền Khiêm Ích cười khê một tiếng, đối với nam nhân mà nói, thanh vân trực thượng(1) mới là trọng yếu nhất, đáng tiếc, muốn đường quan được thăng tiến nhanh chóng cũng phải có gia thế làm hậu thuẫn mới được.”

Lời còn chưa nói xong, thanh âm của hấn đã thấp xuống. Bùi Quang Quang biết hấn lại đang vì chuyện khoa thi mà thương cảm, vì thế an ủi nói: “Khiêm Ích, tên Trạng nguyên kia không phải là dựa vào ông cậu làm quan lớn à?! Huynh đọc qua nhiều sách như vậy, tài hoa giỏi như vậy, kỳ thực mọi người đều biết, chỉ là không nói ra mà thôi, huynh đừng khổ sở.....”

“Nàng cũng nói đấy, Trạng nguyên có cậu làm quan lớn, còn ta không có gì cả.” Tiền Khiêm Ích thở dài, “Trước kia ta cho rằng trong sách đều có kho báu, nhưng bây giờ ta mới biết được, có nhiều thứ là bầm sinh, sao có thể dễ dàng thay đổi như vậy được?”

“Cái gì là bầm sinh, cái gì là không thể thay đổi?” Bùi Quang Quang nghe hấn rốt cuộc không còn ý chí phản chấn như ngày trước nữa, trong lòng không kiềm được căng thẳng, không khỏi phân trần mà tách tay

hắn ra từ trong ngực hắn đứng lên, “Vi công tử nói rồi, chỉ cần huynh lại đi thi, là có thể làm Thứ cát sĩ Hàn Lâm viện!”

“Nàng gặp Vi huynh rồi.....?” Tiền Khiêm Ích hỏi nàng.

Bùi Quang Quang gật gật đầu, lại nói: “Vi huynh nói, hiện giờ huynh ấy không tiện tới gặp huynh, cho nên để ta đến cổ vũ huynh đi thi.”

Tiền Khiêm Ích lặng đi một chút, lập tức lại giương lên một nụ cười khổ: “Vi huynh nhưng thật có tâm, hiện giờ đáng lẽ huynh ấy nên đắc chí vừa lòng, đường làm quan rộng mở đi.”

Bùi Quang Quang thấy hắn như vậy, không khỏi có chút giận không ngăn được, sừng mặt lên nói: “Huynh có ý gì? Vi huynh là có lòng tốt cơ mà, nếu không phải là huynh ấy nói, ta cũng không biết là còn có chức quan Thứ cát sĩ Hàn Lâm viện này.” Nàng dứt lời, ngừng một chút, lại mở miệng nói: “Khiêm Ích, huynh đi thi thử đi, huynh có tài hoa như vậy, nhất định có thể thi đậu.”

Tiền Khiêm Ích chống người ngồi dậy, chống vào vách tường hừ cười nói: “Vạn nhất lần này lại có một cháu ngoại trai của Đại tướng quân, cháu trai của Ngự sử đại phu đến thì làm sao?”

Bùi Quang Quang bị nghẹn, mím môi không nói lên lời. Một lát sau mới lại cúi đầu mở miệng nói: “Vậy làm sao bây giờ? Đi thi thì còn có cơ hội, nếu như không đi thi vậy thì cơ hội gì cũng đều bị mất hết.” Nàng nói xong, học theo bộ dáng của hắn ngồi xuống sát vách tường trên đất, lại ôm đầu gối nói: “Lần này không đi thi, vậy huynh không được làm quan ở kinh thành, không được làm quan ở kinh thành thì huynh không hoàn thành được tâm nguyện của cha mình rồi.”

“Vậy ba năm sau ta sẽ lại đi thi.” Tiền Khiêm Ích nói.

Bùi Quang Quang cảm thấy cả kinh, vội vàng chạy tới ngồi xổm trước mặt hắn nói: “Ba năm dài như vậy, hơn nữa chẳng lẽ ba năm sau sẽ không có cháu trai cháu ngoại của quan lớn ư.....?”

Tiền Khiêm Ích im lặng, một lát sau mới nói: “Tài hoa của ta và Vi huynh không phân nhau, Triệu Minh kia tự nhiên chen ngang, ta không cam lòng!”

Hắn nói xong, lại nhớ tới ngày ấy sau khi thi xong, Triệu Minh lôi kéo mọi người đi tửu lâu uống rượu, bộ dáng chỉ đợi vỗ cánh bay cao. Lúc ấy hắn và Vi Viễn Thụy còn cười nhạo hắn ta không biết điều, nhưng hôm nay xem ra, lúc ấy ai cười nhạo ai còn chưa biết chừng!

Bùi Quang Quang sâu kín mà thở dài một hơi, rốt cuộc không nghĩ ra nên nói thế nào để thuyết phục hắn, chỉ nói: “Danh hào Nhất giáp quan trọng như vậy sao?”

Tiền Khiêm Ích liếc nhìn nàng một cái, nói: “Không phải danh hào quan trọng, mà là trở ngại của chính bản thân ta. Nếu như Triệu Minh kia là người tài hoa xuất chúng thì coi như xong, đằng này hắn ta lại là Trạng nguyên hữu danh vô thực!”

“Nhưng mà ba năm thật sự quá dài,” Bùi Quang Quang thật sự không biết nên nói cái gì, chỉ có thể một lần nữa lặp lại lời này, nhưng ngay sau đó linh quang chợt lóe lên, nói: “Nếu như trong ba năm này Thư tiểu thư xuất giá, thì cho dù huynh có đỗ Trạng nguyên cũng không thể lấy được nàng ấy đâu!”

Nghe nàng bỗng nhiên nhắc tới Thư Tĩnh Nghi, Tiền Khiêm Ích nhất thời có chút xấu hổ, đành phải quay đầu đi thấp giọng nói: “Kỳ thực cũng không phải là ta không lấy được Thư tiểu thư thì không được.”

Bùi Quang Quang chỉ cho là hắn mạnh miệng, nói tiếp: “Có phải huynh lo lắng huynh không thi đậu Trạng nguyên, Thư tiểu thư sẽ không cam nguyện gả cho huynh không?” Nàng dứt lời, cắn cắn môi, cố gắng áp chế chua xót dâng lên trong lòng, “Sẽ không đâu, nếu như Thư tiểu thư thật sự thích huynh, cho dù huynh không phải Trạng nguyên nàng ấy cũng sẽ không ghét bỏ.”

Tiền Khiêm Ích học bộ dáng của nàng ôm lấy hai đầu gối, cười thảm thương một tiếng nói: “Cho dù Thư tiểu thư bằng lòng, Thư thừa tướng cũng sẽ không đồng ý.” Nói xong, thấy Bùi Quang Quang muốn mở miệng, vội vàng chặn ngang nàng nói: “Không nói đến Thư tiểu thư nữa được không?”

Bùi Quang Quang nghe trong lời nói của hắn khó nén được mất mát, cho rằng hắn đối với Thư tiểu thư dụng tình thâm sâu, hốt mắt không khỏi nóng lên, cổ họng nghẹn lại, vội vàng áp chế cảm xúc quá dị nơi

đáy lòng xuống, nói: “Được rồi, ta không nói đến nữa, nhưng huynh phải đi thi thử một lần đi, có được không?”

Nàng nói xong, lại sợ hấn không đồng ý, vội vàng thêm một câu, “Sau khi huynh thi đậu Thử cát sĩ, là có thể đề thân với Thư thừa tướng, để ông ấy gả con gái cho huynh.” Dứt lời, vội vàng che miệng lại, hàm hồ không rõ nói: “Lần này thật sự không nói nữa.”

Tiền Khiêm Ích nhìn đôi mắt tròn linh lợi của nàng, nhin không được cười khê một tiếng, kìm lòng không đậu mà nâng tay sờ đầu nàng, nói: “Quang Quang, nàng cứ thế này, sau này ta thật không dám gặp nàng.”

Hấn nói xong, lại thở dài một hơi. Nghe mỗi một tiếng “Thư tiểu thư” từ trong miệng nàng, hấn lại cảm thấy mình ti tiện không chịu nổi.

Bùi Quang Quang cho là hấn sợ mình coi thường hấn, vội vàng xua tay nói: “Huynh đừng như vậy, cho dù huynh có quyết định chờ ba năm sau thi lại lần nữa, ta cũng sẽ không nói gì đâu. Ta chỉ cảm thấy rất đáng tiếc mà thôi. Ta.....”

“Ta quyết định đi thi thử một lần.” Tiền Khiêm Ích đột nhiên nói.

“Hả?” Bùi Quang Quang nói đến một nửa, bỗng nhiên nghe được một câu như vậy, như là không kịp phản ứng, theo bản năng nghiêng đầu nhìn hấn, sững sốt một hồi mới nói: “Huynh quyết định đi thi rồi?”

Vừa dứt lời, trên mặt nàng hiện lên một nụ cười thật tươi, như trút được gánh nặng.

Tay Tiền Khiêm Ích vốn đang xoa đầu nàng, không tự chủ phủ xuống má nàng, càng đến gần gương mặt nàng, ngực hấn nhảy lên càng lợi hại, lúc đang muốn đến sát lại, Bùi Quang Quang đột nhiên cười hì hì nói, “Vây huynh mau đi đọc sách đi, sau khi thi đậu rồi, huynh có thể lấy Thư tiểu thư về làm vợ rồi!”

Động tác của Tiền Khiêm Ích dừng lại, cuối cùng hạ tay xuống. Hấn nhìn Bùi Quang Quang thật sâu trong chốc lát, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Quang Quang, kỳ thực ta không quá thích Thư tiểu thư.”

“Sao lại có thể? Nàng ấy là thiên kim tiểu thư, mặc dù ta chưa từng gặp qua, nhưng ta biết nàng ấy nhất định rất đẹp, sao huynh lại không thích nàng?”

Tiền Khiêm Ích nói: “Ta vốn chỉ gặp qua nàng ấy hai lần, nói cũng không hơn được mấy câu.” Hấn chăm chú nhìn Bùi Quang Quang. “Nói chuyện với nàng ấy, đều phải cẩn thận quy củ, rất mệt.”

“Nhưng mà huynh rất muốn lấy nàng, ta tưởng rằng huynh nhất định rất thích rất thích nàng, nhưng vì sao.....” Bùi Quang Quang nhăn mặt, hoàn toàn bị hấn làm cho hồ đồ.

Tiền Khiêm Ích không chịu nổi ánh mắt của nàng, ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống nói: “Quang Quang, những lời này ta chỉ nói ình nàng biết.” Hấn không ý thức được kéo góc áo, Bùi Quang Quang nghe vậy, vội vàng gạt đầu, “Huynh yên tâm, miệng ta rất kín, nhất định sẽ không nói ra ngoài.” Nói xong, về mặt còn ngưng trọng mà gạt gạt đầu.

“Ta muốn lấy nàng ấy, bởi vì cha nàng ấy là Thư thừa tướng.” Tiền Khiêm Ích thở dài một hơi, rốt cuộc nói ra khỏi miệng. Đối mặt với Vi Viễn Thụy, hấn không thể nhiều lời, đối với Thư tiểu thư, hấn chỉ có thể làm ra bộ dáng thâm tình chân thành, nhưng đối với Bùi Quang Quang, hấn lại có thể không hề cố kỵ mà nói ra những lời ở trong lòng.

“Cha nàng ấy là Thư thừa tướng.....” Bùi Quang Quang lẩm bẩm lặp lại một câu, nhìn thấy ánh mắt của hấn có điểm quái dị, nói: “Ta dường như đã hiểu ra một chút.....”

Tiền Khiêm Ích sợ nàng xem thường mình, vội vàng nói: “Quang Quang, kỳ thực ở trên quan trường những người giống loại tình huống này như ta còn rất nhiều.” Hấn nghĩ nghĩ, rồi nói tiếp: “Ngay cả Thư thừa tướng lúc còn trẻ cũng như vậy.”

“Có thể huynh không thích nàng ấy, nhưng lại muốn lấy nàng.....” Bùi Quang Quang gục đầu xuống, không nhìn vào hấn. Tiền Khiêm Ích nghiêng người nắm chặt bắp vai của nàng, nói: “Quang Quang, thích một người chính là đem người đó để ở trong lòng, trong lòng của ta đã có một người lấp đầy rồi, cũng không còn vị trí cho Thư tiểu thư nữa.”

“Lời huynh nói thật kỳ lạ.” Bùi Quang Quang nhú mày, lại nghĩ đến trái tim hắn đã bị người khác lấp đầy, không khỏi có chút mất mát, “Nếu huynh đã quyết định đi rồi, vậy ta về nhà đây.”

Nàng nói xong, liền giãy giụa muốn đứng lên.

Trong lòng Tiền Khiêm Ích quỳnh lên, vội vàng giữ chặt nàng lại, vội vã nói: “Nàng không muốn biết người trong lòng ta là ai sao?”

Bùi Quang Quang vừa tức vừa giận, nước mắt cũng muốn chảy ra rồi, quát lên: “Ta quản được người đó là ai, huynh nhiều đạo lý lớn như vậy, ta lại nghe không hiểu, ta phiền muốn chết, rồi muốn chết rồi!”

Tiền Khiêm Ích nào có thể để cho nàng chạy đi dễ dàng như vậy, dùng sức kéo lại, đem nàng kéo vào trong lòng, nâng mặt nàng lên liền hôn vào môi nàng, nói: “Trong lòng ta là nàng, đều là nàng.”

Bùi Quang Quang giật mình, tròng hai mắt ngây ngốc xoa môi, ngay lúc Tiền Khiêm Ích lại muốn hôn nàng, nàng nói: “Nhưng mà ta sắp phải lập gia đình rồi.”

Tiền Khiêm Ích sững sờ, không rõ ý vị liếc nhìn nàng. Bùi Quang Quang vội vàng đẩy hắn ra đứng lên, kéo góc áo nói từng từ một: “Ta phải lập gia đình rồi.”

“Quang Quang.....”

Bùi Quang Quang không để ý đến hắn, quay thân chạy ra ngoài, trong lòng một mảnh hỗn loạn.

Tiền Khiêm Ích ngồi yên thật lâu, nghĩ không ra, rõ ràng nàng đối với hắn cũng có ý tứ kia, vì sao chuyện đến trước mắt lại chạy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ừ, hảo tra hảo tra..... ~()/

~

(1) Thanh vân trực thượng (): sự nghiệp thăng tiến nhanh chóng

18. Chương 18: Thân Thế

Tiền Khiêm Ích quyết định trọng chấn kỳ cổ(1), sau khi tỉnh rượu liền tự mình dọn dẹp sạch sẽ, lại quét tước trong ngoài ngoài chỗ ở một lần, tản đi mùi rượu. Đêm đó lúc đi vào giấc ngủ, trong đầu bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt của Bùi Quang Quang, nhớ tới quang cảnh hai người lúc ban ngày. Hắn không tự chủ được mà vuốt ve đôi môi, vẫn nghĩ không ra vì sao thái độ trước sau của nàng lại biến hóa lớn như vậy, ngay lúc mơ màng ngủ chợt lóe linh quang, thầm nghĩ: chắc là nàng chỉ thẹn thùng thôi.

Sáng sớm ngày kế, Tiền Khiêm Ích đi ra cửa mua giấy bút, hôm qua những thứ kia đã bị hắn mượn rượu làm càn đập nát hết rồi.

Lại nói bên này hắn vừa mới đi ra đến bậc cửa, bên kia Bùi Quang Quang đang bê chậu quần áo đi tới trước mặt. Hắn vội vàng tăng nhanh bước chân đuổi theo, đi ở bên người nàng, cúi đầu gọi: “Quang Quang.....”

Nguyên Bùi Quang Quang đang cầm đầu đi một mạch đến bên cạnh giếng, chợt nghe thấy giọng nói của hắn, bước chân khựng lại, sau đó liền chạy đi giống như gặp phải quỷ vậy.

Tiền Khiêm Ích đang muốn cất bước đi theo, nhưng nhìn thấy những nữ nhân bên cạnh giếng, đành buồn bực dừng bước lại, như không có việc gì đi về hướng cửa lớn. Đi chưa được vài bước, hắn lại quay đầu liếc nhìn chung quanh một cái, chỉ thấy cả khuôn mặt Bùi Quang Quang đỏ bừng, trong lòng càng thêm khẳng định suy đoán tối hôm qua, lắm bà lắm bả: Xem ra nàng quả thật là thẹn thùng.

Cứ như vậy qua mấy ngày, trong lúc Tiền Khiêm Ích vẫn luôn kiên định cho rằng sự khác thường của Bùi Quang Quang trong khoảng thời gian này là bởi vì ngượng ngùng, vì thế hắn liền thường xuyên ở trong đại viện “ngẫu nhiên” gặp mặt nàng một phen, mỗi khi thấy nàng cố tình xụ mặt chạy đi, đều cảm thấy tâm tình thực khoan khoái, một mối vì ôn sách mấy ngày liền cũng trở thành hư không.

Lại qua mấy ngày, Vi Viễn Thụy rốt cuộc cũng tới hỏi thăm hần, hai người vừa mới gặp mặt đều có chút lúng túng, cuối cùng vẫn là Vi Viễn Thụy mở miệng đánh vỡ trầm mặc, cười nói: “Thế nào, Tiền huynh không có ý định nhận người huynh đệ là ta đây à?”

Tiền Khiêm Ích nghĩ là huynh ấy bảo Bùi Quang Quang đến khuyên mình đi tham thí một lần, hôm nay lại đặc biệt tới hỏi thăm mình, cho dù trong lòng còn có mâu thuẫn, lúc này cũng đã bị người huynh đệ có nghĩa này quét đi sạch sẽ, vì thế cười đáp: “Không dám!” Nói xong, liền vái chào một cái thật sâu.

Vi Viễn Thụy thấy Tiền Khiêm Ích lại giống như trước kia vui đùa với mình, cũng buông bỏ được tảng đá lớn trong lòng, ôm cả bờ vai của hần đi vào trong nhà, vừa nói: “Huynh đệ chúng ta nhiều ngày không gặp, hôm nay phải uống một chén thật ngon mới được.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã ngồi xuống bên bàn đá, Tiền Khiêm Ích cúi người rót trà đưa cho Vi Viễn Thụy, cười nhẹ nói: “Rượu có thể làm cho người ta đánh mất lý trí, cũng không phải là thứ tốt.”

Nói xong, hần liền uống một ngụm trà trước.

Vi Viễn Thụy cũng không tính toán, kính hần một cái, có chút cẩn thận nói: “Hôm nay thấy Tiền huynh rộng lượng như vậy là ta an tâm rồi.”

Tiền Khiêm Ích phát giác ra sự thận trọng trong lời nói của Vi Viễn Thụy, nở nụ cười, nói: “Vi huynh không cần như thế, huynh đệ chúng ta đương nhiên là có lời nói thẳng, khi nào phải thiếu tự nhiên như vậy?”

“Tiền huynh nói rất đúng.” Vi Viễn Thụy như trút được gánh nặng cười một tiếng, lại nói tiếp: “Xem ra, công hiệu của giải ngữ hoa(2) cũng không tệ.”

Tiền Khiêm Ích sững sốt, lập tức phản ứng lại hần đang nói cái gì, cười xua tay: “Chê cười, chê cười.”

Hai người nói chuyện cũ, Vi Viễn Thụy lại dặn dò một số chuyện trên trường thi, cuối cùng Tiền Khiêm Ích lại hỏi: “Vi huynh mới vào Hàn Lâm viện cảm giác thế nào?”

Nói tới đây, sắc mặt Vi Viễn Thụy buồn bã, than dài không nói gì. Tiền Khiêm Ích thấy thế, nhíu lông mày hỏi hần: “Sao thế, làm Biên tu(3) ở Hàn Lâm viện không được thoải mái?”

Vi Viễn Thụy nhìn Tiền Khiêm Ích một cái, nói: “Cũng không phải vậy.” Nghĩ nghĩ rồi nói: “Chỉ có điều đấu tranh phe phái trong quan trường quá nhiều, cũng không như lúc trước tùy tiện là được.”

Tiền Khiêm Ích lặng yên trong chốc lát, nói: “Đấu tranh phe phái đã có từ xưa, nếu Vi huynh không thích, bo bo giữ mình là được, không cần phiền não?”

Vi Viễn Thụy lắc đầu: “Người thông minh không nhất định có năng lực giữ mình, ta chỉ là một Biên tu nhỏ, làm sao chống nổi bên trên kéo bè kết phái.” Hần nói xong, ngừng lại một chút, hai mắt bình lặng nhìn lá trà chìm nổi trong chén, nói tiếp: “Hơn nữa, nếu người trong thiên hạ đều bo bo giữ mình, vậy thiên hạ sẽ ra sao?”

Tiền Khiêm Ích lặng đi một chút, lập tức chấp tay nói: “Vi huynh mang thiên hạ trong lòng, Khiêm Ích tự thẹn không bằng.”

Lúc này Vi Viễn Thụy mới lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười nói: “Không dám không dám.”

Vi Viễn Thụy ngồi ở chỗ Tiền Khiêm Ích một ngày, mãi đến hoàng hôn mới để Tiền Khiêm Ích tiễn ra tận cửa. Tiền Khiêm Ích cũng không tiễn xa, đứng ở đầu hẻm nhìn hần đi xa mới xoay thân về nhà. Nào biết vừa đi vào đại viện, liền nghe thấy hai nữ nhân ở bên cạnh giếng sột sột soạt soạt nói chuyện phiếm, chỉ nghe một người trong đó nói: “Nghe nói nha đầu Bùi gia sắp xuất giá rồi.”

Tiền Khiêm Ích khựng lại bước chân, sững sờ đứng ở nguyên chỗ.

“Còn không phải sao, chính là cháu trai của bà Vương kia, ta thấy tiểu tử đó lớn lên rất đoan chính, ngày hôm qua hai người còn mới đối bát tự, ôi trời, khuê nữ lão Hạ Hán gia cũng không có được phúc khí như con bé!”

“Còn không phải vậy à.....”

Bên kia hai người lại tán gẫu đến chuyện thị phi nhà khác, đáng thương Tiền Khiêm Ích bị tin tức mới vừa nghe được vang lên ong ong trong tai, đứng ở một chỗ nửa ngày cũng không đi được bước nào, thật vất vả mới phục hồi lại tinh thần, liền nôn nóng chạy về hướng Bùi gia, tới trước cửa Bùi gia, lại vội vàng dừng lại, thầm nghĩ: Ta đang làm cái gì vậy, có còn cần danh tiếng nữa hay không?!

Nhưng, nếu cứ rời đi như vậy, hẳn cũng không cam lòng, cho nên hắn liền đi bộ mấy vòng gần đấy, gặp người hỏi, đều trả lời giống nhau: “Ăn quá no, đi mấy bước cho dễ tiêu thực.” Cũng bất chấp ánh mắt kỳ quái của người khác.

Rốt cuộc sắc trời dần tối, cổng chính Bùi gia vang lên, Tiền Khiêm Ích gấp rút nhìn về phía bên đó, quả nhiên trông thấy Bùi Quang Quang mang theo một thùng gỗ đi ra kéo nước.

Tiền Khiêm Ích tiếp tục núp trong bóng đêm, cũng không quan tâm nhiều nữa, bước nhanh xông lên phía trước, kéo Bùi Quang Quang vào trong một góc. Bùi Quang Quang đương nhiên giãy giụa muốn hét lên, Tiền Khiêm Ích liền che kín miệng nàng lại, nói: “Nàng hô đi, nếu nàng gọi láng giềng tới, ta sẽ nói với bọn họ hai ta đã sớm ở chung với nhau.”

Nói xong, hắn liền buông tay ra, quả nhiên Bùi Quang Quang không dám hé răng.

Hai người tới một chỗ góc tường, Bùi Quang Quang rốt cuộc mở miệng nói: “Huynh bắt ta làm cái gì!” Nàng vừa nói chuyện, thân mình không ngừng giãy giụa, ý đồ muốn từ trong lòng hắn chạy đi.

Tiền Khiêm Ích nghe vậy, lập tức bùng lửa, đè thấp thanh âm nói bên tai nàng: “Ta không bắt nàng, chẳng lẽ còn trơ mắt nhìn nàng gả cho tên giết heo kia?”

Động tác Bùi Quang Quang khựng lại, ngay sau đó lại giãy giụa càng thêm kịch liệt: “Ta sắp xuất giá rồi, huynh mau buông ta ra!”

Tiền Khiêm Ích làm sao chịu được quyền đấm cước đá của nàng, ngay khoảnh khắc nàng muốn chạy đi, rốt cuộc hạ thanh âm yếu ớt nói: “Quang Quang, ta cứ nghĩ mấy ngày nay nàng trốn tránh ta là bởi vì thẹn thùng, không ngờ tới nàng lại chuẩn bị đi lấy chồng!” Hắn phát hiện động tác của Bùi Quang Quang đã chậm lại, nói nhanh: “Quang Quang, nàng gả cho người khác, còn ta phải làm sao bây giờ?”

Bùi Quang Quang sững sờ, nhìn thùng gỗ mà mới rời trên đường đến chỗ này bị nàng bỏ quên ở một bên: “Huynh không phải còn có Thư tiểu thư sao?”

“Nhưng mà trong lòng ta là nàng.” Tiền Khiêm Ích vội vàng nói, Bùi Quang Quang không di chuyển nữa, ngoan ngoãn mặc hắn ôm lấy nàng từ phía sau nói: “Vậy huynh có thể lấy ta không?”

Tiền Khiêm Ích nghẹn lời, dưới bóng đêm, hắn ngơ ngẩn nhìn mặt bên của nàng, thoáng chốc nói không ra lời. Qua hồi lâu, mới cúi đầu nói: “Ta..... Thư tiểu thư là đại tiểu thư tri thư đạt lễ, chờ ta lấy nàng ấy rồi, nói không chừng nàng ấy sẽ đồng ý, đồng ý.....”

Bùi Quang Quang nghe vậy, đột nhiên cúi đầu xuống cắn một miếng lên mu bàn tay hắn. Tiền Khiêm Ích bị đau, vội vàng buông nàng ra, bưng lấy miệng vết thương hít một hơi khí lạnh, nhả mặt nói: “Quang Quang, sao nàng lại cắn ta?”

“Ta cứ cắn huynh đấy, ta cắn chết tên xấu xa không biết xấu hổ nhà huynh!” Bùi Quang Quang gần như giận điên lên, nói: “Ta thích huynh, nhưng không có nghĩa là lời của huynh ta đều sẽ nghe! Mẹ ta nói rồi, chỉ có nam nhân hư mới muốn lấy nhiều vợ!”

Tiền Khiêm Ích á khẩu không trả lời được, chỉ lúng túng khẽ than: “Quang Quang, ta.....”

Bùi Quang Quang lại không muốn nghe hắn nói thêm gì nữa, nhặt thùng gỗ lên liền bỏ chạy.

Tiền Khiêm Ích nhìn dấu răng trên mu bàn tay, mơ hồ cảm thấy mình dường như đã làm sai cái gì.

Ngày hôm đó, Tiền Khiêm Ích đi Thâm Phương Trai mua mực, trên đường trở về đúng lúc trông thấy Bùi Tú Mẫn một mình đi vào một ngõ hẻm. Tiền Khiêm Ích nhìn nhìn trước sau, cảm thấy hiếu kỳ, liền lặng lẽ đi theo, một đường theo tới chỗ sâu trong ngõ nhỏ, thấy Bùi Tú Mẫn dừng lại, lúc này mới trốn vào trong một ngôi nhà không lộ đầu ra ngoài xem.

Bên kia Bùi Tú Mẫn đứng một mình trong chốc lát, không quá bao lâu, một người nam nhân đi ra từ trong một ngôi nhà khác. Tiền Khiêm Ích thò đầu từ sau bức tường ra nhìn coi, chỉ nghĩ Bùi đại nương này chẳng lẽ đến gặp nhân tình? Vừa nghĩ như vậy, hắn không tự chủ được mà liếc nhìn người nam nhân kia một cái, vừa nhìn liền có cảm giác quen thuộc khó hiểu. Qua một lúc mới nhớ ra, người này không phải chính là tiểu tư đi theo bên kiệu của Thư thừa tướng ư!

“Gia phân phó, bảo các người mau chóng rời xa kinh thành nhanh một chút!” Nam nhân nhẹ ho một tiếng, lấy từ trong lòng ra một gói đồ, chậm rãi mở ra, lại nói: “Những ngân lượng này, coi như là gia cho để làm của hồi môn.”

Bùi Tú Mẫn nhìn thoáng qua ngân lượng trong tay hắn, hừ một tiếng nói: “Năm đó Bùi Tú Mẫn ta có bao nhiêu bạc mà chưa từng thấy qua, chút tiền này, để ông ta lưu lại mua son phấn cho phu nhân và nữ nhi của mình đi!”

Nam nhân hiển nhiên không ngờ tới bà sẽ như vậy, thấy bà sau khi nói xong liền muốn quay đầu đi ra ngoài, vội vàng kéo bà lại uy hiếp nói: “Hôm nay số bạc này, bà muốn cũng phải lấy, bà không muốn cũng phải lấy. Về phần sau này, hoặc là bà đi theo con gái cùng đến Lĩnh Nam, hoặc là tự mình quay về quê hương, chỉ cần không xuất hiện ở kinh thành, tướng gia tự nhiên sẽ không đến gây khó dễ cho bà!”

Bùi Tú Mẫn tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, oán hận nhận lấy bao bạc kia, nhổ nước bọt nói: “Người trở về nói với ông ta, năm đó Bùi Tú Mẫn ta bị mù mắt mới đi theo ông! Tên súc sinh này, sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải báo ứng!”

“Việc này thứ cho tại hạ bất lực.” Nam nhân không kiêu ngạo không siểm nịnh chấp tay lại: “Tại hạ chỉ nghe lệnh của tướng gia.”

Nói xong, hắn liền xoay người đi vào ngôi nhà bên cạnh.

Bùi Tú Mẫn cầm hận nện bao bạc xuống nền đất, quay người đi hai bước, lại trở lại nhặt lên, gói kỹ, vừa lẩm bẩm: “Chút tiền này giữ lại xây phòng ở mới cho nữ nhi nữ tề(4).” Nói xong lại thấy không cam lòng mắng hai tiếng, “Thư sinh không một người nào tốt, cha ơi cha, con thật sự hối hận vì không nghe lời cha!”

Tiền Khiêm Ích đứng chờ đến khi Bùi Tú Mẫn rời khỏi mới từ trong ngôi nhà trống đi ra, bao giấy đựng mực đã sớm bị hắn làm cho nhăn nhúm. Hắn nhìn phương hướng Bùi Tú Mẫn rời đi, đột nhiên cảm thấy trước mặt mở rộng một cánh cửa lớn.

(1) Trọng chấn kỳ cổ (): nghĩa là sau khi trải qua thất bại, người ta chấn chỉnh lại năng lực, sẵn sàng để làm điều đó một lần nữa. Nguồn: baike.baidu /

(2) Giải ngữ hoa (): giải là giảng giải, khuyên giải; ngữ là lời nói, ngôn ngữ; hoa ở đây có nghĩa là người đẹp.

(3) Không rõ triều đại bên Trung thế nào, ở Việt Nam, vào triều Nguyễn, vua Thánh Tổ (Minh Mạng) quy định lại danh hiệu và phẩm trật các quan trong Viện Hàn lâm như sau:

Chánh tam phẩm: Chương viện học sĩ, Trực học sĩ

Chánh tứ phẩm: Thị độc học sĩ

Tòng tứ phẩm: Thị giảng học sĩ

Chánh ngũ phẩm: Hàn lâm viện thị độc

Tòng ngũ phẩm: Hàn lâm viện thị giảng, Thừa chỉ

Chánh lục phẩm: Hàn lâm viện trước tác

Tòng lục phẩm: Hàn lâm viện tu soạn

Chánh thất phẩm: Hàn lâm viện biên tu

Tòng thất phẩm: Hàn lâm viện kiểm thảo

Chánh bát phẩm: Hàn lâm viện điển tịch (sau đổi là kiểm tịch)

Tòng bát phẩm: Hàn lâm viện điển bạ (sau đổi là kiểm bạ)

Chánh cửu phẩm: Hàn lâm viện cung phụng

Tòng cửu phẩm: Hàn lâm viện đãi chiếu

Lương bổng nhà vua định từ chánh tam phẩm mỗi năm tiền 150 quan, gạo 120 phương, tiền xuân phúc 20 quan, rút dần xuống cho tới tòng cửu phẩm mỗi năm 18 quan tiền lương, 16 phương gạo và tiền xuân phúc 4 quan

(4) Nữ nhi nữ tể: con gái con rể ^^

19. Chương 19: Lấy Nàng

Núi cùng nước tận bờ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng(1).

Tiền Khiêm Ích đi ra khỏi ngõ nhỏ bỗng nhớ tới câu thơ này. Hắn biết đây là ông trời cho hắn cơ hội.

Hắn chẳng qua là một nho sinh nhỏ bé, không có bối cảnh, không có xuất thân, coi như là bị thiệt hại bởi chuyện ăn gian trong khoa cử thì hắn cũng không có đường rộng mở, nhưng cho dù hắn thành công lấy được chức Thứ cát sĩ Hàn Lâm viện, Thư thừa tướng cũng chưa chắc đã gả hôn ngọc quý trên tay mình cho hắn.

Nhưng, Bùi Quang Quang đã không còn giống như lúc trước. Theo như tình hình hắn thấy lúc vừa rồi, Thư thừa tướng chưa chắc đã muốn nhận lại người con gái này, cho dù miễn cưỡng nhận nhau, cũng sẽ bị ném vào trong đại viện không được xem trọng. Như vậy, hắn muốn cầu hôn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Vừa nghĩ như vậy, Tiền Khiêm Ích đã cảm thấy tiền đồ trước mắt tươi sáng hẳn lên, người hắn muốn lấy là Thư tiểu thư, trùng ý lại là Bùi Quang Quang. Nhưng hiện tại, Bùi Quang Quang chính là một Thư tiểu thư khác, cho dù không được sủng ái, chờ hai người bọn họ thành thân rồi, hắn vẫn có danh là con rể của Thư thừa tướng, như vậy, hắn ở trên quan trường có thể không cần phần đầu thêm vài năm.

Cả người Tiền Khiêm Ích đều thư thái hơn, vẻ mặt tươi cười đi đến đại viện Cầu Vĩ Ba, chờ đợi một ngày có thể Xuân phong đặc ý mã đề tạt, Nhất nhật khán tận Trường An hoa(2).

Lại nói hắn vừa mới bước vào cửa đại viện, liền phát hiện trong sân viện náo nhiệt hơn ngày thường rất nhiều. Các đại cô nương, tiểu tẩu tử vốn nên phải ở trong nhà thêu hoa đóng hài, lúc này lại đều tụ ở trong viện rĩ tai thì thầm vừa ăn hạt dưa vừa nói chuyện phiếm. Tuy Tiền Khiêm Ích thấy kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ cười cười đi về hướng cửa nhà mình.

“Đại nương, ta đều đã đổ đầy nước vào lu trong sân nhà người rồi, còn có đồng củi ở góc tường cũng đã chặt để chồng ở bên cạnh đấy.” Cách đó không xa truyền tới giọng nói của một nam tử xa lạ, Tiền Khiêm Ích sững sốt, không khỏi dừng bước chân nhìn về phía bên kia, thấy một hán tử cao lớn vạm vỡ đang đi đến bên giếng, mỗi bước chân đều như mang theo gió.

“Ôi chào, đại tỷ Bùi gia à, Quang Quang nhà tỷ gả cho Phú Quý đúng là có phúc khí nha!” Đám nữ nhân vốn đang nói chuyện phiếm nghe vậy liền cười rộ lên, Tiền Khiêm Ích cẩn thận nhìn về phía bên cạnh giếng, quả nhiên trông thấy vẻ mặt tràn đầy tươi cười của Bùi Tú Mẫn, tán gẫu cùng với một đám người đang cười ha ha.

Hai mắt Tiền Khiêm Ích nheo lại, lúc nhìn lại phía Phú Quý, trong mắt đã có địch ý. Hắn chậm rãi đi đến trước cửa nhà mình, tránh ở chân tường, lại đánh giá Phú Quý từ xa một phen, càng nhìn càng thấy bực dọc, người nam nhân này không những có cái tên thô tục, bộ dạng cũng thô lỗ không kém.

Hắn dựa vào góc tường đứng trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới một câu của Bùi Quang Quang: “Huynh ấy so với huynh thì cao lớn cường tráng hơn nhiều, gả cho huynh ấy, về sau sẽ không còn người nào dám bắt

nạt ta nữa rồi.” Vừa nhớ tới, lại cảm thấy tức giận lấp đầy lồng ngực, không tự chủ mà hừ một tiếng nói: “Một tên ngu ngốc chân tay phát triển thì có ích lợi gì, chỉ biết bán sức lực!”

Sau khi mắng xong, lại cầm lấy bao mực ngơ ngác đứng một hồi, lại không nhịn được mà nhìn về phía bên kia, chỉ cảm thấy tình cảnh vui vẻ hòa thuận bên đó làm bỏng mắt hấn, trong lòng lại tính toán, nghĩ: Các người cùng với tên ngốc đó vui cười cái gì, chính miệng Quang Quang đã nói với ta là thích ta rồi, nàng cũng chưa từng đi ra tán gẫu với các người, rõ ràng là không tự nguyện mà!

Đang nghĩ ngợi, bên kia không biết là nữ nhân nhà ai cao giọng hỏi một câu: “Ai nha, Quang Quang đâu, sao Quang Quang không ra đây?”

Bùi Tú Mẫn phũ phàng vứt hạt dưa rơi xuống người, cười nói: “Quang Quang nhà ta da mặt mỏng, bây giờ chắc còn đang trốn ở trong phòng thẹn thùng đấy mà!”

Nói xong, một đám người lại khanh khách cười thành một đoàn, Phú Quý đỏ mặt lên, thật thà gãi gãi đầu.

Tiền Khiêm Ích trông thấy càng khó chịu trong lòng, rốt cuộc không đứng xem nổi nữa, giậm chân đẩy cửa vào nhà, đi thẳng đến thư phòng, sau khi buông mực xuống mới phát hiện, trên tay đã nhiễm đen mấy chỗ rồi. Hấn không kìm được mà mắng một câu thô tục, vội chạy đến lu nước ở sân để rửa tay, lảng lảng mà nhìn vốc nước trong chảy qua kẽ ngón tay, trong lòng đã có tính toán.

Sáng sớm ngày kế, Bùi Tú Mẫn bày quầy trên phố, để một mình Bùi Quang Quang ở nhà giặt đồ làm cơm.

Ngày vừa mới sáng Tiền Khiêm Ích đã đứng ở sau cửa nhìn động tĩnh bên ngoài, thật vất vả mới chờ được mọi người trong đại viện ai đi làm thì đi làm, ai ở nhà thì ở nhà, lúc này mới lén lút chạy đến gõ cửa Bùi gia.

“Ai vậy?” Bên trong truyền đến tiếng hỏi của Bùi Quang Quang, Tiền Khiêm Ích vội vàng đứng vững, sửa sang lại vạt áo, cánh cửa tróc sơn kia vừa được mở ra, hấn liền cất bước tiến lên, trầm giọng nói: “Quang Quang, là ta.”

Bùi Quang Quang vừa thấy là hấn, ngay lập tức muốn đóng cửa lại, Tiền Khiêm Ích nhanh tay lẹ mắt chen vào, cứng rắn chen giữa hai cánh cửa, nghẹn đến đỏ mặt nói: “Nếu nàng không để ta đi vào, ta sẽ hô người đến, ta sẽ nói với mọi người trong đại viện, nói người ở trong lòng Bùi Quang Quang nàng là ta, là Tiền Khiêm Ích ta.”

Thấy hấn lập lại chiêu cũ, Bùi Quang Quang vừa tức vừa vội, thẳng đến khi đỏ vành mắt, nhưng vẫn cố chấp không muốn cho hấn đi vào.

Nửa thân Tiền Khiêm Ích kẹt ở giữa hai cánh cửa, lộ vẻ vô cùng buồn cười. Hấn thấy Bùi Quang Quang rất quyết tâm, liền giả vờ nhìn thoáng qua bên ngoài, quay đầu lại dùng vẻ mặt kinh ngạc nói: “Quang Quang, có người đến kia, nhanh lên!”

Bùi Quang Quang không nghi ngờ gì, còn tưởng sắp bị người bắt gian, cửa vừa mở liền kéo hấn vào nhà rồi đóng lại. Tiền Khiêm Ích thực hiện được gian kế, đứng dựa vào cửa cười ha ha, nói: “Nàng rốt cuộc chịu để ta vào rồi.”

Hấn rũ mắt nhìn Bùi Quang Quang, thấy nàng đỏ hai mắt sưng mặt lên, bộ dáng đáng thương hề hề càng chọc người thương yêu, không kìm lòng nổi mà vươn tay ra sờ mặt của nàng.

Bùi Quang Quang thấy hấn đưa bàn tay qua, vốn là cả kinh, ngay sau đó liền há miệng ra, lộ ra hàm răng trắng, oán giận mà trừng mắt nhìn hấn.

Tiền Khiêm Ích kinh hoảng, nhớ tới dấu răng nàng lưu lại trên mu bàn tay hấn đêm đó, không khỏi ngượng ngùng rút tay về, che mu bàn tay nói: “Quang Quang, nàng đừng cắn tay ta nữa, dấu răng lần trước còn chưa lành đâu.” Nói xong, còn giống như nghiêm túc nghĩ một chút, rồi nói tiếp: “Nếu như nàng thật sự muốn cắn, vậy cũng phải đổi chỗ khác mới được.”

Trong lúc nói chuyện, trên mặt hấn lộ ra chút chán nản. Bùi Quang Quang thấy hấn trông có vẻ thương tâm, nhưng trong giọng nói vẫn không che dấu được sự ngả ngớn, ngực thắt chặt, oán giận nói: “Vậy ta liền

trực tiếp cắn đứt cổ họng của huynh đi!”

“Quang Quang.....” Tiền Khiêm Ích sững sốt, rõ ràng không ngờ tới cơn giận của nàng lại lớn đến vậy, chần chừ kéo lấy tay nàng, lại bị nàng quay thân né tránh, đành phải nhỏ giọng mềm mại nói: “Quang Quang, nàng còn giận ta à? Ta sai rồi được không? Ta xin lỗi nàng mà.”

Bùi Quang Quang không để ý tới hắn, chạy tới góc tường ngồi xuống nhặt rau, nghĩ nghĩ lại cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Mẹ ta sắp trở về rồi, huynh tốt nhất mau đi đi.”

Lúc này Tiền Khiêm Ích cũng không chú ý được nhiều như vậy, theo sau ngồi xuống trước mặt nàng nói: “Quang Quang, câu hỏi ngày đó nàng hỏi ta, ta đã nghĩ rất kỹ rồi.”

Động tác trên tay Bùi Quang Quang khựng lại, khe hờ một tiếng không nói gì.

Tiền Khiêm Ích cắn răng, nói: “Quang Quang, ta nghĩ thông suốt rồi, ta muốn lấy nàng.” Dứt lời, lại không khỏi cảm thấy chột dạ, vì thế đành phải tự an ủi mình, nghĩ: Người ta vốn thích chính là nàng, chẳng qua nàng vừa vận lại là nữ nhi của Thư thừa tướng mà thôi.

Bùi Quang Quang rút cuộc dừng việc trên tay lại, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên. Nàng có thể cảm giác được trái tim của mình đang thỉnh thoảng thỉnh thoảng nhảy loạn trong lồng ngực, giống như muốn nhảy thẳng ra ngoài từ trong cổ họng. Nàng liếm liếm môi, đột nhiên cảm thấy có chút khô miệng, vì thế khô khốc mà mở miệng nói: “Nhưng mà ta sắp phải xuất giá rồi.”

Lại một lần nữa nghe được câu này từ trong miệng nàng, Tiền Khiêm Ích lộ vẻ có chút không kiên nhẫn, nắm chặt lấy tay nàng nói: “Nàng còn thật sự có ý định gả cho tên đại ngốc đó? Hắn ta trừ bỏ cao lớn cường tráng ra, thì còn có điểm tốt nào khác ư?”

“Ta..... mẹ ta nói, bà đã nói chuyện tốt với bà Vương rồi.....” Bùi Quang Quang rút lại, nhưng không thể rút tay ra, khuôn mặt liền nhăn thành một đoàn, nâng mắt nhìn vào hắn nói: “Huynh đừng kéo tay ta nữa!”

Tiền Khiêm Ích cầm thật chặt, nhìn nàng thật sâu nói: “Ta sẽ không buông.” Nghĩ nghĩ lại hỏi nàng, “Hắn ta có chạm qua tay nàng không?”

Trên mặt Bùi Quang Quang hồng đến mức có thể nhỏ ra máu, cũng không biết là xấu hổ hay là giận, nghe vậy chỉ cúi thấp đầu nói: “Chạm qua một chút, chỉ có một chút thôi.....”

Tiền Khiêm Ích hừ một tiếng, con ngươi vừa chuyển, nói: “Vậy ta đã nắm tay nàng rồi, ta còn từng ôm qua eo nàng.” Hắn nhìn đầu Bùi Quang Quang càng cúi càng thấp, vì thế lại nói: “Ta còn từng hôn qua nàng, cho nên trừ bỏ ta ra, nàng không thể lấy ai khác được nữa.”

“A?” Bùi Quang Quang xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên được, giọng nói nhỏ như con muỗi áp ứng lên tiếng: “Nhưng mà, đó đều là huynh thừa dịp ta không chú ý..... cũng không phải ta tự nguyện.....”

Tiền Khiêm Ích thấy nàng bị hắn làm cho rối, trong lòng thầm buồn cười, ngay sau đó lại nói: “Dù sao đạo lý đều giống nhau, chúng ta đã có da thịt thân mật, nàng chính là người của ta, ta muốn chịu trách nhiệm với nàng.”

“Ta, ta.....” Hai tay Bùi Quang Quang nắm thành quyền, bị hắn nắm ở trong tay, đôi môi nàng run rẩy, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể lặp lại câu nói kia nhiều lần: “Mẹ gả ta cho Phú Quý rồi.....”

“Vậy còn nàng?” Tiền Khiêm Ích hỏi: “Nàng muốn gả cho Phú Quý hay là gả cho ta?”

“Ta, ta không biết.....” Bùi Quang Quang nghe hắn hỏi vấn đề như vậy, nào còn dám nói gì, chỉ rầu rĩ lắc đầu, không muốn hé răng.

Tiền Khiêm Ích thấy thế, bỗng nhiên trên tay hơi dùng sức, kéo nàng ôm vào trong lòng, lại hỏi nàng: “Quang Quang, nếu như nàng nói muốn gả cho Phú Quý, thì sau này ta sẽ không đến tìm nàng nữa, càng sẽ không đến làm phiền nàng. Nàng nói thật với ta, nàng muốn gả cho ai?”

Bùi Quang Quang sắp chảy nước mắt đến nơi, trong người lại giống như đang có hai người nhỏ bé đánh nhau. Một người có cái sừng dài nói: “Quang Quang, mau nói người muốn gả cho thư sinh đi, thư sinh tốt thể kia mà, vừa tuấn tú vừa ôn nhu.” Người còn lại mặc áo trắng thì nói: “Quang Quang, làm người không thể nói mà không giữ lời, con cũng đã đồng ý muốn gả cho Phú Quý rồi, không thể đổi ý.”

Nàng ôm đầu nhăn mặt nói: “Huynh đừng hỏi ta được không, đừng hỏi nữa, ta đau đầu sắp chết rồi!”

Tiền Khiêm Ích cảm thấy đau lòng, nhúu mày nói: “Quang Quang, vậy nàng nói cho ta biết, tuy nàng không nguyện ý gả cho ta, vậy cũng phải để ta được thống khoái.”

Hắn nói xong đau lòng vô cùng, Bùi Quang Quang lại không đành lòng, nắm chặt góc áo mếu máo nói: “Ta nói cũng vô dụng thôi, mẹ ta cũng đã nói chuyện với bà Vương rồi, hai người đều đã thương lượng tốt lắm, ta lại không có biện pháp gì!”

Tiền Khiêm Ích lặng đi một chút, lập tức phản ứng lại, hận không thể nhét nàng vào trong thân thể mình, nhưng rốt cuộc nhớ tới nơi này không phải nhà của mình, đành phải nâng mặt nàng nói: “Nói như vậy, nàng tình nguyện gả cho ta rồi?”

Bùi Quang Quang không nói gì, Tiền Khiêm Ích lại từ vẻ mặt của nàng nhìn ra nàng là ngầm thừa nhận. Hắn vô cùng vui sướng, nhện không được hung hăng mút môi nàng một cái, nghĩ: tình yêu trong lòng, đường làm quan rộng mở, hiện giờ đều đã thu vào trong túi.

Bùi Quang Quang sờ sờ đôi môi đã bị hắn hôn đến tê dại, trong lòng thầm nghĩ: Lần tới không thể để cho huynh ấy hôn nữa, nếu như đem miệng của ta đều hôn xuống rồi thì phải làm thế nào.....

(1) Thi nhân yêu nước Lục Du nổi tiếng thời Nam Tống kiên quyết chủ trương kháng Kim, bị tước mất chức quan. Lục Du trở về cố hương Sơn Âm (nay là Thiệu Hưng tỉnh Chiết Giang), chỉ ngồi đọc sách qua ngày.

Một ngày, Lục Du đi chơi xa, vượt qua con đường có non có nước, đi được hơn một canh giờ, nhà cửa ngày càng thưa thớt. Khi ông leo lên một sườn dốc phóng mắt nhìn, chỉ thấy trước mặt núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tựa như không còn đường đi nữa. Nhưng Lục Du ham chơi nên không muốn quay đầu. Ông men theo sườn núi đi về phía trước, được mấy chục bước, rẽ qua góc núi, thì đột nhiên phát hiện ở trong một thung lũng gần đó có một thôn trang nhỏ. Nơi ấy hoa đỏ liễu xanh, cảnh sắc xinh tươi, hết như cõi bồng lai trong truyền thuyết.

Trở về nhà, Lục Du có ấn tượng sâu sắc với chuyến tản bộ xa này, mới sáng tác bài thơ luật thất ngôn «Du Sơn Tây thôn», trong đó có hai câu: “Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” (tạm dịch: Núi cùng nước tận bờ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng). Ý tứ là: giữa cảnh núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tưởng như không còn đường đi nữa, thì bỗng nhiên ở ngay trước mắt, phát hiện thấy trong bóng râm rặng liễu xanh mát và khóm hoa tươi đẹp rực rỡ sắc màu còn có một thôn làng. Đây là hai câu thơ tả cảnh trữ tình, hàm chứa triết lý phong phú, được mọi người yêu thích và truyền tụng hàng trăm ngàn năm qua.

Du thôn Sơn Tây (Bản dịch của Nguyễn Bích Ngộ)

Đừng tưởng nhà nông rượu chạp xoàng,

Được mùa đãi khách lợn gà sang.

Núi trùm khe bọc bờ không lối,

Liều rậm hoa thưa lại có làng.
Cúng tế uy nghi kèn trống rộn,
Thói lễ chất phác áo khăn thường.
Từ nay ví gặp đêm trăng rồi,
Chống gậy sang chơi gõ cửa vang.

Nguồn: Thơ Lục Du, NXB Văn học, 1971

(1) Bài Đăng khoa hậu – của Mạnh Giao thời kỳ Trung Đường, thể thơ Thất ngôn tứ tuyệt.

Sau khi thi đỗ (Người dịch: Khương Hữu Dụng)

Eo hẹp ngày xưa khỏi kể ra,
Sớm nay thoả chí nức lòng ta.
Gió xuân thả sức cho phi ngựa,
Ngày trọn Trường An xem hết hoa.

Trong đó, 2 câu thơ “Xuân phong đắc ý mã đề tật, Nhất nhật khán tận Trường An hoa” ý chỉ khi con người có được những thành tựu hoặc thành công trong công việc hay cuộc sống thì sẽ có cảm giác đắc ý, vui vẻ.

20. Chương 20: Thực Hư

Lại nói Bùi Quang Quang bị Tiền Khiêm Ích hôn đến mơ mơ hồ hồ, qua hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng đẩy hấn ra đứng vững, nghiêm trang mà hỏi: “Vậy Thư tiểu thư kia thì làm thế nào?”

Tiền Khiêm Ích không dự đoán được lúc này mà tâm tư nàng vẫn còn rõ ràng như thế, thoáng chốc có chút kinh ngạc, líu lời nói: “Thư tiểu thư..... ta không lấy Thư tiểu thư đó..... người ta thích là nàng.....”

Bùi Quang Quang đỏ mặt xoắn góc áo, quay lưng đi, đầu ngón chân di di mặt đất nói: “Nhưng mà ta lại không phải con gái nhà quan lớn, không phải huynh muốn lấy con gái nhà quan lớn à.....?”

Tiền Khiêm Ích nghe vậy, vốn đã chột dạ lại hít một hơi khí, sau đó cẩn thận đánh giá thần sắc nàng một chút, thấy bộ dáng nàng chỉ là đang xấu hổ ngượng ngùng liền yên lòng, trầm giọng nói: “Ta thích nàng, con gái đại quan đều không bằng nàng.”

Nói xong, trong lòng lại dâng lên một cỗ cảm giác quái dị, không khỏi ưỡn ngực, tự tạo khí thế cho bản thân.

Bùi Quang Quang nghe hấn nói vậy, cho là hấn một lòng nghĩ tới chính mình, không tự chủ mà nhếch khóe miệng lên cười. Tiền Khiêm Ích trông thấy hai má lúm lợ ra trên khuôn mặt tròn tròn đang cười của nàng, cảm thấy ấm áp trong lòng, thầm nghĩ: Nếu ta chỉ là một người buôn bán nhỏ, sống cuộc sống bình bình đạm đạm cùng nàng, thì đời này cũng đã đủ thỏa mãn rồi.

Nghĩ tới đây, lòng hấn mơ hồ sản sinh ra mấy phần ghen tị đối với Phú Quý.

Bùi Quang Quang hoàn toàn không biết được những cong cong khúc khúc này của hắn, đứng đó xấu hổ đỏ mặt cúi đầu một hồi, bỗng nhiên phát hiện cái bóng dưới chân đã trở nên rất ngắn rất ngắn, cuối cùng mới hồi thần lại, xoay người nói với hắn: “Cái này, huynh mau trở về đi thôi, mẹ ta sắp về đến nhà rồi.”

Tiền Khiêm Ích nhìn khuôn mặt hồng hồng của nàng, đang cảm thấy thực thú thái, nhất thời nghe nàng hạ lệnh trục khách, bỗng có chút không vui, lưu luyến không rời nắm lấy tay nàng nói: “Chờ thêm lúc nữa đi, lúc này đại khái mẹ nàng mới đang thu quán thôi.”

Bùi Quang Quang để hắn nắm tay, cảm thấy lòng bàn tay hắn nóng bỏng, loại nhiệt độ này truyền thẳng từ trên tay nàng lên tới mặt, như thiêu đốt đỏ rực một mảnh. Cái tay không còn lại của nàng áp vào trên má, dùng thanh âm rất thấp rất thấp nói: “Vậy, vậy thì chờ thêm một lúc.....”

“Ừ.” Tiền Khiêm Ích cười, đảo mắt lại nhìn thấy rổ rau nàng mới nhặt được một nửa đang để ở trên mặt đất, không kiềm được liền nghĩ tới bộ dáng chẻ củ gánh nước cho hai mẹ con Bùi gia của Phú Quý, vì thế ngồi xuống, vừa nhặt rau vừa nói: “Quang Quang à, lần sau nếu tên Phú Quý kia lại đụng vào tay nàng, nàng nhớ phải tránh ra đấy, biết không?”

Trái tim Bùi Quang Quang nhảy dựng lên, sợ hãi hiểu lầm, vội vàng xua tay giải thích: “Huynh đừng hiểu lầm, lúc đó chỉ là huynh ấy giúp ta gánh nước, không cần thận dụng phải ngón tay của ta thôi.” Nàng nói xong, liền chìa ngón út bàn tay phải ra cho hắn xem: “Đây này, chỉ đụng một chút như này thôi, rất nhanh liền tách ra mà.”

Nàng phồng má lên, ngón tay phải chà đến một chỗ, làm ra một dấu tay nhỏ.

Tiền Khiêm Ích ngẩng đầu liếc nhìn nàng, phì một tiếng mà nở nụ cười.

Bùi Quang Quang cũng có chút ngượng ngùng, nhanh chóng ngồi xổm xuống đối diện với hắn cùng nhau làm việc.

“Quang Quang, chuyện ta muốn lấy nàng, nàng đừng nói ẹ nàng vội.” Qua một lúc, Tiền Khiêm Ích không yên lòng mà dặn dò.

Bùi Quang Quang nhú mày nhìn hắn, “Vì sao?” Nói xong, con người vừa chuyển, cười hì hì nói: “Ta biết, có phải huynh sợ mẹ ta không đồng ý hay không?” Dứt lời, lại có chút buồn rầu mà nhú mày: “Kỳ thực ta cũng cảm thấy mẹ ta sẽ không đồng ý, bà cũng đã nói chuyện với bà Vương rồi, hơn nữa bà cũng rất chán ghét thư sinh.....”

Tiền Khiêm Ích đến giờ rốt cuộc đã biết nguyên do Bùi Tú Mẫn chán ghét thư sinh, nhất thời nghe Bùi Quang Quang nói đến, lòng thầm nói: Chuyện của hắn và Bùi Quang Quang hiện giờ tuyệt đối không thể để cho Bùi Tú Mẫn biết, nếu bà ấy phát hiện ra, chỉ sợ sẽ đánh gãy chân hắn!

Vì vậy, lúc nhìn về phía Bùi Quang Quang thì trên mặt Tiền Khiêm Ích đã nở một nụ cười ảm áp, nửa thật nửa giả nói: “Cho nên, tuyệt đối không thể để ẹ nàng biết nhé! Nếu như bà ấy biết rồi, chắc chắn sẽ đem nàng giấu đi, để ta có tìm cũng sẽ không thấy!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Bùi Quang Quang thở dài một tiếng, chợt nghe Tiền Khiêm Ích ở một bên khúc khích cười, nhất thời đỏ bừng mặt biện bạch: “Ta cũng không phải là sợ không được gả cho huynh, ta mới không hiểm lạ việc gả cho huynh đấy! Ta đây ngoan như vậy, tốt như vậy, người muốn lấy ta nhiều không đếm xuể, mới không sợ thiếu bớt một người như huynh!”

Tiền Khiêm Ích vội vàng cười làm lạnh: “Đúng đúng đúng, nàng không vội gả, là ta vội lấy nàng, đã được chưa?”

Bùi Quang Quang hừ một tiếng, cười cong cong hai mắt. Một lát sau, nàng lại nói: “Kỳ thực, mẹ ta chỉ là không hiểu huynh thôi, nếu như bà hiểu huynh rồi, thì sẽ không còn chán ghét huynh như vậy nữa.”

Tiền Khiêm Ích thầm nghĩ trong lòng: Nếu như bà ấy hiểu ta, không chừng đã vác dao đến đuổi ta đi rồi! Nhưng ngoài miệng lại nói: “A! Làm sao nàng biết?”

Bùi Quang Quang nghĩ nghĩ, giống như đang sắp xếp lại ngôn từ, qua một hồi mới nói: “Huynh tốt bụng như vậy, ngày trước còn dạy bọn trẻ trong đại viện không lấy tiền, còn dẫn bọn chúng lên phố xem bí ảnh

hí, ăn đồ ngon; ngày đó gặp phải kẻ xấu, huynh còn cứu ta nữa mà, dù sao cũng chính là rất tốt rất tốt đấy.....”

“Chỉ có vậy?”

“Còn có còn có, huynh còn giúp ta nhặt rau này!”

Tiền Khiêm Ích bị nàng chọc cho cười, nói: “Phú Quý từng giúp nàng gánh nước chẻ củi kìa!”

Bùi Quang Quang cong miệng không nói ra lời, nghĩ nghĩ mới đỏ mặt nói: “Nhưng mà ta cảm thấy cùng làm việc với huynh rất vui vẻ, rất muốn mỗi ngày đều có thể như vậy.”

Tiền Khiêm Ích nói: “Vậy sau này ngày nào ta cũng cùng làm việc với nàng nhé!”

Bùi Quang Quang khẽ cười, lại nhớ tới cái gì, sừng mặt lên nói: “Không được, sau này huynh thi đậu Thứ cát sĩ, huynh chính là quan lão gia rồi, đến lúc đó sẽ có rất nhiều hạ nhân hầu hạ, làm sao có thể cùng làm việc với ta chứ?”

Tươi cười trên mặt Tiền Khiêm Ích bị ngừng trệ, nói: “Khi đó nàng chính là quan phu nhân rồi, bọn họ cũng phải hầu hạ nàng.” Thấy nụ cười của Bùi Quang Quang phai nhạt dần, hấn lại gấp rút hỏi: “Nàng không thích có người hầu hạ?”

“Thích, đương nhiên là thích, ta nằm mộng cũng muốn có người hầu hạ mình đấy!” Bùi Quang Quang gật đầu như giả vờ, sau khi nói xong lại nhú mày thật chặt: “Nhưng mà quá nhiều người cũng không tốt, trong nhà có mẹ ta, còn có hai chúng ta, đến lúc đó huynh cũng đón mẹ huynh lên đây, như vậy mới càng tốt.”

Dứt lời, nàng lại cảm thấy không thích hợp, nàng đây là đang nói cái gì chứ! Mắc cỡ chết người rồi!

Tiền Khiêm Ích dường như đang đắm chìm trong tưởng tượng của nàng, đợi nàng ngừng lại, lúc này mới nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của nàng, cười nói: “Như vậy cũng không tồi, nhưng vẫn có tòa nhà lớn, có thêm hạ nhân, ở như thế mới thoải mái.”

Bùi Quang Quang nghiêng đầu, nghĩ nghĩ rồi nói: “Cũng đúng.” Nói xong lại yên lặng nghĩ: Thứ sinh đúng là nhìn xa trông rộng!

Hai người chàng một lời thiếp một câu, một cái rối rau nho nhỏ cũng phải nhặt hồi lâu, cuối cùng Bùi Quang Quang bưng rối rau đứng lên, nhìn Tiền Khiêm Ích ở đối diện nói: “Cái này, huynh nên đi rồi.....”

Tiền Khiêm Ích có chút không muốn, đứng ở trước mặt nàng không hé môi.

Bùi Quang Quang thấy hấn không có động tĩnh, nhịn không được lại thúc dục thêm một lần. Lúc này Tiền Khiêm Ích đến gần hai bước, áp đến trước mặt nàng đè thấp thanh âm nói: “Quang Quang.....”

Toàn bộ hơi thở của hấn phả lên trên mặt nàng, tim Bùi Quang Quang đập như hươu chạy, cúi thấp đầu muốn lui về sau, lại bị một tay của Tiền Khiêm Ích ôm lấy eo, hơi dùng sức đã bị hấn ôm vào trong lòng.

Bùi Quang Quang xấu hổ đến hai má nóng bừng, chút chút giãy giụa giống như con chuột nhỏ, lúc này Tiền Khiêm Ích tiến sát đến bên tai nàng khàn giọng nói: “Quang Quang, hôn một cái, một cái thôi.....”

Bùi Quang Quang giãy giụa càng thêm dữ dội, cả người đều run rẩy lên. Tiền Khiêm Ích cũng có chút tổn thương hỏi nàng: “Có phải nàng chưa đủ thích ta không? Ngay cả hôn một cái cũng không cho?”

“Không, không.....” Bùi Quang Quang xấu hổ đến mức trong đầu một mảnh trống rỗng, lúc nói chuyện đã bị hấn khóa chặt thân thể, chỉ thấy mặt của hấn càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, Bùi Quang Quang ngay cả hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, cuối cùng sợ tới mức nhắm lại hai mắt.

Tiền Khiêm Ích vừa lòng khẽ cười, cúi thấp xuống, nhẹ nhàng đặt lên đôi môi của nàng, tư vị mềm mại đó khiến hấn mất hồn trong thoáng chốc.

Một tay Bùi Quang Quang cầm rối rau, một tay nắm chặt lấy vạt áo hấn, bởi vì hai mắt nhắm chặt, nên xúc giác càng thêm mẫn cảm, chỉ cảm thấy có một thứ mềm mại liếm tới liếm lui trên môi nàng, sau đó..... nàng mút chặt môi “ô ô” kêu lên, không được không được, đầu lưỡi huynh ấy sao lại có thể vươn vào trong miệng nàng?!

Bùi Quang Quang lắc đầu lung tung, lại bị Tiền Khiêm Ích đè lại, một tay hấn cù vào nách nàng, khiến cho nàng không ngăn được mà bật cười, đầu lưỡi mềm mại của hấn liền thừa cơ quần lấy.....

Sau khi nụ hôn kết thúc, Bùi Quang Quang có chút choáng váng đầu óc mà thở hổn hển, Tiền Khiêm Ích cũng không tốt hơn bao nhiêu, bên tai đều là tiếng tim đập của mình.

“Quang Quang, sau này ta hôn nàng, nàng không được trốn.” Tiền Khiêm Ích nói.

Tại Bùi Quang Quang đang vang lên ong ong, chợt nghe thấy những lời này, vừa xấu hổ thẹn thùng ôm lấy mặt, tự nhủ nói: Xong rồi xong rồi, ta thành cô nương hư hỏng rồi, đầu lưỡi của huynh ấy, đầu lưỡi của ta..... trời ạ.....!”

Cứ như vậy, ánh mắt nhìn về phía Tiền Khiêm Ích liền nhiều thêm một chút đề phòng, dẹt miệng nói: “Huynh gạt ta, huynh nói chỉ hôn một chút thôi mà, nhưng mà huynh lại như vậy.....”

Tiền Khiêm Ích nắm tay ho khan một tiếng, hai má hiện lên ửng đỏ nhàn nhạt, qua một lúc mới lên tiếng: “Quang Quang, ta chỉ là quá thích nàng thôi, chỉ khi đối với người mình thích mới có thể như vậy.”

Bùi Quang Quang quay đầu không nói lời nào, Tiền Khiêm Ích còn muốn mở miệng, chợt nghe thấy ngoài cửa truyền đến một giọng nói lạnh lạnh: “Quang Quang à, mau ra mở cửa, hôm nay chẳng kiếm được mấy đồng, tức chết mẹ rồi! Quang Quang à, con nhanh lên một chút!”

Vừa nghe thấy giọng nói này, hai người đều cả kinh. Bùi Quang Quang tiện tay ném rổ rau đi, lôi kéo Tiền Khiêm Ích nôn nóng đi loạn khắp sân nhà, trong miệng lẩm bẩm nói: “Làm sao đây, làm sao đây, đã sớm bảo huynh trở về đi, bây giờ thì tốt rồi!” Quả nhiên là một bộ dáng bị bắt gian.

Tiền Khiêm Ích cũng sợ, nhưng lúc này vẫn còn bình tĩnh hơn Bùi Quang Quang, ánh mắt nhìn chung quanh một vòng, chỉ vào cây thang chỗ góc tường nói: “Ta trèo tường ra ngoài.”

Mắt Bùi Quang Quang sáng lên, vội vàng đi chống thang, lại giúp Tiền Khiêm Ích trèo lên đầu tường, lúc này mới ngẩng đầu nhìn hấn nói: “Mau nhảy mau nhảy!”

Tiền Khiêm Ích nhìn xuống bên dưới, lòng thầm lắc đầu, nghĩ đây thật đúng là thành vụng trộm gặp nhau rồi. Ngay sau đó, vừa quay đầu lại thấy Bùi Quang Quang đã khiêng cây thang về chỗ cũ, cũng không do dự nữa, vịn đầu tường nhảy xuống.

Lại nói sau khi Tiền Khiêm Ích nhảy xuống đất, liền dán tai vào tường nghe một hồi, nghe thấy Bùi Tú Mẫn hỏi mấy câu nấu cơm chưa, nhặt rau chưa, cũng không nói gì khác, tâm hoàn toàn buông lỏng, sửa sang lại áo bào liền trở về nhà.

Đi vào cửa nhà, hấn ngồi đọc sách một lúc, thẳng đến khi sắc trời hoàn toàn tối hắc, hấn mới thay đổi một thân quần áo cũ nát, ra đến trước cửa, lại lấy một nắm tro bôi lên trên mặt, đến khi biến mình trở thành tên ăn xin, lúc này mới đi về phía ngôi miếu đổ nát ở ngoại thành.

21. Chương 21: Thăm Dò

Qua mấy ngày, trong kinh thành lưu truyền một bài ca dao, kể về chuyện xưa của một tân khoa Thám hoa lang mười sáu năm trước đã bỏ thê quên nữ, ngênh thú thiên kim danh môn.

Lại thêm mấy ngày, ca dao càng truyền càng mạnh, dần dần bị cải biên thành kịch nam do gánh hát lớn nhất kinh thành trình diễn, lại thêm thư thương nắm chắc cơ hội, làm ra vài quyển thoại bản, với tên Hai ba chuyện phong lưu của Thám hoa .

Đầu mâu của hết thầy, mặc kệ là minh trào hay ám phúng, đều chỉ về hướng Thư thừa tướng đương triều, mà ngọn nguồn của lời đồn, lại bởi vì thời gian đã quá lâu, nên không thể nào điều tra ra được.

Tiền Khiêm Ích thấy sự tình phát triển thuận lợi vượt qua tưởng tượng của hắn, tuy trong lòng cảm thấy có chút quý dị, nhưng bị thắng lợi làm ê muội đầu óc, chỉ cho là dân chúng bình thường đặc biệt hứng thú với những bí mật hào môn này.

Chạng vạng trước ngày bỏ lục(1), hắn đi giải khuây trong đại viện, đúng lúc gặp Bùi Quang Quang đang ngồi góc tường giống như là nhổ hành. Hắn thấy bốn phía không người, liền lặng lẽ đi đến phía sau nàng, đang muốn hù nàng giật mình, vừa mới đến gần, lại thấy nàng đang chống cằm ngẩn người, một tay đã ngắt cọng hành ra nước xanh.

“Quang Quang, nàng có tâm sự à?” Tiền Khiêm Ích nhẹ ho một tiếng, đứng ở bên cạnh mở miệng nói.

Bùi Quang Quang bị dọa sợ, quay đầu lại thấy là hắn, liền vô lực cúi đầu xuống, rên rỉ nói: “Có đâu, ta sao có thể có tâm sự được.”

Tâm tình Tiền Khiêm Ích không tệ, cười ngồi xuống bên cạnh nàng, duỗi ngón tay chọc trán nàng, cười nói: “Còn nói không có tâm sự, không có tâm sự sao lại bày ra vẻ mặt khổ qua(2) thế này?”

Bùi Quang Quang ôm đầu dịch sang mấy bước, buồn bực không thêm lên tiếng.

Tiền Khiêm Ích thấy nàng như thế, nhất thời cũng thu liễm lại tươi cười, nghiêng đầu qua nhìn nàng nói: “Quang Quang, nàng có chuyện gì thì nói cho ta biết, nói không chừng ta còn có thể nghĩ biện pháp giúp nàng.”

Bùi Quang Quang thở dài một hơi, hai đầu mày nhăn nhọt nhịu lại thành kết, nàng yên lặng nhìn mặt đất rồi nói: “Huynh nói, có phải ta rất không được người khác thích không?”

“Sao có thể?” Tiền Khiêm Ích lặng đi một chút mới nói.

“Vậy tại sao cha ta không cần ta?” Bùi Quang Quang nghiêng đầu liếc nhìn hắn một cái, lại buồn bực cúi đầu xuống, nói: “Lúc trước mẹ ta kể cha ta mất sớm, ta cũng không hoài nghi; khi còn bé nhìn thấy người khác đều có cha, ta lại không có, ta một chút cũng không thấy khổ sở, ta vẫn luôn không thấy khổ sở. Nhưng mà, hiện giờ bọn họ đều nói cha ta là vì làm quan lớn nên mới không cần chúng ta, chỗ này của ta giống như có một khoảng trống lớn.”

Nói xong, nàng chỉ chỉ lồng ngực của mình.

Tiền Khiêm Ích lặng yên trong chốc lát, ngày ấy hắn ở trong miếu đồ nát, chẳng qua là dạy tên khất cái một bài ca dao, cũng không có chỉ mặt gọi tên. Nhưng mà, theo ca dao càng truyền càng rộng rãi, nhân vật chính trong đó cũng từng chút một bị người hiểu chuyện khai quật ra.

Tuy nói hết thấy đều phát triển hợp với tâm ý của hắn, nhưng bây giờ chứng kiến bộ dáng mất mát mà trước giờ Bùi Quang Quang chưa từng có, trái tim hắn lại giống như bị người ta nhéo chặt, một loại áy náy khó nói thành lời trong khoảnh khắc lấp đầy lồng ngực của hắn.

Bùi Quang Quang đợi nửa ngày cũng không thấy hắn nói chuyện, nhin không được nhìn hắn một cái, thấy hắn chỉ nhìn vào chậu hành trên mặt đất đến xuất thần, cho rằng hắn còn chưa biết lời đồn trên phố, vì thế liền hướng về phía hắn giải thích: “Bọn họ đều nói cha ta là cái ông Thư thừa tướng kia.” Nói xong, lại hít cái mũi, gượng cười nói: “Huynh nói có buồn cười không, cha ta lại có thể là quan lớn nha.”

Tiền Khiêm Ích hoàn hồn, yên lặng nhìn nàng, giật giật đôi môi nói: “Sao lại buồn cười, không chừng cha nàng thật sự là Thư thừa tướng đấy, như vậy nàng thành thiên kim tướng phủ rồi.”

“Chính là cái loại có tòa nhà lớn để ở, có thật nhiều người đến hầu hạ?” Bùi Quang Quang nghi hoặc nhìn hắn, thấy hắn gật gật đầu, lại nói: “Nhưng mà nhà quá lớn người lại rất nhiều, hơn nữa trong những người này không có huynh, không có mẫu thân của huynh.” Nàng dừng một chút, đưa tay nhặt cành cây trên mặt đất vẽ thành vòng tròn nói: “Cho dù là vạn kim ta cũng mặc kệ.”

Nghe nàng nói như vậy, Tiền Khiêm Ích lại nhớ tới những lời mà hai người đã nói trước đó vài ngày, một ngôi nhà không lớn không nhỏ, cùng bốn người ở.

“Vậy ta phải sớm đi đề thân với Thừa tướng đại nhân mới được, như vậy, nàng có thể ở tướng phủ chờ ít đi mấy ngày.” Tiền Khiêm Ích vừa cười vừa nói.

Bùi Quang Quang nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Như vậy cũng không tồi.” Nói xong lại bưng mặt: “Haiz, lời đồn có thật hay không còn chưa biết chừng, ta đi suy nghĩ cái gì chứ!”

Tiền Khiêm Ích thấy khuôn mặt nàng đỏ bừng, khoe miệng hơi giương lên. Hắn trộm nghĩ: Sau này hẳn làm chức quan không lớn không nhỏ, lại lấy một cô nương đơn thuần nghe lời như Bùi Quang Quang làm vợ, cuộc sống như vậy ngược lại cũng không tệ.

Ngày kế, sau khi cuộc thi bổ lục kết thúc, Tiền Khiêm Ích cảm thấy đã tính trước mọi việc, vừa ra khỏi trường thi liền gặp Vi Viễn Thụy đến đón hắn, hai người cùng nhau đi Tụ Tiên Trai uống rượu.

Lại nói lúc hai người vào Tụ Tiên Trai, chỗ ghế dài còn chưa ngồi ấm, đã thấy một người xông vào trong gian phòng, nói là đại nhân nhà gã mời hai vị đến nói chuyện.

Quan lớn trong kinh thành chỗ nào cũng có, hai người tất nhiên không dám tùy ý đắc tội, sau khi liếc mắt nhìn nhau, liền vui vẻ cùng đi.

Đợi đến khi tiến vào một gian phòng, chỉ thấy một nam tử áo lam ngồi bên cửa sổ quay lưng về phía bọn hắn, hai người đều sửng sốt, lúc sau mới phản ứng lại, nhất tề hành lễ nói: “Bái kiến Thư thừa tướng.”

Thư Ngọc Lâm bên kia giống như là mới phát hiện bọn hắn đã đến, xoay người phát tay cho tùy tùng rời khỏi, vừa cười vuốt chòm râu nói: “Hai vị không cần đa lễ, mời ngồi mời ngồi.”

Nói xong, đứng lên mời hai người vào chỗ.

Tiền Khiêm Ích cùng Vi Viễn Thụy nào dám tiếp nhận, cung cung kính kính nói tạ ơn, lúc này mới cùng ông ta ngồi xuống.

Trên bàn đã bày rượu và thức ăn, Thư Ngọc Lâm cười rót đầy rượu cho hai người, sau đó mới mở miệng: “Hôm nay gặp hai vị, đúng là duyên phận, cho nên đặc biệt mời hai vị đến đây cùng ngồi.”

Trên đường đến đây Tiền Khiêm Ích đã suy nghĩ rất nhiều, lúc này nghe ông ta nói như vậy, trong lòng thầm nghĩ: May mắn lần này ta và Vi huynh thi cũng không tồi, nếu không cho dù chúng ta vô tình chạm mặt, ông cũng không thấy được người tài chúng ta.

Hắn đang nghĩ ngợi, Vi Viễn Thụy bên cạnh đã thức thời cung kính nâng chén, thản nhiên cười nói: “Đa tạ đại nhân đã mời.” Tiền Khiêm Ích thấy thế, cũng vội vàng làm theo.

Ba người người tới ta đi một hồi, Thư Ngọc Lâm giống như là nổi lên tính nói chuyện, sau vài ly rượu xuống bụng, lại cùng hai người tán gẫu đến tình cảnh khoa thi năm đó, nhất thời tạo sự đồng tình, nói chuyện càng thêm ăn ý.

“Vốn tưởng rằng một khi thi đậu, là từ nay về sau có thể xuân phong đắc ý, lại không ngờ tới đạt được địa vị ngày hôm nay rồi, vẫn không ngăn nổi mấy chuyện vụn vặt quần thân.” Thư Ngọc Lâm cười nâng chén nói.

Tiền Khiêm Ích thầm giật mình, trên mặt lại bày ra vẻ hiếu kỳ, hỏi dò: “Thư đại nhân là vì lời đồn đại trên phố mà thương tâm?”

Vi Viễn Thụy nghe vậy, không để lại dấu vết mà nhìn hắn một cái, lại nhìn về phía Thư Ngọc Lâm, cười nhạt nói: “Lời đồn đại trên phố mà thôi, đại nhân không cần để ý.”

Thư Ngọc Lâm nói: “Nếu thật là lời đồn cũng thôi.” Nói xong, ông ta gượng cười, lại khoát tay nói: “Quên đi quên đi, chuyện của hơn mười năm trước, có nói cũng thế. Chẳng qua hiện giờ lời đồn khó ngừng, ngay cả trong cung cũng đã nghe thấy, hôm nay sau khi lâm triều, hoàng thượng còn hỏi thăm một phen, cái mặt già này của bản quan, quả thực là đã mất hết cả rồi!”

Tiền Khiêm Ích chỉ cười nhạt, trong đầu lại hiện lên từng cảnh tượng Bùi Quang Quang bưng chậu giặt quần áo, múc nước, bày quầy bán cá muối, trong chốc lát, lại là muôn vàn hình dáng Thư Tĩnh Nghi cầm chiếc quạt tròn đứng ở dưới gốc cây đào, lúc nhìn về phía Thư Ngọc Lâm, trong lòng liền có chút chán ghét.

“Chẳng qua là lời đồn đãi vô căn cứ mà thôi, chỉ cần không đáp lại, không qua bao lâu, mọi người sẽ cảm thấy hết hứng thú, tự nhiên sẽ quên dần đi.” Vi Viễn Thụy tiếp lời nói.

Tiền Khiêm Ích nhú mày, ngay sau đó nói: “Lời ấy của Vi huynh sai rồi, Thư đại nhân đức cao vọng trọng, tuy nói chuyện này là tỳ vết không che được ánh ngọc, nhưng nói cho cùng vẫn là một vụ gièm pha, không nhắc đến những thoại bản, kịch nam được truyền lưu rộng rãi sau đó, nói riêng trong giới quan lại đi, chỉ sợ đã sớm có người lấy việc này làm chuyện phiếm trên bàn rượu rồi. Nếu theo lời Vi huynh nói, không đáp lại, chỉ sợ sẽ càng truyền càng quá quắt!”

Vi Viễn Thụy liếc nhìn hẩn một cái thật sâu, cúi đầu xuống làm bộ dáng trầm tư, thấp giọng nói: “Lời Tiền huynh cũng có mấy phần đạo lý.”

Thư Ngọc Lâm vuốt râu nhìn Vi Viễn Thụy, lại nhìn về phía Tiền Khiêm Ích, cười nói: “Theo như hai người nói, hiện giờ việc này nhận không được, không nhận cũng không được, vậy phải làm thế nào mới tốt?”

Vi Viễn Thụy đang muốn mở miệng, Tiền Khiêm Ích lại giành trước một bước nói: “Xưa có Vương Bảo Xuyên khổ giữ lò nung mười tám năm, cuối cùng được Tiết Bình Quý đón vào trong cung Tây Lương đoàn viên, cùng hầu một chồng với công chúa Tây Lương.” Hẩn cười cười rồi nói: “Đại nhân sao không nói theo Tiết Bình Quý?”

Thư Ngọc Lâm ý vị không rõ nhìn hẩn một cái, cuối cùng cười vang, vỗ tay nói: “Hay lắm hay lắm.”

Vi Viễn Thụy không đổi sắc mặt liếc nhìn hai người kia, chỉ ngồi ở một bên cười theo.

Sau khi hai người rời khỏi Tụ Tiên Trai, cũng không trực tiếp tách ra ai về nhà nấy, Vi Viễn Thụy lại mời Tiền Khiêm Ích đi dạo Thư Trai mới khai trương gần đây.

Từ lúc Tiền Khiêm Ích từ từ lâu đi ra, liền cảm thấy cả người thoải mái, sự tình phát triển thuận lợi hơn so với tưởng tượng của hẩn, lập tức đáp ứng lời mời của Vi Viễn Thụy, cùng nhau đi tới.

Lại nói hai người ở trong Thư Trai lượn hai vòng, Tiền Khiêm Ích liếc mắt nhìn trúng thoại bản đặt ở trong góc, chọn mấy quyển đơn giản dễ hiểu liền mang đi tính tiền.

Vi Viễn Thụy nhìn đồng thoại bản trong lòng hẩn, khẽ cười nói: “Không ngờ Tiền huynh còn cảm thấy hứng thú với loại sách này.”

Tiền Khiêm Ích trả tiền, đứng ở một bên chờ Vi Viễn Thụy, nói: “Những sách này cũng có chút thú vị, mang về cho nàng giải buồn.”

Vi Viễn Thụy sững sốt, đương nhiên biết được “nàng” trong miệng hẩn là ai, nhất thời cũng không lên tiếng, yên lặng tiếp nhận sách vở từ trong tay chương quây, đi ra khỏi Thư Trai.

“Tiền huynh.....” Vi Viễn Thụy đi mấy bước lại dừng lại, hướng về Tiền Khiêm Ích đi theo phía sau muốn nói lại thôi, suy nghĩ chốc lát mới mở miệng: “Tiền huynh hành sự không khỏi quá gấp gáp rồi.”

Tiền Khiêm Ích giạt mình, Vi Viễn Thụy lại nói: “Thư thừa tướng trôi nổi trong chốn quan trường đã nhiều năm, căn cơ vững chắc, cho dù thật sự buồn phiền vì những chuyện vụn vặt, thì sao lại kể khổ với chúng ta, cũng vừa vắn nói ra chuyện này?”

Hẩn nói xong, liếc mắt nhìn Tiền Khiêm Ích, lại tiếp tục nói: “Lời đồn lẩn này, đã không phải lời đồn vô căn cứ, vậy tất nhiên có ngọn nguồn. Tuy thời gian cách quá lâu không thể biết rõ ràng, nhưng nếu tỉ mỉ điều tra, sẽ luôn có dấu vết để lại. Biểu hiện hôm nay của Khiêm Ích, nếu ngay cả ngu huynh cũng nhìn ra được sự khác thường, thì làm sao thoát khỏi con mắt của Thư thừa tướng?”

Trên mặt Tiền Khiêm Ích cứng đờ, lại gượng cười nói: “Có lẽ ông ta cũng không biết được.....”

“Cho dù hôm nay ông ta chỉ thử thăm dò, vậy Tiền huynh nhất định cũng tự lộ ra chân tướng rồi.” Vi Viễn Thụy thở dài một cái nói: “Qua mấy hôm nữa, Tiền huynh vẫn nên quy củ một chút, đừng vừa mới vào Hàn Lâm, lại bị người ta cách chức tống ra ngoài.”

Tiền Khiêm Ích thẫn thờ, cúi người nói: “Đa tạ Vi huynh chỉ điểm.”

Vi Viễn Thụy bắt đắc dĩ mà khoát khoát tay, không nói lời nào nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ nghỉ chấm dứt, quay về trường học tranh thủ làm bài tập đây o>__

22. Chương 22: Về Nhà

Đại viện Cầu Vĩ Ba là một sân viện vô cùng tầm thường ở hẻm Phúc Yên của kinh thành, nhưng hôm nay, nó lại nghênh đón một vị khách quý thần bí.

Thư Ngọc Lâm mặc một thân áo bào màu xanh thẫm, bên người chỉ dẫn theo hai gã tùy tùng, đơn giản nhẹ nhàng đi đến đại viện Cầu Vĩ Ba, không để ý mấy nữ nhân trong viện ghé đầu rĩ tai chỉ chỉ trỏ trỏ, trực tiếp đi tới trước cửa Bùi gia, sửa sang lại quần áo, lúc này mới sai người bên cạnh tiến lên gõ cửa.

Trên thực tế, từ cái đêm gánh hát bí ảnh hí đến kinh thành biểu diễn, ông ta đã biết đến sự tồn tại của mẹ con Bùi gia, chẳng qua ông ta vì muốn dần xếp ổn thỏa, đã lựa chọn dùng tiền tiêu tai.

Nhưng hiện tại, rõ ràng là có người không thích để cho ông ta được như ý muốn. Lời đồn trên phố vốn không phải chuyện lớn, nhưng không bao lâu ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, lại khó tránh có kẻ thúc đẩy phía sau. Một khi đã như vậy, ông ta liền thuận theo toan tính của đối phương, nhận lấy chuyện này rồi nói sau.

“Đến đây đến đây, cái cửa này năm trước ta mới thay, gỗ hồng rồi người đền nhá!” Sân nhà bên trong truyền đến một tiếng nói lanh lẹ, cắt đứt trầm tư của Thư Ngọc Lâm. Thư Ngọc Lâm sững sốt, trong lòng cuối cùng cũng có chút bối rối, không khỏi sửa sang lại vạt áo, lại lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn lau trán, rồi mới đứng vững chờ cửa mở.

Bên kia cánh cửa “cột kẹt” một tiếng, Thư Ngọc Lâm giương mắt nhìn lại, chỉ thấy sau cửa xuất hiện một nữ nhân mập mạp. Ông ta nhất thời có chút ngáy ngốc, lại cẩn thận nhìn trong chốc lát, mới không xác định mà gọi: “Tú Mẫn.....?”

Cũng khó trách ông ta không nhận ra, tuy là biết mẹ con bà ở kinh thành, nhưng ông ta lại chưa bao giờ tới gặp bọn họ, toàn bộ mọi việc đều phân phó cho hạ nhân xử lý. Hơn mười năm trôi qua, tiên nga năm ấy đã biến thành ngỗng mập rồi, khen bà một câu châu tròn ngọc sáng còn tính là dễ nghe!

Bùi Tú Mẫn cũng sững sốt, bỗng nhiên ôm tay cười nói: “Ồ, bạch diện thư sinh để chòm râu dê, không ngờ thật sự có chuyện như vậy!”

Nghe ra châm biếm trong lời nói của bà, trên mặt Thư Ngọc Lâm có chút khó coi, hai gã tùy tùng đi theo bên cạnh đã sớm cúi đầu xuống giả làm kẻ điếc.

“Tú Mẫn, chúng ta vào nhà đã rồi nói!” Thư Ngọc Lâm không muốn ở trước mặt mọi người gây chuyện với bà, đành phải mềm giọng cầu xin.

Bùi Tú Mẫn hừ một tiếng, cũng không muốn để một đám nữ nhân nhai mất cái lưỡi, liền để ông ta đi vào.

Hai người vào nhà, Bùi Tú Mẫn xoay người từ phòng trong mang ra hai cái ghế để xuống sân, khoát tay áo nói: “Vừa khéo, trong nhà có ta với Quang Quang ở, chỉ có hai cái ghế này thôi, ba người bọn ông sợ là không đủ ngồi rồi.”

Hai gã tùy tùng không dám nói nhiều, cúi đầu ra cửa đứng.

Thư Ngọc Lâm vén vạt áo ngồi xuống, rồi nhìn chung quanh một vòng, ở dưới mái hiên treo lên từng miếng cá muối, bên này góc vườn đặt một lu nước, bên cạnh là rơm củi đã được bổ chỉnh tề, lại quay đầu nhìn về góc tường bên kia, là mấy luống rau nhỏ. Thư Ngọc Lâm nhìn hồi lâu, đột nhiên nhớ tới những ngày ở chung cùng Bùi Tú Mẫn năm đó, nhất thời có chút hoảng hốt.

“Thừa tướng lão gia, hôm nay ngài tới đây có chuyện gì, cứ việc nói thẳng là được.” Bùi Tú Mẫn không đợi Thư Ngọc Lâm hoàn hồn, mở miệng cắt ngang suy nghĩ của ông ta.

Thư Ngọc Lâm nhẹ ho một tiếng, nơi này chỉ có một cái ghế, trong tay ngay cả ly trà cũng không có, điều này khiến ông ta rất không thích ứng được, không khỏi lại đứng lên nói: “Tú Mẫn.....” Ông ta nhìn về hướng Bùi Tú Mẫn đang chuyển thùng nước ở trên mặt đất đổ vào trong lu, con người Thư Ngọc Lâm co rút lại, nghĩ nghĩ rồi nói: “Tú Mẫn, mấy năm nay đã khổ ẹ con bà rồi.....”

Bùi Tú Mẫn nâng tay lau đi giọt mồ hôi trên trán, lạnh lẽo nói: “Những quả đắng mà hôm nay phải ăn, đều là do năm đó đầu ta bị nhúng nước mới rời nhà bỏ trốn theo ông.”

Tuy trôi nổi trong chốn quan trường nhiều năm, luyện được bản lĩnh ăn nói khéo léo, nhưng giờ phút này Thư Ngọc Lâm cũng không thể nói gì hơn. Ông ta nhìn Bùi Tú Mẫn hiện giờ vai to eo tròn, trong đầu không khỏi hiện lên bóng dáng mềm mại trong miếu Nguyệt Lão của mười sáu năm trước, chỉ có thể than thở thời gian trôi mau, vật đổi sao dời.

“Tú Mẫn, hôm nay ta tới đây là muốn đón bà cùng con gái trở về.” Thư Ngọc Lâm trầm thở dài một hơi, thôi đi thôi đi, coi như là đền bù ẹ con bà ấy.

Mi tâm Bùi Tú Mẫn khẽ nhú, khuôn mặt căng lên nói: “Trở về đâu, trở về Bùi gia ở Việt Châu, hay là quay lại cái thôn mà năm đó hai ta từng ở?”

Thư Ngọc Lâm nghẹn lại, qua hồi lâu mới nói: “Tú Mẫn, kỳ thực năm đó sau khi ta thi đậu Thám hoa có trở về tìm bà, chỉ có điều chờ người của ta vào tới trong thôn, thôn làng đã gặp bệnh dịch, ngay cả con gà cũng không dư lại, ta còn cho rằng.....”

“Cho nên ông liền yên tâm thoải mái mà lấy người khác.” Bùi Tú Mẫn hừ một tiếng: “Năm đó cha ta nói ông chỉ nhìn trúng tiền tài nhà ta mới dụ dỗ ta, hiện giờ xem ra, cha ta quả nhiên là có hỏa nhãn kim tinh!”

Sắc mặt Thư Ngọc Lâm trở nên khó coi, lại lau mồ hôi trên trán, lúc này mới thay đổi đề tài nói: “Đúng rồi, con gái đâu? Sao không thấy con bé?”

“Con bé đang ở trong phòng đóng đế giày.” Bùi Tú Mẫn liếc mắt nhìn ông ta một cái, quay thân vào phòng, Thư Ngọc Lâm nhìn bóng lưng của bà, cảm thấy trong lòng trống rỗng vô cùng, lại lập tức tự lẩm bẩm: “Dù sao năm đó ta thật tình chờ bà, cũng không có ý lừa gạt, hiện giờ cũng đã trở lại bồi thường cho bà rồi không phải sao!”

Cứ nghĩ vậy, trong lòng tức khắc cảm thấy thoải mái lên rất nhiều.

Lại nói Bùi Tú Mẫn vào phòng dắt Bùi Quang Quang đi ra, chỉ vào Thư Ngọc Lâm nói: “Quang Quang, đây là cha con.”

Bùi Quang Quang đến trước mặt Thư Ngọc Lâm, vắn góc áo không chịu lên tiếng. Thư Ngọc Lâm chờ hồi lâu không nghe được nài gọi tiếng cha, đành phải xấu hổ cười nói: “Trẻ nhỏ sợ người lạ, không sao, qua mấy ngày nữa là tốt rồi.....”

Bùi Quang Quang sợ hãi nhìn trộm vị quan lão gia uy phong lẫm lẫm này một cái, cuối cùng mềm mại gọi: “Cha.....” Nghĩ nghĩ lại thêm vào một câu: “Con gọi là Bùi Quang Quang.”

Thư Ngọc Lâm hơi nhú mày, vuốt chòm râu nói: “Nếu phải nhận tổ quy tông, vậy thì không thể dùng họ của mẹ con.”

Bùi Quang Quang hơi nghiêng đầu, hiểu rõ ý tứ của ông ta rồi, vì thế hỏi: “Vậy con gọi là Thư Quang Quang?”

Sắc mặt Thư Ngọc Lâm có chút khó coi, nói: “Thôi đi, muội muội con tên là Thư Tĩnh Nghi, vậy liền gọi con là Thư Tĩnh Nhu đi.”

Bùi Quang Quang rầu rĩ gật đầu.

Thư Ngọc Lâm lại cùng Bùi Tú Mẫn định ngày hồi phủ, vốn đã chọn cho Bùi Quang Quang một hôn sự tốt, tự nhiên cũng bởi vì Thư Ngọc Lâm nhận người con gái này mà phải hủy bỏ. Sắc mặt Bùi Tú Mẫn cũng có chút không dễ nhìn, hừ một tiếng nói: “Đây là sao hả? Nào có chuyện đã đáp ứng người ta rồi lại nuốt lời chứ?”

Thư Ngọc Lâm nói: “Quang Quang là thiên kim Tướng phủ, sao có thể gả ột người thô kệch được?”

Bùi Tú Mẫn chỉ lầu bầu nói một câu: “Cũng chỉ là thiên kim giữa chừng.....” Rốt cuộc vẫn không đổi nghịch với Thư Ngọc Lâm.

Sau khi chờ Thư Ngọc Lâm rời khỏi, Bùi Quang Quang hỏi mẫu thân mình: “Mẹ, vì sao chúng ta phải trở về với ông ấy?”

Bùi Tú Mẫn vừa thu thập đồ vừa nói: “Mẹ nghĩ thông suốt rồi, năm đó mẹ bỏ trốn với ông ta, mang theo không ít đồ trang sức, kết quả toàn bộ đều đưa cho ông ta đọc sách đi thi! Hiện giờ ông ta lại chạy tới muốn đón chúng ta về, chúng ta đương nhiên không thể buông tha cho ông ta rồi! Nghe nói trong nhà quan cất giấu rất nhiều tiền, mẹ phải một lần lấy đủ vốn đã rồi tính!”

Bà gấp xong quần áo, lại quay đầu nhìn Bùi Quang Quang: “Đến lúc đó chúng ta cầm số tiền kia trở về Việt Châu, cũng chính là chỗ ở của ông ngoại con, kinh thành quá hỗn loạn. Cũng không biết hiện giờ ông ấy có chịu nhận mẹ hay không, ai.....”

Lần đầu tiên Bùi Quang Quang nghiêm chỉnh nghe được những lời này từ trong miệng mẹ, không khỏi có chút tò mò, lại hỏi kỹ một phen. Bùi Tú Mẫn chỉ nói cha bà mặc dù có tiền, nhưng lại là người vất cổ chày ra nước, dùng bạc mới có thể lấy lòng ông ấy..... Bùi Quang Quang nghe mà chỗ hiểu chỗ không, cũng không hỏi nhiều nữa, nhìn ra ngoài sân, không khỏi lại nghĩ đến Tiền Khiêm Ích.

Tối đó, Tiền Khiêm Ích xã giao bên ngoài trở về. Hai ngày trước hoàng băng công bố kết quả bổ lục, hẳn không ngoài dự liệu đứng đầu danh sách, thuận lợi nhập chức trong viện Hàn Lâm, vì thế gần đây thay đổi đi xã giao nhiều chút.

Lại nói hẳn mới vừa đến gần cửa chính nhà mình, thuận theo ánh trăng nhìn thấy trong góc cửa có một người đang trốn ở đó, lòng thăm cả kinh, đánh bạo phần nộ quát: “Ai ở chỗ đó?”

Bên kia sột sột soạt soạt một hồi, dần thấy rõ một người, Tiền Khiêm Ích thở dài một hơi nhẹ nhõm, chợt thay đổi lại nụ cười thoải mái: “Quang Quang, sao nàng trốn ở chỗ đó?”

Bùi Quang Quang dựa vào tường không chịu đi ra, chỉ vụng trộm vẫy tay với hẳn, khép tay áo thấp giọng nói: “Huynh lại đây rồi nói.”

Tiền Khiêm Ích làm theo, hai người lưng dựa cửa ngồi ở trên ngưỡng cửa, Tiền Khiêm Ích hỏi: “Quang Quang, sao giờ nàng lại tới tìm ta, gặp chuyện gì buồn phiền à, mẹ nàng có biết không?”

“Ta thừa dịp mẹ ta đang ngủ mới chạy ra đây.” Bùi Quang Quang lắc đầu, ngón tay vẽ vòng tròn trên mặt đất nói: “Khiêm Ích, ngày mai ta phải chuyển đi rồi.”

Tiền Khiêm Ích tươi cười bị ngừng trệ, lập tức lại thoải mái nói: “Thừa tướng đại nhân quả nhiên đến đón nàng.....” Nghĩ rồi nói: “Quang Quang, nàng chờ ta, qua mấy ngày nữa, ta sẽ đến đề thân với Thừa tướng đại nhân.”

“Vậy, vậy ta có mấy ngày không thể đến gặp huynh rồi.” Bùi Quang Quang rũ mi nói: “Nếu như ta nhớ huynh thì phải làm sao?”

Đáy lòng Tiền Khiêm Ích mềm đi, nghiêng đầu nhìn nàng, chỉ thấy ánh trăng chiếu lên trên mặt nàng, giống như che phủ một tầng sa mỏng, chạm đến trái tim hẳn nhận nhạo một hồi.

“Vậy nàng hãy niệm tên của ta.” Tiền Khiêm Ích ôn nhu nói, lại nhịn không được lấy ngón tay quần một lọn tóc vương bên má nàng, “Người ta đều nói, giữa hai người ái mộ lẫn nhau đều có cảm ứng, nàng niệm tên của ta, ta sẽ biết là nàng đang nhớ tới ta.”

Bùi Quang Quang ôm gối nghiêng đầu nhìn hẳn, mấp máy môi nói: “Vậy mỗi thời mỗi khắc ta đều niệm, niệm đến khi cổ họng bị khàn thì làm sao bây giờ?”

“Nàng thăm niệm thôi, ai bảo nàng đọc ra tiếng đâu?” Tiền Khiêm Ích cười, lại kề sát nàng vài phần.

Bùi Quang Quang cúi đầu nhìn tay Tiền Khiêm Ích đặt ở trên đầu gối, thật cẩn thận hít một hơi, chỉ sợ hẳn nghe được tiếng tim đập loạn của mình. Nàng mấp máy môi, thử vươn tay đưa qua, càng tới gần lại càng khẩn trương. Cuối cùng, tay của nàng che ở trên mu bàn tay của hẳn, cảm giác ấm áp.

Tiền Khiêm Ích sững sốt, nhìn hai bàn tay của nàng và hẳn giao nhau, lồng ngực không khỏi tuôn ra một dòng nước ấm, không chút suy nghĩ, liền trở tay nắm chặt tay nàng.

Bùi Quang Quang nhìn hấn, cong khóe miệng trộm cười.

Ngày kế, mẹ con Bùi gia phong phong quang quang ngồi lên cỗ kiệu lớn tiến vào phủ Thừa tướng, một đường nghe tiếng pháo không dứt, lại thêm tiếng đàn tiêu của những người đi đường.

Chờ hai người hoàn thành xong toàn bộ lễ tiết, sau khi dàn xếp xong xuôi ở hậu viện, Bùi Tú Mẫn vừa thu dọn đồ đạc, vừa hỏi: “Quang Quang à, vừa nãy ở trên đường mẹ nghe có người nói mẹ là Vương Bảo Xuyên, cái tên này nghe quen tai lắm, nhưng nghĩ mãi không ra nàng ta là ai.”

Bùi Quang Quang vừa rồi đã gặp mặt đại phu nhân Hạ Lan Thanh, cùng với đệ đệ muội muội, còn có chút hồ đồ, nhất thời nghe thấy mẫu thân hỏi, hiện lên đầu tiên trong đầu chính là cảnh tượng ngày đó đi xem bí ảnh hí với Tiền Khiêm Ích, không khỏi buột miệng nói: “Vương Bảo Xuyên là một cái đèn thờ.”

Bùi Tú Mẫn “à” một tiếng, quay đầu sai khiến hai nha đầu do Hạ Lan Thanh điều tới đi múc nước, lại lầm bầm nói: “Được được, đem mẹ so với cái đèn thờ là muốn nói gì.....”

Bùi Quang Quang không đáp lời, chỉ thầm niệm ở trong lòng: “Tiền Khiêm Ích.....”

23. Chương 23: Hoài Niệm

Tiền Khiêm Ích từ trong giấc mộng tỉnh lại, vuốt vuốt ngực, chỉ cảm thấy chỗ này vô cùng trống rỗng.

Hắn khoác áo choàng ngồi dậy, vén màn giường lên nhìn căn phòng ngủ còn có chút xa lạ, trong miệng không khỏi nổi lên chua xót.

Từ sau khi nhập chức ở viện Hàn Lâm, hấn vẫn luôn an phận, thường ngày vẫn nghĩ xem nên đề thân với Thư thừa tướng thế nào. Nhưng, Thư thừa tướng lại giống như thay đổi thành người khác, hoàn toàn không còn thân thiện như trước kia, ngược lại nhiều hơn một tầng xa cách nhàn nhạt. Cái loại cảm giác này cũng không rõ ràng mãnh liệt, nhưng bởi vì có so sánh, hấn liền phát giác ra được.

Người dùng để so sánh chính là Vi Viễn Thụy.

So sánh sự lạnh nhạt với hấn, Thư thừa tướng đối với Vi Viễn Thụy thân cận hơn rất nhiều. Hấn làm việc ở viện Hàn Lâm, khó tránh nghe được từ trong những đồng liêu đôi câu vài lời, đại để như hôm nay Thư thừa tướng mang theo Vi đại nhân đến gặp phe phái thân cận, ngày mai Thư thừa tướng gọi Vi đại nhân đến phủ nói chuyện. Mà hết thấy những việc này, đối với Tiền Khiêm Ích hấn đều không quan hệ, quả nhiên là ứng với lời Vi Viễn Thụy từng nói với hấn ở Thư Trai ngày đó.

Thế nhưng, ngay khi hấn sắp buông bỏ, chỉ muốn tận tâm làm việc, chờ thời gian sang năm thăng quan lại hăng hái nghênh thú Bùi Quang Quang, thì một cơ hội bày ra ở trước mặt hấn.

Ngày ấy hấn đang đi lại ở ngự hoa viên, vừa vặn gặp được hoàng thượng mang theo một đám cận thân đi dạo, thỉnh thoảng ngâm mấy câu thi từ. Hấn khẽ động tâm, trốn ở sau một gốc cây lê, đợi mọi người đến gần, vô ý mà đứng lúc triển lộ tài hoa một phen, thẳng đến khi dụ được hoàng thượng mặt mày rạng rỡ, vô cùng cao hứng, liền ban thưởng cho hấn một tòa nhà.

Lần đầu tiên khi hấn bước chân vào tòa nhà này, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ vui sướng khó nói nên lời, cái loại vui sướng này khiến cho hấn muốn tìm gấp một người để chia sẻ. Nhưng hấn tìm hai vòng, lại đột nhiên phát hiện, bên cạnh ngay cả người để nói chuyện cũng không có, ngay cả Vi Viễn Thụy thường ngày cùng hấn Tiêu Bất Ly Mạnh(1), cũng đã nhiều ngày không tụ họp với hấn rồi.

Mấy ngày sau đó, hoàng thượng thỉnh thoảng lại gọi hấn đến Ngự Tiền hầu hạ, Tiền Khiêm Ích hấn rốt cuộc một bước trở thành tâm phúc bên người hoàng thượng, là thiếu niên tài tử chạm tay có thể bóng ở kinh thành. Nhưng, thời khắc này, hấn lại hoài niệm những ngày còn ở đại viện Cửu Vĩ Ba.

Tiền Khiêm Ích xuống giường, châm đèn chậm rãi nhìn rõ bài trí trong phòng, sâu kín mà thở dài một hơi: Nếu có Quang Quang ở bên cạnh hẳn thì tốt.

“Đại nhân, có việc phân phó?” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói, là thư đồng hẳn mới tìm mấy ngày trước. Tiền Khiêm Ích cất giọng nói: “Không có việc gì, người đi ngủ đi.” Lại nghe bên ngoài khẽ đáp ứng một tiếng rồi không còn tiếng động nào nữa.

Tiền Khiêm Ích giong đèn đi đến trước thư án, mở hộp gỗ nhỏ bên tay ra, bên trong là chồng thư chỉnh chỉnh tề tề.

Hắn cầm lấy một bức nường theo ánh đèn, chỉ thấy bên trên viết hai chữ “Khiêm Ích” xiêu xiêu vẹo vẹo, ngoài ra vẽ một ông mặt trời, lại vẽ một đường thẳng, phía trên vẽ một khối giống như một miếng đậu phụ. Hắn cầm mấy tờ khác lật lên, đều là hai chữ “Khiêm Ích”, cùng với bức vẽ rồi tinh rồi mù.

Tiền Khiêm Ích đếm từng tờ giống như trân bảo, lẩm bẩm: “Lúc trước từng dạy cùng bọn nhỏ Nhị Cầu tử đọc sách rồi mà cả tên của ta cũng không viết được, còn vẽ tranh giống như miếng đậu phụ khô vậy.”

Hắn nói xong, lại cười khẽ một tiếng, thầm nghĩ: Sau này phải dạy nàng viết chữ thật tốt mới được.

Hắn lại tựa vào bên án thư cười ngốc một hồi, lật qua lật lại chồng giấy kia xem ba lần, mới không đành lòng mà cất kỹ vào trong hộp. Nghĩ nghĩ lại trở người lấy ra một thứ giống như sổ sách, rồi lên tiếng: “Sao đã hơn nửa tháng không có thư rồi, chẳng lẽ tiểu tử đưa thư lưỡi biếng? Sớm biết vậy đã đưa nàng một người tin được.....”

Lại nói lúc này Tiền Khiêm Ích đang phiền não vì mất liên lạc với Bùi Quang Quang, không ngờ tới, ngày hôm sau về nhà đã nhận được thiệp mời của phủ Thừa tướng đưa đến. Hắn nhìn thiệp mời trong tay hỏi thư đồng bên cạnh: “Có hỏi mời những người nào không?”

Thư đồng sờ đầu, cười ngốc: “Hỏi rồi hỏi rồi, nói là mời mấy người tài hoa xuất trướng trong khoa thi lần này, dĩ văn hội hữu, có thể sẽ rất náo nhiệt!”

Tiền Khiêm Ích lật lật nhìn thiệp mời trong tay, đầu mày nhú chặt dần dần giãn ra, nghĩ có lẽ lần này có thể gặp được Bùi Quang Quang, trong lòng cũng dần an định lại.

Yến hội vẫn tổ chức ở đình Bảo Thúy của Tướng phủ như lần trước, Tiền Khiêm Ích từ lúc ngồi xuống vẫn nghĩ không ra dụng ý của Thư thừa tướng, đến khi nhìn thấy Thư phu nhân ngồi phía sau tấm bình phong thì lập tức hiểu rõ—thì ra dĩ văn hội hữu là giả, tuyển chọn con rể là thật!

Những tài tử đang ngồi đây hiểu dụng ý Thừa tướng, đều nóng lòng muốn thử sức, rồi lại không muốn biểu hiện quá mức vội vàng làm mất thể diện nên trông đều mất tự nhiên.

Nếu đổi lại mấy tháng trước, Tiền Khiêm Ích nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp để khoe tài, nhưng lúc này hắn đã không còn tâm tư đó, nhìn mấy người bên cạnh vội vàng ngâm thơ thi phú, lại mượn cố giải rượu như cũ, im hơi lặng tiếng rồi đi.

Lại nói một mình hắn chuồn êm đến hậu viện Tướng phủ, dựa vào miêu tả trong thư của Bùi Quang Quang tìm Thanh Nhã Uyển – chỗ ở của nàng, lại không nghĩ đến hậu viện Tướng phủ quá rộng lớn, dù trước đó hắn đi bậy đi bạ hai lần, nhưng vẫn bị lạc đường ở trong hoa viên.

Đang lúc đứng nguyên một chỗ vò đầu bứt tai, bỗng nhiên trong bụi hoa cách đó không xa có vài tiếng động. Tiền Khiêm Ích thâm rùng mình, sợ gặp hạ nhân đi lại, vội vã trốn đến phía sau gốc cây bên cạnh, tóm lại là sợ gánh phải tội danh tự tiện xông vào Tướng phủ.

“Tiểu thư, vừa rồi nô tỳ nhìn thấy chính xác mà, hẳn đi về hướng bên này, người ngàn vạn lần đừng nóng vội.” Một giọng nói thanh thúy dẫn tới sự chú ý của Tiền Khiêm Ích, hắn nhìn thấy một cô nường quần áo màu xanh đang dáo dác thăm dò bên này.

Tiền Khiêm Ích tập trung nhìn kỹ, người đó không phải là nha đầu Lan Nhi bên cạnh Thư Tĩnh Nghi sao!

Hắn nhất thời có chút kinh ngạc, nghe lời Lan Nhi mới nói, không khó nghĩ, vậy chẳng phải Thư Tĩnh Nghi kia lén lút đến đây tìm hắn ư?

Tiền Khiêm Ích bị chính ý nghĩ này của mình dọa ra một thân mồ hôi lạnh, Thư Tĩnh Nghi là tiểu thư khuê các, sao có thể không biết rụt rè như thế được? Nếu đổi lại là Quang Quang của hắn, vậy còn có khả năng.

Hắn còn đang nghĩ ngợi, Thư Tĩnh Nghi ở mái hiên bên kia đã chậm rãi mở miệng: “Sớm bảo người chú ý một chút, hiện tại thì tốt rồi, một người sống sờ sờ ra đấy mà người còn lạc mất!” Trong giọng nói không thiếu hờn dỗi oán trách.

Tiền Khiêm Ích lau mồ hôi trên trán: Thì ra nàng ta thật sự.....

Không đành lòng để Lan Nhi kia bị trách mắng, Tiền Khiêm Ích sửa sang lại vạt áo, làm bộ như bị lạc đường mà đi ra ngoài, liếc mắt nhìn thấy Thư Tĩnh Nghi, vội vàng kinh ngạc chấp tay thi lễ: “Thư tiểu thư?”

Thư Tĩnh Nghi đang quyết miệng mất hứng, lúc này nhìn thấy người trong lòng từ phía sau bụi cây đi ra, thoáng cái đã đỏ bừng mặt trốn đến phía sau Lan Nhi, nũng nịu nhìn hắn: “Tiền công tử, thật khéo.....”

Mặc dù Tiền Khiêm Ích nóng vội tìm Bùi Quang Quang nhưng cũng không dám đắc tội Thư Tĩnh Nghi vào lúc này, đành phải bày ra vẻ mặt xấu hổ nói: “Tiền mỗ đi ra ngoài giải rượu, lại không cẩn thận bị lạc đường, mới vừa hỏi một hạ nhân nói là vòng qua Thanh Nhã Uyển chính là đình Bảo Thúy, Tiền mỗ ngu dốt, đến bây giờ vẫn không tìm thấy Thanh Nhã Uyển ở nơi nào.”

Lan Nhi che miệng cười khê: “Hạ nhân này sợ là mới tới, không biết quy củ như vậy, đáng ra nên dẫn công tử đến đình Bảo Thúy, nào có đạo lý chỉ đường. Càng khỏi nói, đường này còn bị chỉ sai rồi!”

“A?” Tiền Khiêm Ích làm ra vẻ mặt mờ mịt.

Thư Tĩnh Nghi bèn vò khăn tay cúi khuôn mặt nhỏ xuống nói: “Công tử, nơi này chính là Thanh Nhã Uyển, cách đình Bảo Thúy rất xa!”

Trong lòng Tiền Khiêm Ích khê động, trên mặt lại không chút gợn sóng, chỉ nói: “Chẳng trách ta tìm không thấy đường, thì ra người chỉ đường chỉ sai!” Nói xong, hắn liền từ biệt Thư Tĩnh Nghi xoay người muốn đi.

Thư Tĩnh Nghi vội vàng gọi hắn lại, thấy hắn quay đầu, có lẽ là cảm thấy mình quá lỗ mãng, vì thế đỏ mặt nói: “Nơi này cách đình Bảo Thúy rất xa, một mình công tử đi qua, sợ là sẽ lại bị lạc đường!”

Tiền Khiêm Ích vội vã muốn rời khỏi nàng ta, nhất thời nghe nàng ta nói như vậy, liền thuận miệng hỏi: “Vậy nên làm thế nào cho phải?”

Lan Nhi chuyển con người, nói: “A, buổi sáng Vương mama có dặn nô tỳ đến cuộn chỉ giúp bà, kết quả sáng giờ bận quá mà quên rồi.....”

Thư Tĩnh Nghi làm bộ trách cứ vài câu, cho Lan Nhi rời khỏi. Tiểu nha đầu trước khi đi còn cười mấy tiếng cổ quái, dẫn tới Thư Tĩnh Nghi hờn dỗi liếc mắt.

Tiền Khiêm Ích tất nhiên là biết chủ tớ hai người muốn gì, lại chỉ có thể giả bộ hồ đồ. Nhất thời trong hoa viên chỉ còn lại hắn và Thư Tĩnh Nghi, trong lòng Tiền Khiêm Ích nhớ Bùi Quang Quang, lại không dám phụ ý tốt của giai nhân, chỉ nói: “Nghe nói phong cảnh của Thanh Nhã Uyển ở Tương phủ rất tú lệ, nếu đã đến đây rồi, không biết tiểu thư có thể bồi Tiền mỗ đi ngắm cảnh một chút hay không?”

Hắn chủ động mời, Thư Tĩnh Nghi vô cùng cao hứng, tươi cười trên mặt không ngừng bao lâu, lại thoáng cái đã biến mất, vênh miệng nhỏ lên nói: “Lúc trước Thanh Nhã Uyển không có người ở thì cũng không tệ, chỉ tiếc hiện tại người ở lại.....” Nói tới đây, nàng ta giống như phát hiện mình nói sai, vội vàng cười nói: “Ý ta là vạn nhất bị người khác nhìn thấy ta ở cùng một chỗ với công tử.....”

Trong lòng Tiền Khiêm Ích hiểu rõ, nghe từng câu chữ trong lời nàng ta, Quang Quang ở Tương phủ sợ là không được trải qua bao nhiêu ngày tốt đẹp. Nghĩ như thế, hắn liền cảm thấy đau nhói từng cơn, hối hận như sóng triều dạt tới, đè ép đến mức khiến hắn hận không thể quay ngược thời gian, hắn nhất định sẽ không chạy tới ngôi miếu đồ nát dạy tên ăn mày bài ca dao đó nữa!

“Trước đó không lâu trên phố đều khen Thư đại nhân là Tiết Bình Quý đương thời.” Hắn cười nhạt nhẽo, “Hai mẹ con họ gặp được Thư đại nhân, thật là có phúc.”

Thư Tĩnh Nghi khẽ nhú mày, Tiền Khiêm Ích lơ đãng liếc nhìn nàng ta một cái, lòng thầm kinh ngạc, chẳng thể trách ngày đó ở trên thuyền hắn nhìn thấy nàng ta lại nghĩ tới Bùi Quang Quang, thì các nàng tuy là cùng cha khác mẹ, nhưng trên trán vẫn có vài phần tương tự.

“Chuyện của cha, phận làm nữ nhi ta đây cũng không dám nghị luận nhiều.” Thư Tĩnh Nghi khẽ động, nhẹ nhàng thay đổi đề tài, “Có điều chỗ ta ngược lại có một chuyện khá thú vị, không biết công tử có hứng thú?”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã thuận theo con đường nhỏ bên tường đi được một đoạn, nương nhờ cây cối chung quanh che phủ, thật sự không cần lo lắng bị người khác nhìn thấy.

“Mời tiểu thư cứ nói.” Tiền Khiêm Ích nhìn tường vây trước mắt, biết Bùi Quang Quang đang ở bên kia tường, nhất thời lại nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau, nàng ngã xuống từ trên đầu tường, bất giác khoe môi cong lên.

Thư Tĩnh Nghi thấy hắn cười, cho là hắn cảm thấy hứng thú đối với câu chuyện của mình, liền nói: “Chuyện này nói đến lại có quan hệ với cha ta.” Nàng nghiêng mắt nhìn hắn rồi nói: “Lại nói lúc cha ta dự thảo danh sách yến khách, ai cũng đều nghĩ tới, nhưng lại thiếu tên một người, nếu không phải ta tận mắt thấy, ông ấy cũng không thể phát hiện!” Nàng nói xong, cười nhìn hắn hỏi: “Công tử đoán xem người bị thiếu đó là ai?”

Lời này đối với Thư Tĩnh Nghi là chuyện thú vị, nhưng nghe vào trong tai Tiền Khiêm Ích lại là tiếng chuông cảnh báo. Hắn thu lại tươi cười, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ, là tại hạ?”

Thư Tĩnh Nghi lấy khăn tay che miệng cười, Tiền Khiêm Ích cảm thấy rung mình, sợ là Thư thừa tướng thật sự muốn bỏ quên hắn!

“Có thể thấy được gần đây công tử không thường xuyên đi lại với cha ta.” Thư Tĩnh Nghi giống như tự giận tự oán mở miệng: “Nếu công tử có thể giống như Vi công tử, ba năm ngày thỉnh thoảng lại đến thăm hỏi cha ta, thì sao cha ta có thể quên công tử được?”

Trong lòng Tiền Khiêm Ích ngàn chuyển trăm hồi, trên mặt lại không dám biểu hiện, chỉ như vui sướng mà cười nói: “Tiểu thư dạy rất phải.” Lại vái chào một cái thật sâu.

Thư Tĩnh Nghi thấy vậy, vội vàng vò khăn quay đi, ngượng ngùng nhìn hắn.

Trên bờ tường, Bùi Quang Quang nhìn thấy hai người bên dưới chuyện trò vui vẻ cũng muốn cười theo, lại không biết thế nào, ngay cả khoe miệng cũng không nhếch lên được, cuối cùng đành phải buồn bực mím môi.

(1) Tiêu Bất Ly Mạnh, Mạnh Bất Ly Tiêu: Tiêu, Mạnh là 2 người, tức là Tiêu Tán và Mạnh Lương. Cả 2 đều là nhân vật chính trong “Dương gia tướng”, cả 2 đều là tướng quân, 2 người bọn họ sinh tử chi giao (sống chết có nhau), như hình với bóng, rất hiểu ý nhau. Tiêu Bất Ly Mạnh, Mạnh Bất Ly Tiêu chính là hình dung hai người họ như hình với bóng, giao tình rất sâu đậm. Sau này câu này được dùng để nói tình bạn tốt, chỉ tình cảm sâu nặng, thường xuyên ở chung 1 chỗ. Nhưng bởi vì hai câu này khởi đầu cho cổ đại thông tục trong tiểu thuyết, ý tứ dễ hiểu, xấp xỉ cho bạch thoại, người bình thường hằng ngày thường xuyên dùng đến, ứng với nhiều loại phạm vi văn học.

24. Chương 24: Hiểu Lầm

Lại nói Bùi Quang Quang ở bên kia tường nghe thấy bên ngoài có tiếng nam nữ nói chuyện, nhất thời cảm thấy giọng nam vô cùng quen tai, trong lòng không khỏi giật mình, thấy trong viện không người liền đạp tường leo lên cây hòe già, vừa nhìn xuống quả nhiên thấy Tiền Khiêm Ích đứng ở bên ngoài, thế nhưng người đang nói cười cùng với hắn lại là Thư Tĩnh Nghi muội muội cùng cha khác mẹ của nàng.

Bùi Quang Quang dựa vào nhánh cây, mặc dù không nghe rõ nội dung hai người nói chuyện, nhưng vẻ mặt của bọn họ đều nhìn vào trong mắt. Tươi cười như tắm gió xuân, kết hợp với nam tài nữ sắc, thế nào cũng thấy thật đẹp mắt, nàng thậm chí cảm thấy bản thân hẳn nên nâng khoe miệng như đang xem kịch—giống như lúc trước nhìn thấy Ưông Tiểu Điệp.

Bùi Quang Quang cẩn thận nhớ lại, hai năm trước lúc nàng xem kịch là với tâm tình gì? Hình như rất vui vẻ thì phải. Vì thế, nàng muốn cười như hai người phía dưới, nhưng cuối cùng lại giật giật khoe môi, mím miệng.

Bên dưới, Tiền Khiêm Ích và Thư Tĩnh Nghi nói được mấy câu, lúc cúi đầu bỗng nhiên nhìn thấy cái bóng của bức tường ở trên mặt đất nhiều thêm một thứ, hẳn nhều mây, không khỏi nâng đầu nhìn lên, quả nhiên trông thấy Bùi Quang Quang đang ngồi ở trên tường.

“Quang Quang.....” Hắn giật giật môi, chợt nhớ ra Thư Tĩnh Nghi đang ở bên cạnh, đành nuốt hai chữ này trở vào.

Thư Tĩnh Nghi bên cạnh thấy hắn ngẩng đầu, nhất thời cũng thuận theo ánh mắt của hắn nhìn qua, vừa thấy liên hoa dung thất sắc, ngược lại hít một hơi khí lạnh, run giọng nói: “Tỷ, làm sao tỷ có thể trèo cao như vậy..... trời ạ..... tỷ, tỷ mau xuống đây.....”

Trong lúc nói chuyện, trong mắt nàng ta đã tích lệ, hoàn toàn là bộ dáng bị kinh hách. Tuy rằng nàng với tỷ tỷ tiện nghi này không có thiện cảm, nhưng cũng không muốn thấy nàng ấy xảy ra chuyện gì ngay dưới mí mắt mình.

Bùi Quang Quang thấy nàng ta giống như đang muốn đi gọi người, vội vàng hô to gọi nàng ta lại: “Cái đó..... muội muội.” Nàng vẫn không thể nào gọi thuận miệng được: “Ta, ta không sao, ngày trước ta ở đại viện Cầu Vĩ Ba, vẫn thường xuyên trèo tường chơi thế này.”

Trong mắt Thư Tĩnh Nghi lộ rõ sự kinh ngạc, Bùi Quang Quang lại nhìn là xem thường. Nàng nhin không được tinh tế đánh giá Thư Tĩnh Nghi một phen, chỉ thấy nàng ta giờ tay nhắc chân đều có phong phạm tiểu thư, ngay cả vẻ sốt ruột hốt hoảng lúc này, cũng vẫn duy trì được dáng vẻ.

Một cổ mất mát khó nói nên lời dâng lên từ đáy lòng, ánh mắt Bùi Quang Quang chuyển đến trên người Tiền Khiêm Ích, thầm nghĩ: Khó trách huynh ấy thích muội muội, cô nương xinh đẹp lại diễm đam nho nhã như vậy, đổi thành người nào cũng sẽ thấy thích.

Vừa nghĩ như vậy, nàng liền cảm thấy rất chán chường, quay thân đạp lên thân cây muốn leo xuống. Tiền Khiêm Ích thấy thế, vội vàng gọi nàng lại: “Quang..... Thư tiểu thư!”

Hắn dưới tình huống cấp bách sửa miệng, khiến cho Bùi Quang Quang dừng lại động tác bình tĩnh nhìn hắn.

Tiền Khiêm Ích nhất thời không nghĩ ra lời nào, dưới ánh mắt của nàng, hắn lại giống như tên ngốc nói không ra lời. Hắn rõ ràng có nhiều chuyện muốn nói với nàng, hắn muốn hỏi nàng vì sao không viết thư cho hắn nữa, hỏi nàng có phải ở Tương phủ không vui, hắn còn muốn dặn nàng nhớ luyện chữ thật tốt.....

Chính là, nhiều lời như thế, hắn lại một câu cũng nói không nên lời.

Bùi Quang Quang nhìn hắn thật sâu, cuối cùng bởi vì sự trầm mặc của hắn mà trong lòng dần trầm xuống: Đúng rồi, huynh ấy thực ra vẫn thích Thư tiểu thư hơn, nếu không cũng sẽ không để hơn hai tháng rồi vẫn chưa tới đề thân, cũng sẽ không ngay cả nàng không còn viết thư vẫn không đến hỏi một câu, lại càng không ở chỗ này trò chuyện vui vẻ với Thư tiểu thư.

Bùi Quang Quang trừng mắt nhìn, giấu đi ảm ướt trong mắt, lặng lẽ nói với chính mình: “Quang Quang à, không thể khóc, có cái gì tốt mà khóc.....” Lập tức, mũi chân khẽ động, nhanh nhẹn nhảy trở về trên chạc cây.

“Thư tiểu thư!” Tiền Khiêm Ích lại hô to một tiếng, hai mắt không hề chớp chăm chú nhìn nàng. Hắn vươn cổ, thân thể cũng hơi nghiêng tới trước, giống như một con ngỗng, đáng vẻ có chút buồn cười.

Bùi Quang Quang sừng mặt lên nhìn hắn, Tiền Khiêm Ích liếm môi nói: “Ta.....”

Hắn muốn giải thích với nàng, sự tình không giống như nàng vừa nhìn thấy, chỉ là khi hắn nghiêng mắt thoáng nhìn Thư Tĩnh Nghi đang khấn trương mềm mại dựa sát vào hắn, những lời giải thích lại không thể nào nói ra được khỏi miệng, chỉ có thể khàn giọng nói: “Vẫn nên tìm người đến đây đỡ đi, cẩn thận đừng để bị ngã.”

“Đúng đó tỷ tỷ.” Thư Tĩnh Nghi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhú chặt lông mày, vẻ mặt ngưng trọng, “Để ta sai Lan Nhi gọi người đến nhé, tỷ đừng nhúc nhích, dọa người khác lắm.”

Tuy nói như vậy nhưng người của nàng ta vẫn đứng nguyên tại chỗ không rời một bước.

Bùi Quang Quang cười ngốc với nàng ta: “Không có chuyện gì, trước kia ta cũng từng bị ngã từ trên tường xuống rồi, cái loại cảm giác vừa đau vừa sợ này vẫn còn nhớ rõ lắm, cho nên sẽ không bao giờ để bị té như thế nữa đâu!”

Đồng tử Tiền Khiêm Ích co rút lại, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh lần đầu tiên khi thấy bộ dạng Bùi Quang Quang ngồi trên bụng hắn khóc lớn.

Sau khi Bùi Quang Quang nói xong, cũng không nghe bọn họ nhiều lời nữa, động tác nhanh nhẹn vịn cây leo xuống.

Thư Tĩnh Nghi nhất thời sững sờ trong chốc lát, lúc sau mới lấy lại tinh thần, lập tức vì tỷ tỷ không biết lễ nghi của mình mà cảm thấy xấu hổ, khẽ cong gối với Tiền Khiêm Ích, cười yếu ớt nói: “Công tử chê cười, tỷ tỷ..... lúc trước lưu lạc bên ngoài, cho nên không hiểu quy củ, có chỗ nào thất lễ thì xin công tử hãy lượng thứ.”

Tiền Khiêm Ích giống như không nghe thấy nàng ta nói chuyện, ngơ ngác nhìn đầu tường trống không, thẳng đến khi Thư Tĩnh Nghi gọi hắn một tiếng, hắn mới hồi thần, gượng xóc lại tươi cười đáp lễ, chỉ nói không sao.

Thư Tĩnh Nghi thấy hắn nhú mày, bộ dáng như có tâm sự, cho là hắn vẫn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong những hành động lỗ mãng của Bùi Quang Quang, trên mặt liền có vài phần thẹn thùng.

Hai người trầm mặc đứng trong chốc lát, Thư Tĩnh Nghi nghĩ nghĩ rồi nói: “Phụ thân đọc đủ thứ thi thư, trên dưới làm việc trong phủ, trước giờ đều chú trọng chữ lễ, chuyện công tử vừa mới chứng kiến, chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.”

Tiền Khiêm Ích quay đầu liếc nhìn nàng ta một cái, nói: “Tiền mỗ hiểu được, nhưng mà, tính tình mới rồi của Thư đại tiểu thư, ngược lại cũng có chút thú vị!”

Sắc mặt Thư Tĩnh Nghi cứng đờ, Tiền Khiêm Ích lấy lại tinh thần, biết mình nói sai rồi vội vàng tạ lỗi: “Tiểu thư thứ tội, tại hạ vượt khuôn phép rồi.”

Thư Tĩnh Nghi kéo khóe miệng cười cười, khoát tay với hắn.

Hai người lại nói chuyện một hồi, Lan Nhi canh chừng ở phía xa lúc này đang vội vàng vàng chạy tới. Tiền Khiêm Ích vừa thấy liền biết là có người đến đây, vội vàng cáo biệt với Thư Tĩnh Nghi, gấp rút rời đi. Đi tới giao lộ, lại nhịn không được nhìn về hướng đầu tường, đã thấy Thư Tĩnh Nghi cũng đúng lúc từ từ quay đầu, chống lại ánh mắt hắn, lập tức xấu hổ quay người, cong khóe miệng giảo lên sỏi vụn chạy đi.

Tiền Khiêm Ích nhìn bức tường kia, chợt nhớ tới tình cảnh ngày đó hắn trèo thang từ trong Bùi gia leo ra ngoài tường, chỉ là bây giờ, hắn biết đi đâu tìm một cây thang đây?

Bên trong tường, Bùi Quang Quang nghe thấy bên ngoài đã yên tĩnh trở lại, dần chỉ còn lại tiếng chim hót, lúc này mới vịn tường phải vấy đứng lên.

Từ nửa tháng trước sau khi viết thư cho Tiền Khiêm Ích bị mẫu thân phát hiện, nàng không còn liên lạc với hắn nữa. Mẫu thân nói, họ Tiền kia chính là đang lừa nàng, thư sinh đều không phải người tốt, cứ nhìn cha ruột của nàng thì sẽ biết!

Lúc ấy nàng còn không chịu tin, nhưng mà bây giờ, nàng không thể không tin tưởng.

“Khiêm Ích.” Nàng thầm niệm trong lòng, “Kỳ thực ta rất thông minh đấy.....”

Bên ngoài tường, Tiềm Khiêm Ích trở lại đình Bão Thúy, gió quẩn quanh ngọn cây, bên tai bỗng nhiên thổi tới một thanh âm, nghe không rõ ràng, lại giống như Bùi Quang Quang đang gọi tên của hắn.

Bước chân Tiềm Khiêm Ích dừng một chút, quay đầu nhìn về hướng Thanh Nhã Uyển, bỗng nhiên lắc đầu nở nụ cười: Hắn quả nhiên là nghĩ quá nhiều nên sinh ảo giác!

Chương 25: Cá và tay gấu

Lúc yến hội kết thúc, Tiềm Khiêm Ích ở cửa Tướng phủ hàn huyên với mọi người vài câu, sau đó mới một mình rời đi.

Từ lúc gián tiếp biết được tâm ý của Thư thừa tướng qua miệng Thư Tĩnh Nghi, hắn càng thêm không có lòng leo cao, bởi vậy, dù sau đó có trở về đình Bão Thúy, hắn lại ngồi một mình ở trong một góc không gây chú ý, nhìn mọi người cười nói vui vẻ trước mặt, cũng không hề tham dự.

Thư thừa tướng sinh hiềm khích đối với hắn, cho dù hắn đi đề thân muốn lấy Quang Quang, Thư thừa tướng cũng chưa chắc sẽ đồng ý, hơn nữa lại thêm một Thư Tĩnh Nghi, tình hình càng rối loạn thêm mấy phần.

Tiềm Khiêm Ích có chút đau đầu nghĩ, hắn quả thực là tự chuốc lấy cực khổ. Hắn bày một ván cờ, kết quả là ai cũng không được lợi, mà chính hắn cũng tự nhốt mình vào ngõ cụt.

“Tiền huynh!” Đẳng sau vang lên tiếng gọi cắt đứt suy nghĩ của hắn, hắn xoay người nhìn lại, chính là Vi Viễn Thụy đang bước nhanh đi về phía hắn.

“Sao Tiền huynh lại đi vội vàng như vậy? Chẳng lẽ trong nhà có giấu hồng nhan tri kỷ chăng?” Vi Viễn Thụy đi đến bên cạnh hắn, nhún mày cười nói đùa.

Tiềm Khiêm Ích không nhìn hắn, lại tiếp tục đi trên con đường của mình. Hiện giờ Vi Viễn Thụy có được sự coi trọng của Thư thừa tướng, tự nhiên là khí phách phấn chấn, nhưng mới rồi ở trên yến hội, cho dù những tài tử khác gắng sức triển lộ tài hoa thì Thư thừa tướng vẫn thảnh thơi đem câu chuyện truyền đến Vi Viễn Thụy, ngay cả Thư phu nhân ở phía sau tấm bình phong cũng nhìn ra được tâm tư của Thừa tướng, lâu lâu lại vụng trộm vén bức rèm che lên nhìn hắn.

Vi Viễn Thụy thấy Tiềm Khiêm Ích trầm mặc, cũng không tiếp tục đùa giỡn, chỉ im lặng đi cùng hắn một đoạn đường, tiếp đó mới nói: “Tiền huynh đang tức giận ư?”

Tiềm Khiêm Ích sững sốt, lập tức cười nhạt đáp: “Không dám.”

“Tiền huynh là đang trách ta không hề đồng tiến với huynh?” Vi Viễn Thụy không hề quanh co, đi thẳng vào vấn đề hỏi hắn. Tiềm Khiêm Ích hơi ngừng chân, lập tức lại giống như không có việc gì tiến bước về phía trước, thấp giọng nói: “Vi huynh được như hôm nay, nhất định là có quyết định của chính mình, Khiêm Ích nào dám ngông cuồng mà nghị luận.”

“Tiền huynh!” Vi Viễn Thụy tiến lên một bước, trực tiếp ngăn lại đường đi của Tiềm Khiêm Ích, hắn không nói lời nào, lạnh lùng liếc nhìn Vi Viễn Thụy. Lúc này hai người đã quẹo vào một hẻm nhỏ, cứ giằng co như vậy trong ngõ hẻm.

Cuối cùng là Vi Viễn Thụy chịu thua trước, đề thấp thanh âm nói: “Tiền huynh, ta qua lại với Thư thừa tướng kỳ thực không phải là mong muốn trong lòng.”

Tiềm Khiêm Ích hừ một tiếng nói: “Ngày đó cũng không biết là người nào ném ngọc bội xuống dưới chân Thư thừa tướng.”

Sắc mặt Vi Viễn Thụy khê then, khê ho một tiếng nói: “Ngày đó khi ta chưa thi đậu, xác thực muốn dựa thể Thư thừa tướng dừng cầm tiến vào dòng nước xiết.” Hắn nói xong, liếc nhìn Tiềm Khiêm Ích một cái, lại nói: “Nhưng đợi ta thi đậu vào viện Hàn Lâm, mới biết Thư thừa tướng quyền cao chức trọng.” Nói tới đây, hắn bỗng nhiên cẩn thận nhìn chung quanh một chút, lúc này mới giảm thấp thanh âm nói: “Gần như một tay che trời, đứng là sâu một cửa một nước.”

Sắc mặt Tiềm Khiêm Ích cứng đờ, kéo tay Vi Viễn Thụy đi vào trong nhà ở chỗ sâu của hẻm nhỏ, trong miệng chỉ nói: “Chẳng lẽ Vi huynh muốn rước họa vào thân?”

Vi Viễn Thụy bị Tiền Khiêm Ích kéo đi khiến dưới chân bất ổn, cước bộ rối loạn mà chạy đi mấy bước, cuối cùng nhìn vào sau ót của hắn câu môi cười nhẹ một tiếng. Chờ khi hai người tiến vào thư phòng trong nhà của Tiền Khiêm Ích, lúc này Vi Viễn Thụy mới mở miệng nói: “Đa tạ Tiền huynh không quên tình nghĩa huynh đệ.”

Tiền Khiêm Ích mới vừa vẫy tay cho thư đồng lui, tự tay rót hai ly trà nói: “Vi huynh không cần đa lễ, Khiêm Ích chẳng qua là sợ bị liên lụy thôi.”

Vi Viễn Thụy tiếp nhận ly trà cười mà không nói, xoay người thưởng thức bức tranh hoa mai treo ở trên tường.

Một lát sau, Tiền Khiêm Ích hỏi hắn: “Lời nói không thực sự mong muốn mới rồi của Vi huynh là đã xảy ra chuyện gì?”

Vi Viễn Thụy quay người lại nhìn hắn, cười nói: “Đa tạ Tiền huynh quan tâm.” Ngừng lại một chút, không thấy Tiền Khiêm Ích có phản ứng, cuối cùng mới thu lại thần sắc trầm giọng nói: “Tiền huynh có còn nhớ ngày đó ta từng nhắc với huynh chuyện tranh chấp phe phái?”

Tiền Khiêm Ích gật đầu, chuyện phe phái tranh chấp nhau, đừng nói là nhớ rõ, hắn thậm chí đã trải qua rồi.

“Thư đại nhân cố ý đề bạt ngu huynh, nếu như ngu huynh không biết điều cự tuyệt, Thư đại nhân sẽ có cảm tưởng gì?” Vi Viễn Thụy uống một hớp trà, lại nói tiếp: “Tiền huynh chắc hẳn cũng biết, hai phe phái lớn nhất trong triều không ngoài Thư thừa tướng cùng Hàn tướng quân, bất kể như thế nào, cũng phải đầu nhập vào một bên.”

Hắn nói xong, lại nghĩ đến một chuyện, vì thế nói tiếp: “Tiền huynh có còn nhớ đến lời đồn đãi dính dáng đến Thư thừa tướng ở trên phố?”

Sắc mặt Tiền Khiêm Ích hơi thẹn, việc này tất nhiên là hắn biết rõ, khởi đầu chuyện này chính là hắn.

Vi Viễn Thụy cũng không chú ý sắc mặt của hắn, nói thẳng: “Không khó nghĩ đến bây giờ Tiền huynh vẫn còn tưởng rằng đó là công lao của huynh?” Hắn khê hừ một tiếng, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tiền Khiêm Ích, lại nói: “Tiền huynh đối với chuyện cũ này, bất quá là biết một chút da lông, làm sao mà càng truyền về sau, cuối cùng ngay cả một chi tiết nhỏ trong đó cũng bị người ta đào ra, lại làm sao mà nhiều lần ngăn cấm lời đồn vẫn không ngừng, cuối cùng khiến Thư thừa tướng đành phải bày ra mặt giả, tổn hại thanh danh nửa đời, chịu ngậm bồ hòn như vậy?”

“Chẳng lẽ là Hàn.....” Tiền Khiêm Ích thầm rùng mình, kinh ngạc nhìn Vi Viễn Thụy, hắn gật đầu: “Tiền huynh chẳng qua là làm giả y cho người khác mà thôi.” Dừng một chút lại nói: “Huynh nghĩ vì sao Thư thừa tướng xa lánh huynh chứ, ông ta sợ là đã sớm coi huynh theo cùng một phe với Hàn tướng quân rồi.”

Tiền Khiêm Ích sửng sốt một hồi, bỗng nhiên lắc đầu cười, chỉ nói: “Mệt ta còn cố tình xôn xao quan trường, lại không ngờ tới đã thua đau từ lúc bắt đầu rồi.”

Vi Viễn Thụy nhìn hắn, trong mắt bỗng nhiên dâng lên một chút thương hại, thấy hắn quay đầu nhìn đến, liền vội vàng giấu đi.

Tiền Khiêm Ích nhìn thẳng vào hắn, rót cuộc mở miệng nói: “Nếu đứng ở một bên đều sẽ đắc tội với bên còn lại, vậy tại sao lại không bảo trì trung lập? tỷ như..... hoàng thượng.....?”

Sắc mặt Vi Viễn Thụy cứng đờ, bình tĩnh đánh giá Tiền Khiêm Ích, cuối cùng đặt ly trà xuống cao giọng cười lớn, vỗ bờ vai hắn nói: “Tiền huynh, huynh làm như người nào cũng đều có vận khí tốt như huynh vậy, có thể dễ dàng đạt được sủng ái của hoàng thượng?”

Tiền Khiêm Ích giật giật khóe miệng, nói không ra lời.

Vi Viễn Thụy lại thở dài một hơi nói: “Thôi đi thôi đi, trong giới quan trường này nào có chuyện như ý? Chỉ hy vọng sớm ngày được hoàng thượng coi trọng, không còn khuất ở dưới người nữa!”

Tiền Khiêm Ích nói: “Vi huynh nói quá lời rồi.”

Vi Viễn Thụy cười cười, không tiếp lời. Một lát sau, lại hỏi Tiền Khiêm Ích: “Yến hội hôm nay không thấy bóng dáng Tiền huynh, là đi gặp gỡ giai nhân sao?”

Tiền Khiêm Ích nghe vậy, thân thể cứng đờ, cười khổ nói: “Nào có giai nhân gì, kẻ xấu ngược lại có một!”

“Chỉ giáo cho?”

Tiền Khiêm Ích cùng Vi Viễn Thụy đã cởi bỏ khúc mắc, cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp đem chuyện hôm nay kể lại một lần với hần, sau đó mới nói: “Vi huynh, có lẽ ngày đó ta thật sự sai rồi. Nếu sớm biết sau khi nhập chức Hàn Lâm, có thể được hoàng thượng coi trọng, thì bất kể thế nào ta cũng sẽ không đi một bước kia.”

Vi Viễn Thụy nhú mày nhìn hần, nói: “Thế gian khó mua được sớm biết.”

“Đúng vậy, mệt ta tự ình là đa mưu túc trí, bày bố lâu như vậy, cuối cùng lại chỉ hại chính mình.” Tiền Khiêm Ích thở dài một tiếng.

Vi Viễn Thụy cẩn thận nhìn hần, đột nhiên nói: “Tiền huynh, nếu cho huynh một cơ hội mang theo Quang Quang rời xa kinh thành, rời xa phiền muộn, huynh có nguyện ý dẫn theo muội ấy cùng cao chạy xa bay không?”

Tiền Khiêm Ích lặng đi một chút, lập tức cúi đầu xuống, một lát sau, mới có giọng nói trầm thấp của hần truyền đến: “Nếu như vậy, thì chẳng phải đã uống phí việc ta trăm cay nghìn đắng thi đậu công danh.....?”

Vi Viễn Thụy yên lặng chốc lát, cuối cùng hừ cười một tiếng nói: “Trên đời này nào có chuyện tốt ôm được cả cá và tay gấu?”

Lời này cũng khiến cho Tiền Khiêm Ích nhớ tới một câu chuyện cười trước kia từng được nghe kể, liền tiếp lời nói: “Nuôi một con gấu để bắt cá không phải được rồi?”

Vi Viễn Thụy nhú mày nhìn hần, không hề lên tiếng.

Tiền Khiêm Ích bị hần nhìn đến xấu hổ, đành phải khẽ ho một tiếng dời đi đề tài: “Hiện giờ ta chỉ muốn giải thích rõ ràng với nàng, nàng ngốc như vậy, chỉ sợ nhất thời đã nghĩ theo hướng khác rồi.”

Vi Viễn Thụy nghĩ nghĩ nói: “Mùng tám tháng sau, Thư phu nhân sẽ dẫn theo thân quyến đi Xưng Tâm tự ở Kinh Giao dâng hương, chắc hần mẹ con Bùi gia cũng ở trong đó.”

Tiền Khiêm Ích liếc nhìn hần: “Sao Vi huynh biết được?”

Vi Viễn Thụy nhất thời có chút xấu hổ, chỉ sờ sờ cái mũi xoay người sang chỗ khác nói: “Mới nãy vừa xuất môn thì nha hoàn bên người Thư phu nhân cố ý đến nói cho ta biết, chắc là Thư phu nhân gợi ý, sợ là muốn nói dây tơ hồng rồi.”

Nghe hần nói như vậy, Tiền Khiêm Ích ngược lại nhớ tới nói: “Mùng tám tháng sau, hình như Kinh Giao có hội đèn lồng.” Nói xong, hần lại có chút cảm khái nói: “Một ta tính toán mưu kế, lại quên việc chung thân đại sự vẫn là do phụ mẫu chi mệnh, môi chước chi ngôn(1).”

Hần tự giễu cười cười, Vi Viễn Thụy nhân tiện nói: “Vốn Tiền huynh chỉ cần dụ Bùi đại nương vui vẻ là có thể thỏa mãn lấy được Quang Quang, nhưng hiện tại, lại cứ rần kéo theo một Thư thừa tướng, không phải là rất ảm ức à!”

Hần nói lời này khiến Tiền Khiêm Ích vừa hồi vừa thẹn, đành phải liên tục xua tay, ý bảo hần không cần nói nữa.

Vi Viễn Thụy còn muốn nói thêm điều gì, nhưng thấy bộ dáng này của Tiền Khiêm Ích, đành phải thôi.

Chờ đến ngày dâng hương, Tiền Khiêm Ích bởi vì không được Thư phu nhân ngầm đồng ý, liền cùng Vi Viễn Thụy chia nhau hành sự. Hần đã sớm đến trông coi ở Xưng Tâm tự, mãi đến giờ Thìn, mới thấy đoàn xe Tướng phủ chậm rãi đi đến dưới chân núi.

Thư phu nhân dẫn theo một đám nữ quyến xuống xe, đi bộ từ dưới chân núi lên, đến chính điện bái Phật lộ vẻ thành tâm. Theo sau lại thấy phương trượng, hàn huyền thiên ngữ một phen, mới giải tán mọi người đi đến từng sân viện riêng.

Tiền Khiêm Ích vẫn luôn trốn ở phía sau cây cột sơn hồng của đại điện nhìn về phía bên kia, tìm hồi lâu mới nhìn thấy Bùi Quang Quang đi theo bên cạnh Bùi Tú Mẫn ở trong góc, nhất thời thấy nàng quy củ quỳ ở nơi đó, lại có một loại cảm giác không chân thật.

Thẳng đến khi Thư phụ nhân giải tán mọi người, Tiền Khiêm Ích chính mắt nhìn thấy Bùi Quang Quang đứng lên, lại khom lưng xuống xoa nắn đầu gối, trong miệng còn lầm bầm lầu bầu không ngừng mấp máy, lúc này mới yên lòng: Đó mới là Quang Quang của hắn, may mắn không bị mama của Tướng phủ dạy đến choáng váng.

Vừa nghĩ như vậy, hắn liền lặng lẽ hướng về phía đình viện bên kia đi theo.....

(1) Phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn: đại ý là hôn nhân đại sự cần có người mai mối đến nói chuyện, sự đồng ý của cha mẹ.

25. Chương 25: Cá Và Tay Gấu

Lúc yến hội kết thúc, Tiền Khiêm Ích ở cửa Tướng phủ hàn huyên với mọi người vài câu, sau đó mới một mình rời đi.

Từ lúc gián tiếp biết được tâm ý của Thư thừa tướng qua miệng Thư Tĩnh Nghi, hắn càng thêm không có lòng leo cao, bởi vậy, dù sau đó có trở lại đình Bảo Thúy, hắn vẫn ngồi một mình ở trong một góc không gây chú ý, nhìn mọi người cười nói vui vẻ trước mặt, cũng không hề tham dự.

Thư thừa tướng sinh hiềm khích đối với hắn, cho dù hắn đi đề thân muốn lấy Quang Quang, Thư thừa tướng cũng chưa chắc sẽ đồng ý, hơn nữa lại thêm một Thư Tĩnh Nghi, tình hình càng rối loạn thêm mấy phần.

Tiền Khiêm Ích có chút đau đầu nghĩ, hắn quả thực là tự chuốc lấy cực khổ. Hắn bày một ván cờ, kết quả là ai cũng không được lợi, mà chính hắn cũng tự nhốt mình vào ngõ cụt.

“Tiền huynh!” Đàng sau vang lên tiếng gọi cắt đứt suy nghĩ của hắn, hắn xoay người nhìn lại, chính là Vi Viễn Thụy đang bước nhanh đi về phía hắn.

“Sao Tiền huynh lại đi vội vàng như vậy? Chẳng lẽ trong nhà có giấu hồng nhan tri kỷ chăng?” Vi Viễn Thụy đi đến bên cạnh hắn, nhún mày cười nói đùa.

Tiền Khiêm Ích không nhìn hắn, lại tiếp tục đi trên con đường của mình. Hiện giờ Vi Viễn Thụy có được sự coi trọng của Thư thừa tướng, tự nhiên là khí phách phấn chấn, nhưng mới rồi ở trên yến hội, cho dù những tài tử khác gắng sức triển lộ tài hoa thì Thư thừa tướng vẫn thảnh thơi đem câu chuyện truyền đến Vi Viễn Thụy, ngay cả Thư phụ nhân ở phía sau tấm bình phong cũng nhìn ra được tâm tư của Thừa tướng, lâu lâu lại vụng trộm vén bức rèm che lên nhìn hắn.

Vi Viễn Thụy thấy Tiền Khiêm Ích trầm mặc, cũng không tiếp tục đùa giỡn, chỉ im lặng đi cùng hắn một đoạn đường, tiếp đó mới nói: “Tiền huynh đang tức giận ư?”

Tiền Khiêm Ích sững sốt, lập tức cười nhạt đáp: “Không dám.”

“Tiền huynh là đang trách ta không hề đồng tiến với huynh?” Vi Viễn Thụy không hề quanh co, đi thẳng vào vấn đề hỏi hắn. Tiền Khiêm Ích hơi ngừng chân, lập tức lại giống như không có việc gì tiến bước về phía trước, thấp giọng nói: “Vi huynh được như hôm nay, nhất định là có quyết định của chính mình, Khiêm Ích nào dám ngóng cuồng mà nghị luận.”

“Tiền huynh!” Vi Viễn Thụy tiến lên một bước, trực tiếp ngăn lại đường đi của Tiền Khiêm Ích, hắn không nói lời nào, lạnh lùng liếc nhìn Vi Viễn Thụy. Lúc này hai người đã quẹo vào một hẻm nhỏ, cứ giằng co như vậy trong ngõ hẻm.

Cuối cùng là Vi Viễn Thụy chịu thua trước, đề thấp thanh âm nói: “Tiền huynh, ta qua lại với Thư thừa tướng kỳ thực không phải là mong muốn trong lòng.”

Tiền Khiêm Ích hừ một tiếng nói: “Ngày đó cũng không biết là người nào ném ngọc bội xuống dưới chân Thư thừa tướng.”

Sắc mặt Vi Viễn Thụy khê then, khê ho một tiếng nói: “Ngày đó khi ta chưa thi đậu, xác thực muốn dựa thế Thư thừa tướng dũng cảm tiến vào dòng nước xiết.” Hắn nói xong, liếc nhìn Tiền Khiêm Ích một cái, lại nói: “Nhưng đợi ta thi đậu vào viện Hàn Lâm, mới biết Thư thừa tướng quyền cao chức trọng.” Nói tới đây, hắn bỗng nhiên cẩn thận nhìn chung quanh một chút, lúc này mới giảm thấp thanh âm nói: “Gần như một tay che trời, đúng là sâu một cửa một nước.”

Sắc mặt Tiền Khiêm Ích cứng đờ, kéo tay Vi Viễn Thụy đi vào trong nhà ở chỗ sâu của hẻm nhỏ, trong miệng chỉ nói: “Chẳng lẽ Vi huynh muốn rước họa vào thân?”

Vi Viễn Thụy bị Tiền Khiêm Ích kéo đi khiến dưới chân bất ổn, cước bộ rối loạn mà chạy đi mấy bước, cuối cùng nhìn vào sau ót của hắn câu môi cười nhẹ một tiếng. Chờ khi hai người tiến vào thư phòng trong nhà của Tiền Khiêm Ích, lúc này Vi Viễn Thụy mới mở miệng nói: “Đa tạ Tiền huynh không quên tình nghĩa huynh đệ.”

Tiền Khiêm Ích mới vừa vẫy tay cho thư đồng lui, tự tay rót hai ly trà nói: “Vi huynh không cần đa lễ, Khiêm Ích chẳng qua là sợ bị liên lụy thôi.”

Vi Viễn Thụy tiếp nhận ly trà cười mà không nói, xoay người thưởng thức bức tranh hoa mai treo ở trên tường.

Một lát sau, Tiền Khiêm Ích hỏi hắn: “Lời nói không thực sự mong muốn mới rồi của Vi huynh là đã xảy ra chuyện gì?”

Vi Viễn Thụy quay người lại nhìn hắn, cười nói: “Đa tạ Tiền huynh quan tâm.” Ngừng lại một chút, không thấy Tiền Khiêm Ích có phản ứng, cuối cùng mới thu lại thần sắc trầm giọng nói: “Tiền huynh có còn nhớ ngày đó ta từng nhắc với huynh chuyện tranh chấp phe phái?”

Tiền Khiêm Ích gật đầu, chuyện phe phái tranh chấp nhau, đừng nói là nhớ rõ, hắn thậm chí đã trải qua rồi.

“Thư đại nhân cố ý đề bạt ngu huynh, nếu như ngu huynh không biết điều cự tuyệt, Thư đại nhân sẽ có cảm tưởng gì?” Vi Viễn Thụy uống một hớp trà, lại nói tiếp: “Tiền huynh chắc hẳn cũng biết, hai phe phái lớn nhất trong triều không ngoài Thư thừa tướng cùng Hàn tướng quân, bất kể như thế nào, cũng phải đầu nhập vào một bên.”

Hắn nói xong, lại nghĩ đến một chuyện, vì thế nói tiếp: “Tiền huynh có còn nhớ đến lời đồn đãi dính dáng đến Thư thừa tướng ở trên phố?”

Sắc mặt Tiền Khiêm Ích hơi then, việc này tất nhiên là hắn biết rõ, khởi đầu chuyện này chính là hắn.

Vi Viễn Thụy cũng không chú ý sắc mặt của hắn, nói thẳng: “Không khó nghĩ đến bây giờ Tiền huynh vẫn còn tưởng rằng đó là công lao của huynh?” Hắn khê hừ một tiếng, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tiền Khiêm Ích, lại nói: “Tiền huynh đối với chuyện cũ này, bất quá là biết một chút da lông, làm sao mà càng truyền về sau, cuối cùng ngay cả một chi tiết nhỏ trong đó cũng bị người ta đào ra, lại làm sao mà nhiều lần ngăn cấm lời đồn vẫn không ngừng, cuối cùng khiến Thư thừa tướng đành phải bày ra mặt già, tổn hại thanh danh nửa đời, chịu ngậm bồ hòn như vậy?”

“Chẳng lẽ là Hàn.....” Tiền Khiêm Ích thầm rùng mình, kinh ngạc nhìn Vi Viễn Thụy, hắn gật đầu: “Tiền huynh chẳng qua là làm giả y cho người khác mà thôi.” Dừng một chút lại nói: “Huynh nghĩ vì sao Thư thừa tướng xa lánh huynh chứ, ông ta sợ là đã sớm coi huynh theo cùng một phe với Hàn tướng quân rồi.”

Tiền Khiêm Ích sửng sốt một hồi, bỗng nhiên lắc đầu cười, chỉ nói: “Mệt ta còn cố tình xôn xao quan trường, lại không ngờ tới đã thua đau từ lúc bắt đầu rồi.”

Vi Viễn Thụy nhìn hắn, trong mắt bỗng nhiên dâng lên một chút thương hại, thấy hắn quay đầu nhìn đến, liền vội vàng giấu đi.

Tiền Khiêm Ích nhìn thẳng vào hấn, rớt cuộc mở miệng nói: “Nếu đứng ở một bên đều sẽ đắc tội với bên còn lại, vậy tại sao lại không bảo trì trung lập? tỷ như..... hoàng thượng.....?”

Sắc mặt Vi Viễn Thụy cứng đờ, bình tĩnh đánh giá Tiền Khiêm Ích, cuối cùng đặt ly trà xuống cao giọng cười lớn, vỗ bờ vai hấn nói: “Tiền huynh, huynh làm như người nào cũng đều có vận khí tốt như huynh vậy, có thể dễ dàng đạt được sủng ái của hoàng thượng?”

Tiền Khiêm Ích giật giật khóe miệng, nói không ra lời.

Vi Viễn Thụy lại thở dài một hơi nói: “Thôi đi thôi đi, trong giới quan trường này nào có chuyện như ý? Chỉ hy vọng sớm ngày được hoàng thượng coi trọng, không còn khuất ở dưới người nữa!”

Tiền Khiêm Ích nói: “Vi huynh nói quá lời rồi.”

Vi Viễn Thụy cười cười, không tiếp lời. Một lát sau, lại hỏi Tiền Khiêm Ích: “Yến hội hôm nay không thấy bóng dáng Tiền huynh, là đi gặp gỡ giai nhân sao?”

Tiền Khiêm Ích nghe vậy, thân thể cứng đờ, cười khổ nói: “Nào có giai nhân gì, kẻ xấu ngược lại có một!”

“Chỉ giáo cho?”

Tiền Khiêm Ích cùng Vi Viễn Thụy đã cởi bỏ khúc mắc, cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp đem chuyện hôm nay kể lại một lần với hấn, sau đó mới nói: “Vi huynh, có lẽ ngày đó ta thật sự sai rồi. Nếu sớm biết sau khi nhập chức Hàn Lâm, có thể được hoàng thượng coi trọng, thì bất kể thế nào ta cũng sẽ không đi một bước kia.”

Vi Viễn Thụy nhú mày nhìn hấn, nói: “Thế gian khó mua được sớm biết.”

“Đúng vậy, met ta tự ình là đa mưu túc trí, bày bố lâu như vậy, cuối cùng lại chỉ hại chính mình.” Tiền Khiêm Ích thở dài một tiếng.

Vi Viễn Thụy cẩn thận nhìn hấn, đột nhiên nói: “Tiền huynh, nếu cho huynh một cơ hội mang theo Quang Quang rời xa kinh thành, rời xa phiền muộn, huynh có nguyện ý dẫn theo muội ấy cùng cao chạy xa bay không?”

Tiền Khiêm Ích lặng đi một chút, lập tức cúi đầu xuống, một lát sau, mới có giọng nói trầm thấp của hấn truyền đến: “Nếu như vậy, thì chẳng phải đã uống phí việc ta trăm cay nghìn đắng thi đậu công danh.....?”

Vi Viễn Thụy yên lặng chốc lát, cuối cùng hừ cười một tiếng nói: “Trên đời này nào có chuyện tốt ôm được cả cá và tay gấu?”

Lời này cũng khiến cho Tiền Khiêm Ích nhớ tới một câu chuyện cười trước kia từng được nghe kể, liền tiếp lời nói: “Nuôi một con gấu để bắt cá không phải được rồi?”

Vi Viễn Thụy nhú mày nhìn hấn, không hề lên tiếng.

Tiền Khiêm Ích bị hấn nhìn đến xấu hổ, đành phải khẽ ho một tiếng dời đi đề tài: “Hiện giờ ta chỉ muốn giải thích rõ ràng với nàng, nàng ngốc như vậy, chỉ sợ nhất thời đã nghĩ theo hướng khác rồi.”

Vi Viễn Thụy nghĩ nghĩ nói: “Mùng tám tháng sau, Thư phu nhân sẽ dẫn theo thân quyến đi Xưng Tâm tự ở Kinh Giao dâng hương, chắc hấn mẹ con Bùi gia cũng ở trong đó.”

Tiền Khiêm Ích liếc nhìn hấn: “Sao Vi huynh biết được?”

Vi Viễn Thụy nhất thời có chút xấu hổ, chỉ sờ sờ cái mũi xoay người sang chỗ khác nói: “Mới nãy vừa xuất môn thì nha hoàn bên người Thư phu nhân cố ý đến nói cho ta biết, chắc là Thư phu nhân gợi ý, sợ là muốn nói dây tơ hồng rồi.”

Nghe hấn nói như vậy, Tiền Khiêm Ích ngược lại nhớ tới nói: “Mùng tám tháng sau, hình như Kinh Giao có hội đèn lồng.” Nói xong, hấn lại có chút cảm khái nói: “Met ta tính toán mưu kế, lại quên việc chung thân đại sự vẫn là do phụ mẫu chỉ mệnh, môi chước chi ngôn(1).”

Hắn tự giễu cười cười, Vi Viễn Thụy nhân tiện nói: “Vốn Tiền huynh chỉ cần dụ Bùi đại nương vui vẻ là có thể thỏa mãn lấy được Quang Quang, nhưng hiện tại, lại cứng rắn kéo theo một Thư thừa tướng, không phải là rất ảm ức à!”

Hắn nói lời này khiến Tiền Khiêm Ích vừa hồi vừa thẹn, đành phải liên tục xua tay, ý bảo hắn không cần nói nữa.

Vi Viễn Thụy còn muốn nói thêm điều gì, nhưng thấy bộ dáng này của Tiền Khiêm Ích, đành phải thôi.

Chờ đến ngày dâng hương, Tiền Khiêm Ích bởi vì không được Thư phu nhân ngầm đồng ý, liền cùng Vi Viễn Thụy chia nhau hành sự. Hắn đã sớm đến trông coi ở Xưng Tâm tự, mãi đến giờ Thìn, mới thấy đoàn xe Tướng phủ chậm rãi đi đến dưới chân núi.

Thư phu nhân dẫn theo một đám nữ quyến xuống xe, đi bộ từ dưới chân núi lên, đến chính điện bái Phật lộ vẻ thành tâm. Theo sau lại thấy phương trượng, hàn huyên thiền ngữ một phen, mới giải tán mọi người đi đến từng sân viện riêng.

Tiền Khiêm Ích vẫn luôn trốn ở phía sau cây cột sơn hồng của đại điện nhìn về phía bên kia, tìm hồi lâu mới nhìn thấy Bùi Quang Quang đi theo bên cạnh Bùi Tú Mẫn ở trong góc, nhất thời thấy nàng quý củ quỳ ở nơi đó, lại có một loại cảm giác không chân thật.

Thẳng đến khi Thư phu nhân giải tán mọi người, Tiền Khiêm Ích chính mắt nhìn thấy Bùi Quang Quang đứng lên, lại khom lưng xuống xoa nắn đầu gối, trong miệng còn lầm bầm lầu bầu không ngừng mấp máy, lúc này mới yên lòng: Đó mới là Quang Quang của hắn, may mắn không bị mama của Tướng phủ dạy đến choáng váng.

Vừa nghĩ như vậy, hắn liền lặng lẽ hướng về phía đình viện bên kia đi theo.....

(1) Phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn: đại ý là hôn nhân đại sự cần có người mai mối đến nói chuyện, sự đồng ý của cha mẹ.

26. Chương 26: Gặp Lại

Lại nói Tiền Khiêm Ích lén lút đi vào đình viện trong chùa, lại trong khoảng thời gian ngắn không tìm thấy bóng dáng của Bùi Quang Quang. Chỉ bởi Xưng Tâm tự này vốn là thắng cảnh bái Phật kinh thành, ngày thường vẫn luôn tiếp đãi danh môn vọng tộc, đình viện phía sau cũng giống như lâm viên, vô cùng rộng lớn.

Tiền Khiêm Ích tùy ý đi tìm hai vòng, lại sợ bị người của Tướng phủ nhìn thấy đuổi đi, đành phải trốn trong bụi hoa núi giả, chờ bên ngoài yên ổn rồi, mới tiếp tục đi tìm sa di(1) hỏi thăm.

“Đây là Thanh Long Ngọa Tuyết(2)?” Hắn đang lặng lẽ nấp ở sau núi giả, đột nhiên bên kia truyền đến một giọng nói quen thuộc, trái tim hắn khẽ động, đó không phải là Quang Quang sao.

“Hai miếng dưa chuột rắc chút đường trắng lên bên trên đã gọi là Thanh Long Ngọa Tuyết rồi? Có bản lĩnh, người cười mây bay lên cho ta xem.” Hắn bên này đang nghĩ ngợi, chợt nghe Bùi Quang Quang nhanh chóng nói một câu.

Tiền Khiêm Ích nghe thấy lời này của nàng, không khỏi nhớ đến chuyện Hồng Chủ Lục Anh Ca ngày trước, trong lòng không nhịn được vui lên, thiếu chút nữa là cười ra tiếng, cuối cùng cũng nhịn xuống được.

Phía sau núi giả lại gián đoạn truyền đến mấy câu đối thoại, Tiền Khiêm Ích nghe nội dung phỏng đoán đại khái là hạ nhân trong phủ đang hầu hạ bên cạnh nàng. Qua một lúc, giọng nói bên kia dần thấp xuống, sau đó liền an tĩnh lại.

Lúc này Tiền Khiêm Ích vươn thân mình ra nhìn trộm phía sau núi giả, chỉ thấy Bùi Quang Quang đang vô cùng buồn chán ghé vào trên bàn đá, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì với cái đĩa “Thanh Long Ngọa Tuyết” kia.

Tiền Khiêm Ích muốn đi ra ngoài nói chuyện với nàng, nhưng lại sợ bị người ta nhìn thấy, vì thế liếc nhìn chung quanh, thấy trên mặt đất có mấy viên đá vụn, không chút nghĩ ngợi liền khom người nhặt một viên lên ném qua.

Lại nói bởi vì lúc này Bùi Quang Quang quỳ ở đại điện bị đau đầu gối, rốt cuộc lúc này cũng được nhàn rỗi, liền vẩy lui nha đầu hầu hạ bên người, một mình ngảy ngốc đứng ở trong viện.

Tuy rằng ngày người ở Tướng phủ có mấy ngày, nàng cũng bắt đầu có thói quen có người ở bên cạnh hầu hạ, nhưng mỗi khi nhàn rỗi, vẫn nhìn không được nhớ tới những ngày trước kia ở đại viện Cầu Vĩ Ba.

Nàng có đôi khi cũng hỏi mẫu thân mình, khi nào thì mới có thể lấy bạc chạy trốn. Mấy ngày đầu mẫu thân nàng còn tràn đầy tự tin nói nhanh thôi nhanh thôi, nhưng về sau, vẻ mặt lại nhuốm sầu lo nói: “Quang Quang à, việc chạy trốn dường như có chút khó khăn rồi.....”

Bùi Quang Quang vì thế nóng nảy, Bùi Tú Mẫn liền đi theo giải thích: “Mỗi tháng mẹ con chúng ta đều có lượng bạc cố định, mấy thứ đáng giá trong phòng cũng chỉ là những bình hoa tranh chữ này, nhưng chúng lại đều là những vật lớn, chúng ta mang theo cũng không tiện!”

“Ai.....” Bùi Quang Quang thở dài một hơi, mỗi ngày nhớ tới cuộc đối thoại ngày đó nàng đều cảm thấy lo lắng, nếu như có người có thể nghĩ kế ẹ con nàng thì tốt biết bao. Nhưng mà nơi này có người như vậy à? Trong ấn tượng của nàng, chỉ có Tiền Khiêm Ích là đọc nhiều sách, lại rất thông minh, chỉ tiếc.....

Bùi Quang Quang không muốn tiếp tục nghĩ nữa, nàng cố gắng áp chế chua xót trong lòng, ôm đầu lẩm bẩm: “Quang Quang à Quang Quang, nói không chừng mấy ngày nữa hắn sẽ trở thành muội phu của người đó!”

Nàng đang một mình thương cảm, bỗng nhiên bên chân “lạch cạch” một tiếng, một viên đá nhỏ lăn đến. Bùi Quang Quang không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau núi giả có một người đang liều mạng vẩy tay với nàng—bộ dáng người đó còn rất giống Tiền Khiêm Ích.....

Tiền Khiêm Ích?!

Bùi Quang Quang vội ngồi thẳng người, lại sợ nhìn nhầm dụi dụi hai mắt, chăm chú nhìn lên lần nữa, hắn vẫn còn đang đứng vẩy tay ở chỗ đó, lúc này còn lên tiếng gọi nàng: “Quang Quang, mau qua đây, nhanh lên!”

Trong lòng Bùi Quang Quang mâu thuẫn, nàng kỳ thực đã sớm không còn hy vọng gì ở hắn rồi, khi hắn luôn không đến đề thân, cả thời điểm hắn ở cùng một chỗ với Thư Tĩnh Nghi, nàng đã cảm thấy thất vọng rồi. Nhưng bây giờ.....

Bùi Quang Quang mấp máy môi, hắn đặc biệt tới tìm nàng ư? Hay là mạo hiểm nguy cơ bị người phát hiện..... nàng nhìn không được sờ sờ lồng ngực của mình, làm sao bây giờ, nơi này lại bắt đầu dao động rồi.....

Tiền Khiêm Ích thấy nàng chỉ ngăn người đối diện với mình, lập tức cho rằng nàng còn đang hiểu lầm, tức thì trong lòng quỳnh lên, cánh tay càng thêm ra sức vẩy vẩy, giảm thấp thanh âm gọi nàng: “Quang Quang, nàng mau tới đây, ta có lời muốn nói với nàng!”

Bùi Quang Quang cẩn môi nhìn nhìn chung quanh: Nơi này cũng không có người khác, không thì hay là cứ đi qua một chút, nói không chừng huynh ấy thật sự có lời muốn nói với mình.

Nghĩ như vậy, nàng liền nhấc váy chạy chậm qua. Chờ khi sắp đến trước mặt hắn thì lại chậm dần bước chân, vẻ mặt giả bộ không thèm để ý, cũng không ngó hắn, nhìn mũi chân mình hỏi: “Huynh nói đi, huynh tới tìm ta để làm gì?”

Tiền Khiêm Ích vừa thấy bộ dáng này của nàng, trong lòng giống như nở ra một bông hoa, nhất thời cong khóe miệng ngày ngốc cười. Qua hồi lâu, mới mở miệng: “Quang Quang, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng.”

“Chúng ta còn có chuyện gì để nói à, huynh chẳng phải muốn làm muội phu của ta rồi!” Bùi Quang Quang hừ một tiếng, mím môi quay mặt đi.

Tươi cười của Tiền Khiêm Ích cứng đờ, nói: “Ai muốn làm muội phu của nàng hả? Ai muốn lấy muội muội của nàng chứ?” Hắn nói xong, tiến lên hai bước, không để ý nàng giãy giụa liền nắm chặt tay của nàng, nói: “Quang Quang, ta đã nói rồi, người chiếm cứ lòng ta là nàng!”

Bùi Quang Quang tránh hai cái không được, liền phi một tiếng: “Huynh từng nói qua, chỉ là huynh chưa từng nói trong lòng huynh chỉ có ta!”

Nói xong, nàng lại không nặng không nhẹ mà hừ một tiếng.

Tiền Khiêm Ích thấy nàng mặc cho hắn nắm tay, tuy nàng mạnh miệng, nhưng trong lòng cũng đã tình nguyện nghe hắn giải thích rồi, khoe miệng không khỏi nhẹ nhàng cong lên, lúc này mới nói: “Trái tim ta to lớn như vậy, cũng chỉ chứa một mình nàng, nào còn chỗ mà chứa người khác nữa?”

Dứt lời, lại nhin không được cầm lấy tay nàng nhéo hai cái, xúc cảm mập mập trên tay khiến hắn dễ chịu thấm tận đáy lòng.

Bùi Quang Quang nghe hắn nói những lời ngon tiếng ngọt, nhất thời cũng không có chủ ý, chỉ có thể tức giận đùng đùng mà oán trách hắn: “Vậy sao lâu như vậy huynh cũng không tới đón ta, huynh còn ở chung một chỗ với Thư tiểu thư, ngay cả ta không viết thư cho huynh, huynh cũng không nghĩ biện pháp tìm ta, huynh rõ ràng không quan tâm ta!”

Nhìn nàng phồng má cũng làm cho tâm tình Tiền Khiêm Ích thật tốt, đây mới là bộ dáng Quang Quang của hắn nên có, ngay cả phát hỏa với hắn cũng mềm mại như vậy.

“Ta đang muốn nói cho nàng mấy chuyện này mà.” Tiền Khiêm Ích lời kéo Quang Quang chui vào trong núi giả, đến khi núi đá mọc lên trùng trùng, lại có gốc trúc xanh thấp thoáng, lúc này mới yên tâm mà lôi kéo nàng ngồi xuống mặt đất, dựa vào một tảng đá nói: “Ngày ấy chính là ta đi Thanh Nhã Uyển tìm nàng đó.....”

Hắn chậm rãi đem tưởng niệm trong thời gian này, còn có hiểu lầm ngày ấy nói hết với nàng. Bùi Quang Quang nghe đến hai mắt long lanh nước mắt lưng tròng, mãi đến khi hắn kể xong, mới đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Vậy, vậy là ta trách oan huynh rồi.....?”

“Biết là tốt.” Tiền Khiêm Ích hừ một tiếng, lại nói: “Hiện giờ Thư thừa tướng đã chán ghét ta rồi, ta chỉ sợ đề thân với ông ấy, vạn nhất ông ấy không cao hứng, tùy tiện gả nàng cho người khác, vậy ta tìm ai để khóc đây?”

Mặt Bùi Quang Quang nhăn như chiếc bánh bao, bỗng chốc nắm chặt lấy cánh tay hắn: “Vậy phải làm sao bây giờ? Ta chỉ gả cho huynh, không muốn gả cho người khác!”

“Gắng chờ một chút, hiện giờ hoàng thượng đang coi trọng ta, ta nghĩ để qua mấy ngày nữa, tìm lúc người vui vẻ cầu người tứ hôn thử xem.” Tiền Khiêm Ích than nhẹ một tiếng, ông trời đóng mắt của hắn một cánh cửa, dù sao cũng phải mở cho hắn một cái cửa sổ. Tuy người hắn muốn lấy là nữ nhi của Thư thừa tướng, chưa chắc hoàng thượng sẽ đáp ứng tứ hôn, nhưng dù sao cũng phải thử một lần.

“Hoàng đế lão gia thật sự có thể đáp ứng huynh à?” Bùi Quang Quang giống như mèo con ôm lấy cánh tay hắn, lại dùng trán cọ cọ. Tiền Khiêm Ích bị nàng cọ đến mức trong lòng mềm nhũn, liền xoa đầu nàng ôn nhu nói: “Có lẽ.” Nghĩ nghĩ lại hỏi nàng: “Sao nhiều ngày như vậy mà nàng không viết thư cho ta, có biết ta trôi qua có bao nhiêu hành hạ?”

Trong lòng Bùi Quang Quang thực sự thấy áy náy, ngẩng khuôn mặt đỏ bừng nhìn hắn, giống như nàng dâu nhỏ đem tất cả chuyện mẫu thân nàng phát hiện mấy bức thư như thế nào, lại bắt nàng không được viết thư nữa ra sao, còn cả bản thân đã thất vọng về hắn bao nhiêu nói qua một lần, sau khi nói xong liền kéo tay áo của hắn: “Không cho huynh được tức giận.”

“Ta sao có thể không tức giận.” Tiền Khiêm Ích hừ hai tiếng, “Nàng cứ như vậy mà không tin tưởng ta?”

Bùi Quang Quang vội vàng ngồi thẳng người, giống như cún con sấp lại gần, chỉ thiếu phía sau mọc thêm một cái đuôi vậy a vậy. Nàng lay tay hắn, bĩu môi nói: “Đã bảo huynh đừng tức giận rồi mà, về sau ta nhất định sẽ tin tưởng huynh còn không được sao?”

Tiền Khiêm Ích thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của nàng, nhìn không được nâng khuôn mặt nàng lên nhìn nàng thật sâu. Bùi Quang Quang bị hấn nhìn đến ngưỡng ngừng, ánh mắt trốn tránh, xấu hổ sảng giọng: “Huỳnh nhìn cái gì chứ, cũng không phải chưa từng thấy qua.”

Nàng nói xong, xoay đầu muốn trốn tay hấn, lại bị hấn giữ chặt, vì thế đành phải phồng má lên nói: “Huỳnh cái tên gia hỏa này, lại muốn bắt nạt ta có phải không?”

Tiền Khiêm Ích lúc này mới buông ra, tự nhủ nói: “Bộ dáng dường như không giống trước kia.”

“Cái gì không giống trước kia?” Bùi Quang Quang hừ một tiếng, tiện tay nhặt một phiến lá trúc trên mặt đất lên, đặt ở trong tay thưởng thức.

“Ta nói bộ dáng nàng phồng má dường như không giống với trước kia.” Tiền Khiêm Ích khê hừ, đoạt lấy lá cây từ trong tay nàng, nói một câu “Cẩn thận đứt tay”, lúc này mới nói tiếp: “Theo lý mà nói, thức ăn ở Tướng phủ tốt hơn rất nhiều so với trước kia nàng từng ăn, mà sao ta thấy khuôn mặt nàng lại nhỏ đi một chút nhỉ? Trước kia trông tròn tròn, hiện giờ gần thành mặt trái xoan rồi.”

“Mặt trái xoan không dễ nhìn sao, mỹ nhân trong kịch nam đều có mặt trái xoan mà?” Bùi Quang Quang xoa má nói.

“Dễ nhìn, đương nhiên dễ nhìn.” Tiền Khiêm Ích liếc nhìn nàng, nghĩ nghĩ lại nói: “Nhưng chạm vào không thoải mái như trước kia, trước kia thịt nhiều lại mềm mại, xoa thật thích!”

“Như vậy à.....” Bùi Quang Quang cúi đầu xuống trầm tư: “Ai, nhưng mà ta cũng không ăn ít đi mà, là nó tự thay đổi đấy chứ.”

Tiền Khiêm Ích nhú mày, nghiêm trang đề nghị nói: “Vậy nàng ăn nhiều một chút.” Hấn nói xong, lại nấn eo của nàng: “Nàng xem eo nàng này, cũng nhỏ hơn trước kia. Ta thấy nàng hiện giờ giống như là cao hơn một chút, đã đến dưới cằm ta rồi. Cho nên nàng càng phải ăn nhiều vào, đừng để vóc dáng cao, người lại nhỏ thành que gậy, khó coi chết đi được!”

Bùi Quang Quang nghe vậy, vẻ mặt lo lắng nhìn kích thước lưng áo mình, buồn bã nói: “Vậy ta nên ăn nhiều thêm chút rồi.” Dứt lời, lại lắc lắc cổ nhìn móng của mình, xấu hổ đỏ mặt nói: “Thế nhưng chỗ này vẫn mập.....”

Tiền Khiêm Ích khê ho, rũ mắt nhìn mặt đất dạn dò: “Vậy vẫn phải ăn nhiều, ta cũng không muốn lấy một thê tử gây ồm về nhà đâu.”

Về mặt Bùi Quang Quang trịnh trọng gật đầu, Tiền Khiêm Ích liếc nhìn nàng, lại rất nhanh hạ mắt xuống, hấn không thể để cho nàng trở nên vừa xinh đẹp vừa yếu điệu được, đỡ cho nàng bị người khác nhớ thương!

(1) Sa di: hòa thượng mới xuất gia.

(2) Thanh Long Ngọa Tuyết: rồng xanh nằm trên tuyết.

27. Chương 27: Ôm Nhau

Hai người trò chuyện một hồi, cuối cùng không thể nán lại lâu, không qua bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng gọi của Bùi Tú Mẫn. Bùi Quang Quang cả kinh, vội vàng rời khỏi lòng Tiền Khiêm Ích, nói gấp: “Mẹ ta đến tìm ta rồi!”

Tiền Khiêm Ích có chút không muốn nhìn trong lòng mình trống vắng, đã thấy nàng cuống quýt phủi lá cây dính trên người muốn đứng lên, vội vàng giữ chặt nàng lại nói: “Quang Quang, mẹ nàng không tìm thấy nàng tự nhiên sẽ đi nơi khác thôi.”

Bùi Quang Quang có chút không yên trong lòng, ngồi xuống bên cạnh hấn cúi thấp đầu nói: “Mẹ ta ở Tường phủ chưa từng có người nói chuyện cùng, bà chỉ có mình ta, lúc này bà đang tìm ta mà!”

Trong lòng Tiền Khiêm Ích khẽ bị bóp chặt, rốt cuộc là bị hối hận áy náy đánh bại, vỗ về xoa tay nàng nói: “Vây sau này ta nghĩ biện pháp đón nàng cùng với mẹ nàng ra.”

Bùi Quang Quang cười híp mắt gật đầu. Bên ngoài rừng trúc, Bùi Tú Mẫn gọi hai tiếng không thấy bóng người liền đi nơi khác tìm kiếm. Tiền Khiêm Ích thấy chung quanh an tĩnh lại, kéo tay nàng nói: “Mẹ nàng đã đi rồi, bởi ta thêm lát nữa được không?”

Hấn dùng thanh âm rất thấp mà nhu hòa nói chuyện với nàng, trái tim Bùi Quang Quang thoáng cái đã theo giọng nói của hấn mà trở nên mềm nhũn, cúi thấp mặt gần như khó phát hiện mà gật gật đầu: “Vây một lát thôi nhé.”

Tiền Khiêm Ích cười càng xán lạn hơn so với ánh mặt trời, cánh tay khẽ dùng sức liền ôm nàng vào trong lòng mình, lại tiến đến bên cổ nàng hít sâu một hơi, rồi mới lên tiếng: “Quang Quang, ta thật sự thật sự rất nhớ nàng.”

Bùi Quang Quang vừa then vừa ngọt ngào, không nhịn được vươn cánh tay vòng ra ôm lấy hông của hấn, chôn mặt thật sâu trong lồng ngực hấn nhẹ nhàng cọ xát: Khiêm Ích, ta cũng nhớ huynh.

Hai người yên lặng ôm nhau trong chốc lát, Tiền Khiêm Ích vỗ về lưng của nàng nói: “Quang Quang, hôm nay buổi tối dưới chân núi có hội đèn lồng, giờ Dậu canh ba ta ở đình Ánh Xuân dưới chân núi chờ nàng.”

Bùi Quang Quang lén lút ngước mắt lên nhìn hấn, lại chống lại con ngươi sáng trong suốt của hấn, lập tức xấu hổ rũ mắt xuống, chôn mặt vào trong lồng ngực hấn, ấp úng hờn dỗi nói: “Lần trước huynh dẫn ta đi xem bí ảnh hí hại ta bị đánh đau, lần này ta sẽ không đi đâu!”

“Nàng thật sự không đi?” Tiền Khiêm Ích khẽ hừ, bỗng nhiên hai tay vươn ra, thọc lét nàng, chọc cho nàng ha ha cười lớn, lại nói: “Nàng có đi hay không?”

Bùi Quang Quang sợ ngứa nhất, nhất thời bị hấn chọc cho cười ra nước mắt, một bên quay tới quay lui trốn tránh hấn, một bên vừa cười vừa thở gấp nói: “Không..... không đi..... ta sẽ không đi đâu! Ha.....”

Nàng nghiêng ngả trên người hấn vừa đầm vừa đá, Tiền Khiêm Ích gãi gãi, chợt thay đổi vị đạo, hai tay vốn ở dưới nách nàng chậm rãi hướng lên trên vuốt ve đầu vai nàng, thừa dịp nàng không chú ý liền để một tay ở trên lưng nàng, một tay đặt ở sau gáy nàng.

Bùi Quang Quang bị độ ẩm cơ thể người ở trên gáy làm cho hồi thần, từ từ an tĩnh lại, nhất thời thấy hai mắt đen sâu kín của Tiền Khiêm Ích nhìn nàng thật sâu, giống như dòng nước xoáy cuốn lấy người ta, lại giống như một con sói trong đêm trăng, cái loại ánh mắt này, tựa như muốn ăn nàng vào trong bụng vậy.

Đáy lòng Bùi Quang Quang có chút hiểu rõ, nhất thời đỏ bừng mặt, thấy hấn vẫn nhìn thẳng vào mình như thế, tức khắc nhiệt độ trên mặt thoáng cái đã truyền xuống thân, cả người như thiêu như đốt muốn đứng lên.

Nàng có chút ngượng ngùng nằm úp sấp không dám cử động nữa, nghĩ nghĩ lại cảm thấy không đúng, vì thế đưa tay vỗ lên đầu vai hấn, ấp úng nói: “Huynh lại muốn chiếm tiện nghi của ta? Hừ, huynh cái tên gia hỏa này, lại muốn để ta ăn nước miếng của huynh phải không!” Nàng còn nhớ rõ cái loại phương thức biểu đạt yêu thích này.

Lời nàng vừa thốt ra, Tiền Khiêm Ích liền cảm thấy trong đầu nóng lên, nụ hôn nóng bỏng ở sân nhà nàng ngày đó hiện lên trong đầu, tư vị ngọt ngào mất hồn kia khiến giữa mũi hấn chợt lạnh.....

“A! Huynh sao lại chảy máu mũi rồi?!” Bùi Quang Quang bỗng nhiên kinh hô lên, vội vàng rút từ trong lòng ra một chiếc khăn tay ngăn ở mũi hấn, vẻ mặt lại buồn nản nói: “Không phải là lúc mới rồi bị đụng vào chứ?” Nàng nói xong, lại nhìn không được quả trách hấn: “Ai bảo huynh thọc lét ta, hiện tại tốt rồi, tự mình đụng chảy ra máu mũi này, đáng đời!”

Tuy nói như vậy, nhưng vẻ mặt nàng vẫn tràn ngập lo lắng tiến đến trước mặt hấn, cẩn thận lau chùi vết máu.

Tiền Khiêm Ích để nàng lau một hồi, buồn bực đẩy nàng ra, vừa ngẩng mũi lên cầm máu, vừa nói: “Nàng tránh ra chút, đừng để dính máu lên y phục.”

Bùi Quang Quang để mặc hắn đẩy, cũng có chút mất hứng, nhả mặt nói: “Có phải huynh giận ta rồi không? Ta nói không xuống núi xem đèn với huynh, không có nghĩa là ta thật sự không xuống núi mà, sao huynh nhỏ mọn như vậy..... hơn nữa, máu mũi của huynh là tự huynh đụng phải, lại không phải chuyện của ta, ta còn hảo tâm lau máu mũi cho huynh đấy, xem đáng về hẹp hòi của huynh kìa!”

“Quang Quang à, máu mũi của ta không phải do đụng vào.” Hắn thấy không chảy máu nữa, liền chậm rãi cúi mặt xuống nhìn nàng: “Ta đẩy nàng tránh ra cũng không phải tức giận với nàng.” Hắn vừa nói vừa lau sạch sẽ, rồi gấp gọn chiếc khăn trong tay lại, nói: “Chiếc khăn này của nàng cho ta rồi, không cho phép đòi trở về nữa.”

“Dựa vào cái gì, vì sao phải cho huynh chứ? Hơn nữa nó bị bẩn rồi mà!” Bùi Quang Quang nhìn hắn nhét khăn tay của mình vào trong ngực liền tròn hai mắt nói: “Ta biết rồi, huynh nhớ đến chiếc khăn kia của huynh à, trước kia huynh đưa ta một cái, hiện giờ huynh muốn ta ở nơi này trả cho huynh một cái có phải không? Huynh đúng là quỷ hẹp hòi, đáng đời huynh bị chảy máu mũi!”

Tiền Khiêm Ích thấy nàng hiểu lầm như vậy, cũng không vội vàng giải thích, nói: “Nàng vui vẻ nghĩ như vậy thì cứ cho là như vậy đi!”

Bùi Quang Quang dài dài dòng dòng trách một hồi, đột nhiên lại nghĩ tới mới rồi hắn có nói không phải do đụng phải mới chảy máu mũi, vì thế về mặt vội vàng khẩn trương hỏi hắn: “Huynh đừng nói là huynh mắc bệnh rồi chứ? Ta từng nghe người ta nói, có một loại bệnh mà vừa mới phát đã luôn chảy máu mũi, về sau người đó liền không qua được!”

Sắc mặt Tiền Khiêm Ích có chút quỷ dị, há miệng thở dốc rồi lại không biết nên giải thích như thế nào, cuối cùng chỉ có thể vỗ vỗ vào tay nàng thấp giọng nói: “Ta không bệnh..... Cái đó, chờ nàng gả cho ta rồi, ta sẽ nói tỉ mỉ với nàng.”

“Vậy cần đợi bao lâu?” Bùi Quang Quang quỳnh lên, lại tiến đến bên cạnh hắn, ôm cánh tay của hắn nói: “Nếu không phải sinh bệnh, vậy hiện tại vì sao huynh không thể nói cho ta biết? Ta biết rồi, có phải huynh sợ ta lo lắng hay không, cho nên mới giấu giếm bệnh tình với ta?”

“Quang Quang—” Tiền Khiêm Ích gần như ai thán, thấy nàng tội nghiệp nhìn hắn, trong lòng không khỏi rung động một trận, cảm giác lúc này lại tới nữa.

Hắn vội vàng thôi lui một chút, ôm đầu nói: “Quang Quang à, chuyện này chờ nàng lớn thêm một chút thì sẽ hiểu.”

“Huynh đang chê ta ngu ngốc, cho nên mới vòng tới vòng lui không nói cho ta biết, ta hiểu rồi.” Bùi Quang Quang quay mặt hừ một tiếng, Tiền Khiêm Ích thấy nàng thật sự tức giận, cũng không dám tiếp tục hỏi một đằng trả lời một nẻo nữa, về mặt bất đắc dĩ vỗ vỗ bả vai nàng, thấy nàng quay đầu lại liền vẫy vẫy tay với nàng, ý bảo nàng đưa lỗi tại lại đây.

Bùi Quang Quang sợ hắn thực sự có bệnh gì, vì thế vội vàng đến gần, lại không ngờ nghe vào trong tai chính là: “Quang Quang, vừa rồi ta muốn nàng, muốn hôn nàng, muốn ôm nàng, còn muốn sờ sờ nàng, lúc này mới.....”

“A! Huynh bại hoại, huynh lưu manh!”

Bùi Quang Quang liền thét chói tai vung nắm tay lên đánh hắn, bỗng nhiên nhớ tới mấy tháng trước, chính mình sau khi nhìn thấy cánh tay trần của hắn, đêm đó liền mơ thấy giấc mộng, cũng bị chảy máu mũi. Lúc đấy còn cảm thấy kỳ quái, lúc này cuối cùng cũng đã biết nguyên nhân, nhất thời xấu hổ không biết nên như thế nào cho phải.

Tiền Khiêm Ích mặc cho nàng đánh hai cái, sau đó mới nắm lấy hai tay của nàng, nhìn nàng chăm chú nói: “Quang Quang, nàng có nguyện ý..... hử?”

Bùi Quang Quang chỉ hận trên mặt đất không có động lớn có thể để cho nàng chui xuống, nhất thời cả khuôn mặt hồng như con cua bị luộc chín, rừ mắt ngấm loạn khắp nơi chỉ không dám nhìn hắn, ngay cả

thân thể cũng vụng trộm rụt lại, giống như một con ốc sên muốn lui vào trong vỏ ốc của mình.

Tiền Khiêm Ích cũng không cho nàng lùi bước, một tay ôm nàng đến trên đùi mình, sờ lên gò má nóng bỏng của nàng, nhiệt độ thiêu người kia truyền thẳng vào trong trái tim hắn, thiêu đến mức hắn cũng bắt đầu run rẩy.

Tiền Khiêm Ích thấy nàng tuy vẻ mặt ngượng ngùng, nhưng cũng không có né tránh, vì thế ổn định tinh thần, khuôn mặt từng chút một tiến qua, ngay khi gần đến có thể nhìn thấy lông tơ nhỏ nhỏ tinh tế trên mặt nàng thì rốt cục nhắm nghiền hai mắt, hôn đôi môi nàng.

Bùi Quang Quang khấn trương níu vạt áo hắn, tuy từng có kinh nghiệm lần trước, lại vẫn không thể tự nhiên đáp lại. Mà Tiền Khiêm Ích cuối cùng dựa vào bản năng nam nhân, ôm lấy nàng vừa hôn vừa cắn.

Bùi Quang Quang ngay cả mỗi một lần hô hấp cũng đều trở nên thật cẩn thận, nàng nhắm chặt lại hai mắt, lông mi hơi hơi run rẩy. Nàng có thể cảm thấy môi hắn đã dừng ở trên miệng nàng, lại đến cái trán của nàng, sau đó là ánh mắt, cái mũi.....

Hắn giống như con cún nhỏ, ở trên mặt nàng hôn loạn, vừa ướm vừa ngửa, nàng thiếu chút nữa muốn bật cười..... Ai nha, không được, hắn hôn đến cổ của nàng rồi, nơi đó không thể hôn loạn..... Hắn còn không biết xấu hổ đè lên trên người nàng! Nha, hắn đang kéo xiêm y nàng!

Bùi Quang Quang bắt đầu không ngừng run rẩy, không khỏi đẩy đẩy Tiền Khiêm Ích đã khó cầm lòng ở trên người mình, thấy đẩy không được, ý sợ hãi trong lòng mạnh mẽ trào ra, oa một tiếng khóc lên: “Huynh, huynh đừng cắn ta nữa, ô..... huynh đều đè nặng lên ta rồi, nặng chết mất.....”

Tiền Khiêm Ích rốt cuộc bị tiếng khóc này gọi tâm trí trở về, nhìn thấy Bùi Quang Quang dưới thân rầu rĩ khóc đến thở không ra hơi, trong lòng thoáng chốc dâng lên áy náy, trên mặt cũng có chút xấu hổ: Hắn đang làm cái gì đây? Lại có thể háo sắc như vậy đẩy ngã nàng?!

“Quang Quang, thực xin lỗi, ta.....” Tiền Khiêm Ích vội vã từ trên mặt đất đứng lên, nhìn thấy Bùi Quang Quang bưng mặt khóc lớn nhất thời có chút luống cuống: Hắn lại có thể thiếu chút cường bạo nàng rồi!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện ở trong đầu hắn, hắn lại càng hối hận vạn phần, hận không thể tát một cái đánh chết mình đi. Nghĩ như vậy, hắn lại thật sự nâng tay đánh lên trên mặt mình, lại khép nép nói với Bùi Quang Quang: “Quang Quang, thực xin lỗi, ta không phải cố ý..... À không phải, ta nói là ta vốn chỉ.....”

Hắn không nói được nữa, hắn nên nói là hắn vốn chỉ muốn hôn nàng thôi, không muốn cởi xiêm y nàng?

Lời này mà nói ra, liền tự mình gây khó dễ mình, càng khó nói Quang Quang nơi đó.

“Quang Quang, nếu như nàng tức giận thì cứ đánh ta mấy cái bạt tai đi.” Tiền Khiêm Ích ử rử vươn mặt qua, “Ta không phải thứ đồ tốt, không nên sinh tà niệm với nàng.”

Bùi Quang Quang thút thít cài lại xiêm áo, may mà hắn không dùng lực, chỉ giật ra, không có kéo hỏng. Nhìn Tiền Khiêm Ích tiến sát mặt tới, lại cảm thấy không xuống tay được, vì thế quyết miệng nói: “Vây huynh thế sau này cũng không được như vậy..... Mới rồi huynh làm ta sợ muốn chết, mẹ ta từng kể, nữ nhi gia không thể để cho nam nhân nhìn thân mình.....”

Nàng càng nói càng nhỏ, Tiền Khiêm Ích nhìn khuôn mặt nàng, trong lòng thầm nghĩ: Lúc này không phải hắn vừa xem một chút liền hiểu rõ? Rõ ràng là muốn.....

Hắn vội vàng vỗ vỗ mặt mình, đánh rơi tà niệm trong lòng, nghiêm túc nói: “Tiền Khiêm Ích ta thề, sau này sẽ không đối với nàng như vậy.” Nghĩ nghĩ lại thêm vào một câu, “Trước khi thành thân.”

Bùi Quang Quang lúc này mới lau nước mắt ngừng khóc. Tiền Khiêm Ích chờ nàng chậm quá mức, liền giúp đỡ nàng đi ra ngoài rừng trúc. Tới lúc chia tay, hắn lại thật cẩn thận hỏi han: “Cái kia..... hội đèn lồng tối nay nàng còn đi không?”

Hắn rất sợ nàng tức giận không đi, không ngờ tới Bùi Quang Quang chỉ suy nghĩ trong chốc lát, lại im lặng gật đầu. Tiền Khiêm Ích nhìn mặt bên của nàng, cuối cùng vui vẻ cười ngốc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-o-dau-tuong-cho-hong-hanh>